DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

leyla_yy (ZeZe)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leyla_yy (ZeZe)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leyla_yy (ZeZe)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leyla_yy (ZeZe)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leyla_yy (ZeZe)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leyla_yy (ZeZe)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leyla_yy (ZeZe)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leyla_yy (ZeZe)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leyla_yy (ZeZe)

yudum aldı. Dinlediği bu ses, sadece iki erkek kardeşi kalmış bir adamın kulaklarına harika geliyordu.

"Bir gün daha bekleyelim diyorum." Westhaven'ın beyanatları gün geçtikçe biraz daha dük tarzında oluyordu ki, bu da en genç erkek kardeşleriyle konuşurken çok başarılı olmasa da, uygulanması anlaşılabilir bir taktikti.

"Ben de tamamen saçmalıyorsun diyorum," diye cevap verdi Lord Valentine, tartışmayı alevlendirmek için hesaplandığı kuşku götürmez bir çekingenlikle. "Kar o kadar yoğun değil, zaten burada bir gün oyalandık ve gördüğümüz tek şey serpiştiren birkaç kar tanesi ve gökyüzünde pek çok bulut oldu. Size hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum ama burada Sophie'den bahsediyoruz."

"Sophie." Westhaven berjer koltuktan kalktı ve ortak babaları olan Moreland Dükü'nün kişiliğine inandırıcı bir şekilde bürünerek otelin özel bölümünde volta atmaya başladı. "Sophie, doğruluk numunesi. Sophie, ebeveynlerimizin gözünde neşe ve rahatlık kaynağı. Sophie, duyarlılık örneği. Sophie, bilgeliğin vücut bulmuş hali. Dudakları yardım çağıramayacak kadar donmuş halde, devasa kar fırtınasında bir ağaca tutunmuş bir şekilde bekliyor değil. Leydi Chattell'in odasına rahat bir şekilde yerleşmiş, devamlı olarak çikolata ve badem ezmesi ile besleniyor."

St. Just kokteylinden bir yudum daha aldı ve kışkırtmasını sınırlandırmasını söyleyen bir şekilde Val'a baktı. Westhaven endişeliydi. Hisleri günü galip bir şekilde tamamlamaları için gerekli olmamasına rağmen, hislerini dinlemelerini

öğütleyecek kadar endişeliydi. Dük'ün vârisi olarak, endişelenmeyi yüksek bir sanat olarak yeniden tanımlandırmıştı ve kardeşlerinin hepsi bu yüzden onu seviyorlardı.

Çoğunlukla.

"Sophie, duyarlıdır," dedi Val hâlâ sıkıcı olan bir ses tonuyla. "Doğu Yakası'ndaki Magdalalı barınaklarını ziyaret ederken yakalanmayacak kadar duyarlıdır. Arka bahçemize işeyen her kaybolmuş hayvanı alacak ve orada bulduğu her başıboş insanı ahırda çalışmak üzere işe alacak kadar duyarlıdır. Dantel örecek ve nakışla yastık yüzleri süsleyip bundan kazandığı cep harçlığıyla kadın haklarını teşvik edecek kadar duyarlıdır. Londra'da fırtınanın daha da sertleştiği söyleniyor ve ben ilerlememiz gerektiğini söylüyorum."

İkisi dük geleneklerinde olduğu gibi birbirlerine bağırmaya başlamadan St. Just araya girdi. "İkiniz de biraz kokteyl için. Baharatlandırılması mükemmel ve sinirleri yatıştırıyor. Mevsimsel tezahüratlar, erkek kardeşlerin birleşmesine asla zarar vermemelidir."

Westhaven, elini koyu kestane saçlarının arasından geçirerek yeniden koltuğuna oturdu. Hepsi, uzun boylu ve yeşil gözlüydüler ancak St. Just ve Val'ın saçlarının rengi daha koyuydu. Cambridge'de buluşma fikri Westhaven'a aitti ve Westhaven'ın planlarıyla ile ilgili her zaman olduğu gibi, etkiliydi. Val, Peterborough'da bazı antika piyanoların fiyatlarını belirliyordu, Westhaven Cambridge'de ders veriyordu ve St. Just ise Yorkshire'dan güneye doğru seyahat ediyordu ve hepsi birden tatilde Kent düklüğündeki yerlerini almak

leyla_yy (ZeZe)

üzere Düşes tarafından samimiyetle çağırılmışlardı.

Dük tarafından yapılan çağrılar görmezden gelinebilirdi. Dük daha ciddi bir çağrı emreder ya da bir dahaki çağrıyı bizzat gelerek kendisi yapardı.

Düşes'in yaptığı çağrıları görmezden gelen biri bu muhterem Leydi'yi hayal kırıklığına uğratma riskine girerdi ve şu anda Val ve Westhaven, yaşadığı yirmi küsur yıl boyunca Düşes'i en az hayal kırıklığına uğratan kardeşleri hakkında tartışıyorlardı.

En azından şimdiye kadar. Yine de Sophie'nin farklı, keskin bir tarafı vardı. O, kız ya da erkek kardeşleri gibi düzenli bir şekilde kınamalara layık görülmeyebilirdi ancak St. Just, Sophie'nin ebeveynlerinin kafasını karıştırdığını biliyordu ve bazen kafa karışıklığına neden olmak hayal kırıklığı yaratmaktan daha acı verici olabiliyordu.

St. Just, mantıklı olan yol önlerinde açık bir şekilde ve sessizce fark edilmek için yalvarırken, birbirleriyle rekabet eden saçma planlar hakkında tartışan yarı sarhoş generalleri dinlerken öğrendiği gibi yüzüne herhangi bir ifade yansıtmadan oturuyordu.

"Valentine, Oxford'daki işler için endişelendiğinden dolayı, ilerlemek konusunda galeyana geliyorsun." St. Just en küçük kardeşine dumanı tutan bir kupayla birlikte 'çeneni kapa ve dediklerimi dinle' bakışı fırlattı. "Westhaven, sen de kendisi her durumda –en azından görünüşte– yeteneklilikle kendi başının çaresine bakabileceği halde, onu şehir merkezinden almak için kahramanca hareketlere soyunarak Sophie'yi gücendireceğimizi düşünüyorsun."

Westhaven'a da bir kupayla adamın duruşu ve anlayışı nedeniyle "lütfen söyleyeceklerime kulak ver" bakışı attı.

Ancak Val, anlamlı olsa bile emirleri dinleyen biri değildi. "Yeni bir eş bir *iş* değildir. Eşim benim ailem. Düşes otuz yılını tatillerini bizimle geçirerek harcadı ve bu benim ilk…"

Westhaven içini çekti, kokteylinden bir yudum aldı ve bakışlarını Val'a çevirdi. "Daha uzun süre evli olduğunda bu iş daha kolaylaşmıyor. Hâlâ ailen için endişeleniyorsun, hatta bebekler gelmeye başladığında daha da endişeleniyorsun."

Val adeta ağabeyinin aynı zamanda arkadaşı da olduğunu yeni hatırlamış gibi başını bir yana eğdi. "Şey, o konuda…" Val kokteyline bakıp gülümsedi. Bebek *erkek kardeşi* istediği zamanlarda yıkıcı bir şekilde gülümseyebiliyordu ancak bu gülümseme…

St. Just fincanını kaldırdı. "O zaman tebrikler. Ellen nasıl?"

"Ruh hali gayet iyi, sağlığı son derece yerinde ve bense bir enkaz halindeyim. Sanırım beni Peterborough'ya gözlerinde rahatlamaya benzer bir ışıkla uğurladı."

Westhaven suratsızca içkisine bakıyordu. "Anna artık bu konuda alıngan davranmıyor. Bana atıma atlamamı ve ikimizin de huzursuzluğu geçmeden geri gelmememi söylüyor. Ancak geri döndüğümde oldukça mutlu oluyor. Fazlasıyla mutlu."

Westhaven için bunu söylemek halkın arasında açık saçık

leyla_yy (ZeZe)

bir şarkı söylemesiyle eşdeğerdi.

St. Just kupasını göbeğine dayadı. "Emmie benim yaşlı ve tecrübeli bir kampanya askeri olduğumu ve genel merkezde uzun süre mahkûm kalırsam gergin olduğumu söylüyor. Winnie'yse benim arada sırada izci devriyesine çıkmam gerektiğini düşünüyor. Tekrar buluşmalarımız güzel oluyor ama. Bu konuda haklısın."

Val, içkisinden düşünceli bir yudum aldı ve St. Just'a mızrak gibi saplanan bir bakış fırlattı. "Bu tür tekrar buluşmalar hakkında bir fikrim yok ama en yakın zamanda öğrenmeyi planlıyorum. Dev, sen aramızda yürüyüşe geçmiş bir orduyu yönetmek konusunda deneyimli olan tek kişisin ve ben de bu durumda karar verecek durumda değilim çünkü eğer kararları ben versem şu anda Oxfordshire'a dönüyor olurdum."

"Bunu önermezdim," dedi Westhaven hâlâ asık suratlı bir şekilde. "Karın döndüğünde seni evinde ve yatağında tatlı bir şekilde karşılayacaktır ama eğer emirleri tam olarak uygulamadığında, tepkilerini –çünkü biliyorsun ki eşlerimiz ile Düşes'in arası oldukça iyidir– eğer şey olursa göstermelerinin değişik yolları…"

İki kardeş ahenkli bir şekilde, "Hayal kırıklıklarını," dediler.

Hepsinin düşünceli bir şekilde konuşulanları özümsediği bir andan sonra St. Just kapıya gitti, biraz daha kokteyl getirilmesini emretti ve alevlerin oynaştığı ateşin yanına geldi.

"Tamam, o zaman. Bence bulutlar güney ve batıya doğru gidiyorlar ama kuzeye ve doğuya giden yolcuların hepsi fırtınanın ciddi şekilde etkili olduğunu söylüyorlar. Benim önerim şu…"

Lord Val ve Lord Westhaven onu dinlediler ve sonunda bu öneriyi kabul ettiler. Kokteylleri güzel, öneri etkili ve her şeyin ötesinde Sophie aralarındaki en duyarlı kardeşleriydi.

leyla_yy (ZeZe)

5

Burası bir ahır değil, hayvanat bahçesi gibi bir yerdi.

Sophie, Kit'i Goliath'ın* burnunun hizasına getirirken Vim, Dük'ün ahırı olması gereken binanın içini gözleriyle taradı. Bir nedenden ötürü Bayan Sophie'nin tüm ev ve ev halkı üzerinde; ahırda tek boynuzlu benekli bir süt ineğine, Vim'e tek gözü kör gibi gelen hantal bir yük beygirine ve bir gözü, kulağının bir kısmı ve ön patisi olmayan bir kediye yer açacak kadar yeterli egemenliği vardı. Vim'in, konutun diğer bölümlerine bakması durumunda, onun gözetiminde olan daha başka kaybolmuş ya da istenmeyen hayvan bulacağından kuşkusu yoktu.

"Kit, Goliath'dan hoşlandı," dedi Sophie, bebeğin minik parmaklarını alıp, esir alınmış kocaman Romalı burnunu okşatırken. "Ama zaten benim sevgilimi kim sevmez ki?"

Sophie öne eğildi ve bebeğin neşeyle kıkırdamasına neden olacak şekilde atın ağızlığına kocaman şapırtılı bir öpü-

---

* *İncil'de Hz. Davut'un öldürdüğü devin ismi. (ç.n.)*

leyla_yy (ZeZe)

cük kondurdu. Kit ata doğru bir yumruk savurdu ancak Sophie çocuk ata ulaşamadan önce geriye çekildi.

"Gel de benim diğer kıymetlim minimini Sampson'la tanış." Higgins kaçamak bir şekilde Vim'in dirseğine yaklaşırken Sophie, barakanın alt kısmına doğru ilerledi.

"Sabahın yarısını burada bu haylazların üstüne titreyerek geçirir."

"Onları nereden buluyor?"

Higgins pantolonunu çekiştirdi ve kaşlarını çattı. "Sadece buluyor işte. Sampson'a demirhanede onu değirmende çalışması için kör ederlerken rastlamış. Albay ona tek gözü kör olan bir atın tamamen kör bir attan daha kötü durumda olacağını açıklamaya çalışmasına rağmen, Bayan Sophie dinlemedi bile."

"Onun boyutunda bir at değirmen taşını kolayca çevirebilir."

"Eğer gözlerinden biri görüyorsa çeviremez. İşe koşulduktan bir saat sonra *sersemlemeye* başlar."

"Albay kim?"

"Bayan Sophie'nin en büyük erkek kardeşi. Atlarla arası iyi olan düzgün bir adam. İspanya'da ve Waterloo'da süvari sınıfındaydı."

Sophie ikinci ata da ilk ata gösterdiği kadar fazla özen gösteriyordu. Bebeği atın gören gözünün olduğu tarafa kaldırmış, hem bebek hem de atla yumuşak bir sesle konuşuyordu.

"Erkek kedisine neden Elizabeth ismini verdi?" Aptalca

bir soruydu ancak Vim nedense bu detayı bilmek istiyordu.

"Bunu ona sormanız gerek. Fransızcalaştırılmış bir isim."

Sophie Fransızca biliyordu ve orduda albay rütbesine –ki bu ulaşılması kolay ya da ucuz bir başarı değildi– ulaşmış bir erkek kardeşi vardı.

"Bay Şarp-an-ti-eyr?"

Vim yanında duran ufak tefek adama baktı. "Bay Higgins?"

"Bayan Sophie'nin ufak oğlanı eve aldığını biliyorum ve bu özellikle de kendisi ufak çocuklara sahip olmayan bir kadın için oldukça büyük bir iş."

Ah, ahır cücesi bir ders vermeye hazırlanıyordu. Sophie'nin Vim'e ders vermesine gerek yoktu çünkü emri altında bu işi yapmak için görevlendirilmiş adamları vardı. "Bu işin üstesinden gayet başarılı bir şekilde geliyor ve zaten bu çoğunlukla da sağduyuyla ile ilgili bir şey."

"Tanrı biliyor ya bu kız sağduyu sahibi." Higgins kaşlarını daha da çattı. "En azından çoğu şey hakkında."

"Haydi, söylesene Higgins. Perişan kediyi sevmeyi bitirdikten sonra, dikkatini sana çevirecek ve getirdiği tüm çörekleri yemeni emredip, kar küremekten sakınmanı nasihat falan edecek."

"Demek istediğim ailesi ona çok önem veriyor ve eğer Bayan Sophie'mizin başına kötü bir şey gelirse bunu yanlış anlayıp kızabilirler."

"Ben de hanımefendiye çok önem vermeye başladım

leyla_yy (ZeZe)

Higgins. Ama onun için bir meyhanede soluklanacağım ve beni sulandırılmış bira, oyun kartları ve arada sırada soğuk olduğu kadar pis de kokan dış tuvalet ziyaretlerinden başka hiçbir şey meşgul etmeyecek."

"O zaman buradan doğruca yola çıkıyorsunuz, öyle değil mi efendim? Kızın ailesinin sorun çıkaracak yanlış sonuçlara varmasını istemeyiz, öyle değil mi?"

Higgins'in nemli gözleri, Vim'in tartışması durumunda karşılık vereceğinin sözünü verir gibi bakıyordu.

"Sakin ol Higgins. Bir bebekle ilgilenmek ya da onu beslemek gibi temel işler konusunda onu bilgilendirmek için hanımefendinin talebi üzerine kaldım. Müdahale etmek istiyorsanız lütfen edin, çünkü hava durumu izin verir vermez buradan ayrılacağım; eğer mümkün olursa yarın sabahın ilk ışıklarıyla."

Gerçekten de gitmek istiyordu. Sadece, bir posta vagonunda oradan oraya sürüklenirken zorla yolunu bulmaya çalışma fikrinden hoşlanmıyordu. Hırıldayan ve öksüren diğer yolcularla geçirilecek soğuk saatler…

Vim'im bakışları, ahırdaki geçitte çömelmiş perişan küçük kedi ve bebekle bir çeşit muhabbet içinde olan Sophie'ye kaydı.

"Eteklerinin uçları asla temiz kalmayacak."

Higgins sessiz bir kahkaha atana kadar Vim yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi. "O da bunu hiç umursamayacak. Şu Kit, akıllı bir ufaklık. O iyi bir çocuk."

"Annesi hakkında pek aynı şeyleri düşünmüyorsunuz

sanırım?" Tanrı aşkına kız sadece on altı yaşındaydı.

"O Joleen, kancayı genç Harry'ye taktı ve sonuçların canı cehenneme. Düşes, Harry'yi işten çıkardı ama onu damgalamış oldular, anlıyor musunuz? Gizlice buraya gelip duruyor, Joleen'le buluşuyor, kulağına bir şeyler fısıldıyordu, bilmem demek istediğimi anlatabildim mi? En son duyduğumda, Boston'a gitmeye çalışıyordu."

Higgins, hamile bir kızın bir daha hamile kalamayacağını, bu nedenle de açıkgöz ve vicdansız genç adamın onunla sadece kendi zevki için cinsel ilişkiye girdiğini anlatmaya çalışıyordu.

"Geçen hafta Harry'nin etrafta sinsice dolandığını, o kızın da bahçede soğuktan ölümüne titreyerek onu beklediğini gördüm. Harry'siyle birlikte kaçtı ve ufak Kit'i de kendi başının çaresine bakmak üzere yalnız bıraktı."

"Kit kendi başının çaresine gayet iyi bakıyor. Herhangi bir bebeğin Kit'in şu an bakıldığından daha iyi bakıldığını sanmıyorum."

"Çünkü Bayan Sophie yufka yürekli biri. Ailesi onun duyarlı olduğunu düşünüyor ama o Westhaven'a benziyor. Onlar duyarlılar çünkü ailede birilerinin duyarlı olması gerekiyor, ama ikisi de o kadar da duyarlı değiller."

Vim, söylenen ve söylenmeyen şeylerden ne kastedildiğini tercüme etmeye çalıştı.

"Bazen insanların doğal olarak öyle davranmak istedikleri için değil, aileleri için duyarlı davrandıklarını söylüyorsunuz." Tanrı yardımcısı olsun, Vim bu düşüncenin doğruluğu konu-

leyla_yy (ZeZe)

sunda şahitlik yapabilirdi.

Higgins başıyla onayladı. "Bu söylediklerimi oldukça iyi açıklıyor. Sabah buradan ayrılıyor musunuz?"

"Koşullar ne olursa olsun, öyle planlıyorum."

Sophie, azimle kedinin burnuyla oynamaya çalışan bebeğe gülümsüyordu. Vim kedinin bebeği, çocukların tırmık izleri iyileştikten sonra bile uzun süre hatırlayacakları bir şekilde cezalandırmasını bekliyordu ancak kedi eksik uzuvlarına rağmen daha da ağırbaşlı bir şekilde yanlarından uzaklaştı.

"Gidip farelere terör yaratması gerekiyor," dedi Sophie kucağında bebekle ayağa kalkarken.

"Bana o kedinin hâlâ fare yakaladığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu Vim, artık otomatik hale gelen bir şekilde bebeği Sophie'nin kucağından alırken.

"Elbette Küçümen fare avlıyor." Sophie gülümseyerek ona baktı. "Birkaç savaş yarası onun gibi bir savaşçıyı yavaşlatamaz."

"Küçümen gibi bir isim yavaşlatabilir ama."

Sophie elini Vim'in kıvırdığı koluna doladı ve beraberce yola doğru ilerlediler. "Elizabeth, ismi için Küçümen'den daha fazla üzülüyor."

"Ve haklı da. Tanrı aşkına, iri, siyah ve erkek bir kediye neden Elizabeth ismini verdiniz ki?"

"Ona Elizabeth ismini ben vermedim. Ben ona Fransızca siyah canavar anlamına gelen Béte Noir ismini verdim. Merriweather ona bir aktristin ismi olan Betty Knorr demeye

başladı ve bu isim bu tür bir hayvan için fazla laubaliydi ve böylece adı Elizabeth oldu. Artık Elizabeth deyince bakıyor."

Vim dudağının seğirmesini bastırdı çünkü bu açıklamayı yaparken Sophie'nin yüzü tamamen ifadesizdi. "Sanırım önemli olan tek şey kedinin ismini öğrenmiş olması. Zaten kediler Fransızcayı algılamıyorlardır."

"Saçmalık." Sophie, yüzünde sıkılgan bir ifadeyle bahçe kapısının iç tarafında duraksadı.

Vim, bebeği göğüs hizasında sallayarak ve o anda Sophie'nin ne duymak istediğini anlamaya çalışarak yolun üzerinde onun yanında durdu. "Kedi için bu saçmalık değil, Sophie. Onun için sizin merhametiniz ve ilginiz, ölümle yaşam arasındaki fark kadar önemli."

"O sadece bir kedi." Ancak Sophie, Vim'in gözlemlerinden memnun olmuş gibi görünüyordu.

"Bu da sadece bir bebek. Haydi gelin." Sophie'nin eldivenli elini tuttu. "Kit gezintisini yaptı, tabii siz de. Kar yağışının duracağını umuyordum ancak daha sert yağmaya başladı."

Sophie, elini Vim'in elinin içinde tutmaya devam etti ve kendisini mutfağın rahatlığına ve sıcaklığına götürmesine izin verdi. Aralık ayındaki günlerin kısalığından dolayı, bebeğin banyosunun yapılması, karların kürenmesi ve ahırlara yapılan geziyle birlikte günün yarısı geçmişti.

Sophie'nin bebeğin kundağını açmasını izlerken, bunun iyi bir şey olduğuna karar verdi. Ertesi gün bu zamanlarda, aynı Higgins'e söz verdiği gibi nehri geçmiş ve Kent'e doğru ilerliyor olacaktı.

leyla_yy (ZeZe)

Sophie, Vim'in ahırda tutmakta olduğu uyumsuz hayvanlar koleksiyonunu görmesini istememişti. Onlardan utandığından değildi ama onlara karşı korumacı davranıyordu. Her bir hayvan bir şekilde ellerinden gelen en iyi şekilde katkıda bulunuyordu ancak insanların çoğu bunu göremiyordu. Sadece kırbaç görünce uysallaşan bir tonluk bir çeki hayvanının ya da av silahlarının yarısını bir kaza sonucu kaybeden bir fare avcısının gülünçlüğüne gülüp, dalga geçiyorlardı.

Vim gülmemişti.

Arka avludaki her hayvanı kurtaramaz, yaz aylarında ayın altında miyavlayan her kedi için bir ev bulamazdı ancak en azından kendi gözetimi altındakilere yardım edebilirdi.

Vim kış elbiselerini üstünden çıkarmayı bitirdiğinde bebeğe baktı.

"Bu küçük gırtlaktan biraz öğle yemeği geçirelim ve onu öğle uykusuna yatıralım diyorum."

"Akşamüstü bir şeyler pişirmek istiyorum," dedi Sophie. "Onun öğle uykusu bunun için iyi bir zaman olur."

"Onun öğle uykusu sizin dinlenmeniz için iyi bir zaman olur, Sophie Windham. Biliyorsunuz, bu gecenin yarısında da sizi uyutmayacak ve yarın güzellik uykusuna ihtiyacınız olursa sizi uyandırmak için etrafta ben de olmayacağım."

Vim sanki yaklaşan vedasının Sophie tarafından algılanmasını ister gibi kötü bir bakış fırlattı.

"O zaman yarın Kit ve ben aynı zamanda öğle uykusuna

yatarız. Bu sabah biraz elma kaynatmıştım. Sizce lapasının içinde elma püresi olmasını ister mi?"

Sophie emindi ki, lapa daha önce hiç bu kadar kısa süre içinde bitmemişti ve elma katmanın kendi fikri olması onu mutlu etti. Sophie bebeği beslerken, Vim de temiz bir sünger, yıkanmış mendil ve dikiş ipliğiyle bir çeşit emzik yapmakla meşgul oluyordu. Kit emziği, sanki doğduğu andan beri yapıyormuş gibi kolaylıkla ve şapırtıyla emmeye başladı.

Aslında doğduğundan beri bunu yapıyor olabilirdi ancak Sophie, Joleen'den başka kimsenin bebeği beslediğini gördüğünü hatırlamıyordu ki, o da çok sık gördüğü bir şey değildi.

"Bezini değiştirme sırası bende," dedi Vim. "Siz gazını çıkarın, ben beşiğini buraya alt kata getireyim, sonra da onu giydiririz."

"Sizce mutfakta uyur mu?"

"Burası sıcak ve siz de burada dolaşıyor olacaksınız. Onu yorduğumuza göre artık rahatça uyuyacaktır."

Sophie, Vim'in arka taraftaki merdivenlerden çıkarak gözden kaybolmasını izledi ve en ufak konular hakkında bile, konuşmak için burada olmadığında her şeyle nasıl başa çıkacağını merak etti.

Elma eklemeli miydi?

Çocuğu dışarı çıkarmalı mıydı yoksa evin içinde mi tutmalıydı?

Beşiğini koridorun sonundaki salona mı koymalıydı yoksa mutfakta mı tutmalıydı?

Arka bahçe kapısında, Elizabeth'in ismini açıklamaya

leyla_yy (ZeZe)

çalışırken, Vim'in gözlerinin bir kez daha sevecenlikle parladığı bir an olmuştu. İzinsizce bu sevecenliğin içine girmek ve adama bir gün daha kalması için yalvarmak istemişti. Dürüstçe bebekle ilgili yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdi ancak gerçek olan şeyse neredeyse parmak uçlarına kalkıp onun yanağını öpmek üzere olduğuydu.

Ya da dudaklarını. Ellerini göğsündeki kasların üzerinde gezdirmek ya da çıplak tenini ellerinin altında hissetmek gibi, dudaklarını öpmek fikrini de göz ardı etmek giderek daha zor bir hale geliyordu.

Sophie onu öpmedi çünkü muhtemelen Vim bu konuda da nazik davranacaktı. Ayrıca, arka cepheleri bu yola bakan birkaç ev vardı ve bunların en azından ikisi Windhamların bahçesini net bir şekilde görüyordu. Sophie'nin yabancı bir erkeğin kolunda eve girip çıktığının görülmesi yeterince kötüydü. Gündüz gözüyle bu adamla öpüşürken görülmesi kim bilir daha ne kadar kötü olurdu.

"Kar yağışı hangi yolu izleyeceğine karar vermeye çalışıyor," dedi Vim uzun kollarından birinin altındaki beşikle arka merdivenlerden sarsılarak inerken. "Artık gelişigüzel bir şekilde yağıyor ve dünkü gibi durmadan da yağmıyor."

"O zaman yakında azalıp duracağı kesin." Sophie, sesine elinden geldiğince yapay bir neşe yansıtmaya çalıştı. Kar yağışı durduğunda sadece Vim Charpentier'e veda etmek zorunda kalmayacak, aynı zamanda erkek kardeşleriyle birlikte Morelands'a gitmek ve muhtemelen Kit'i de koruyucu bir aileye vermek zorunda kalacaktı.

"Yüzünüzdeki o ifadenin sebebi nedir, Sophie?"

"Hangi ifade?" Sophie bebeği, Vim'in ocağın yanına yerleştirdiği beşiğe yatırdı.

"Sanki en yakın arkadaşınızı kaybetmişsiniz ifadesi."

"Kit'i evlatlık vermek hakkında düşünüyordum."

Bunları söyler söylemez gözleri yaşlarla doldu. Battaniyeleri, üzerine geldiği anda tekmelemeye başlayan bebeğin etrafına sardı. "Yaramaz bebek," diye fısıldadı. "Üşüteceksin."

"Sophie?" İri bir erkek eli omzunu tuttu. "Sophie, bana bakın."

Sophie başını iki yana salladı ve bir kez daha bebeği battaniyelere sarmaya çalıştı.

"Canım, siz ağlıyorsunuz." Diğer eliyle de Sophie'nin diğer omzunu tuttu; artık sesindeki sevecenlik apaçık ortadaydı. Vim onu nazikçe kendisine doğru çevirerek iki kolunu da etrafına doladı ve sarıldı.

Bu, dikkatli ve kararsız bir kucaklama değildi. Bu, sağlam ve güven dolu bir kucaklamaydı. Vim ona, neşelendirmek için kısaca dokunmamıştı. Onu kollarında tutuyordu, çenesini başının üstüne dayamış, sağlam bedeninin tamamı sıcaklığıyla destek olmak için Sophie'ye açıktı.

Bu da bir damla gözyaşının sele dönüşmesi gibi felaket bir sonuca yol açmıştı.

"Onu yanımda tutamam," Sophie boğazındaki yumruya rağmen bu üç kelimeyi söyleyebilmişti. "Onun bir kez daha yabancılara verilmesini düşünmek... yapamam..."

leyla_yy (ZeZe)

"Şşşt." Vim, Sophie'nin çoktan onunla ilişkilendirdiği bergamot aromasıyla dolu bir mendili burnuna doğru tuttu. Sophie, uzun dakikalar boyunca, Vim eliyle sırtını nazikçe okşarken, dengesini yeniden bulmak için mücadele etti.

"Bebekler bunu yapar," dedi Vim usulca. "Sizi fiziksel olarak yorarlar, derin hislerinizin iplerini ellerine alır, agulayarak ve bebek dillerinde bir şeyler söyleyerek kalbinize giden yolda ilerlerler ve bunu durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur. Kimse sizden bebekten hemen şu anda vazgeçmenizi istemiyor."

"Bunu istemelerine gerek yok. Benim konumumda biri, başkalarının terk edip gittiği, istenmeyen bir bebeği yanında..." Sophie, sesine yansıyan isterik tondan, şu anda tutunmakta olduğu adamın kendi konumunun tam olarak ne olduğunu sorma güdüsünü harekete geçirmiş olma ihtimalinden nefret ederek sustu."

"Kit istenmeyen bir şey değil. O sizin ve siz de onu yanınızda tutacaksınız. Belki onu bir süre bakılması için başkalarına vereceksiniz ama o her zaman sizin de bebeğiniz olacak."

Sophie, onun dudaklarından dökülen mırıldanmaları tam olarak anlayamıyordu. Bunun yerine, saygınlığını korumak için onun kollarından geri çekilirken, onun bedeninin etrafındaki destek ve güven sunan kollarına yoğunlaştı.

"Yorgunsunuz ve bu bebek bacaklarınızdaki tüm dermanı alıp götürdü, Sophie Windham. Şu anda, ona yemek yedirmekten daha karmaşık bir şeylere karar vermeye çalışırsanız gereksiz yere endişelenip, başınıza dert alırsınız."

Sophie, beş erkek kardeşiyle beraber büyümüştü ve bu sırada pek çok sefer babasının nasıl davrandığını izlemişti. Vim'in tam olarak ne yapmaya çalıştığının farkındaydı ancak yine de bu yemi yuttu.

"Elma püresini sevdi."

Bu sefer Vim ona kendi mendilini verdi ve Sophie ürpererek son bir kez içini çekerken, geri bir adım attı ve mendili aldı.

"Yemek yemeği seviyor," dedi Vim, "sağlıklı her erkeğin sevdiği gibi. Bugün ne pişirmeyi planlıyorsunuz?"

Bu da bir başka zararsız soruydu ancak Sophie onun kendisini Kit'in belirsiz geleceği konusundan ufak adımlarla uzaklaştırmasına izin verdi.

"Noel keki yapmayı planlıyordum, büyükannemin mutfağından bir tarif. Noel kekini sadece tatillerde yaparım ve erkek kardeşlerim de bunu pişirmemi bekliyorlardır."

"Yardım edebilir miyim?"

Sophie onun hayatı boyunca hiç Noel yemeği pişirmediğinden ve aslında böyle bir şey teklif etmeye niyetlenmediğinden emindi. "Yapacağımız versiyona göre pek çok şeyi doğramamız gerekebilir. Hurma sever misiniz?"

Noel yemekleri ve genel olarak tatlılar, sonra da Vim'in seyahatleri boyunca rastladığı egzotik yemekler hakkında konuştular. Sophie, Vim hamuru yoğurmayı teklif ettiğinde onun yanağına bulaşan unu silmek zorunda kaldı ve Vim de utanmazca kullanacakları şekerlemelerden aşırdı. Sophie,

leyla_yy (ZeZe)

Vim bir hurma şekerlemesinin yarısını Sophie'nin ağzına tıkmaya çalıştığı için onu azarladı ve bu yüzden ona tekrar çıkışmak üzereyken Vim şekerlemenin geri kalanını da ona yedirdi.

Yetişkinlerin etrafında kahkahalar attığından, birbirlerine sataştıklarından ve hatta biraz yemek bile pişirdiklerinden habersiz olan bebek beşiğinde rahatça uyuyordu.

"İşte bu garip."

Percival Windham, akşamüstü çayının yanında tadını çıkardığı *The Times* gazetesini katladı ve Düşes'e baktı.

"Garip olan ne sevgilim?" Dük, onun çayını tazeledi ve fincanı karısına verdi.

"Murial Chattell, fırtına Londra'yı vurmadan önce Surrey'e tam zamanında gittiklerini ve kızının erken loğusa döneminin kötü hava koşullarının suçu olduğunu yazmış."

"Bir bebek daha, öyle mi? Yaşlı Chattell kulüplerde Paskalya'ya kadar bundan bahsedip duracak."

Otuz yıldan fazla evli olduğu eşi, kocasının düşüncelerini, herkesçe bilinen bir atasözü kitabı gibi okuyabilen bir kadının eğlenen ve hoşgörülü bakışlarıyla kendisine baktı. "Endişelenme kocacığım. Devlin ve Valentine, deyim yerindeyse bu işe dört kolla sarıldılar. Yakında daha fazla torunumuz olacak."

Emmie'yle Ellen da, bir erkeğin evlilik görevlerini yerine getirmesine ilham vermek için fazlasıyla alımlı ve çekici

kadınlardı. Her zamanki gibi Düşes'in belirtmek istediği bir nokta vardı.

Dük, karısının belirtmeye çalıştığı şeyi gecikmeli de olsa anladı. "Sophie'nin, Chattell'in ortanca kızıyla vakit geçirmesi gerekiyordu, öyle değil mi?"

Düşes sakin bir şekilde çayından bir yudum aldı; aldatıcı derecede sakin bir şekilde. "Sophie'nin planı buydu."

"Bana sorarsan, kızımız fazlasıyla annesine benziyor."

"Ah?"

Evli bir kadın, tek bir heceye ne kadar fazla anlam yükleyebiliyordu.

"Sen, aşkım, kurnaz ve çözümü zor bir kadınsın. Daha cesur bir erkek, istediğin sonuca ulaşmak istediğin zamanlarda hilekâr olduğunu bile söyleyebilirdi. Sophie'nin arkadaşlarıyla şehir merkezinde zaman geçirmesine izin verdin çünkü Chattell'ler, eğer isterse Sophie'nin ince parmaklarının ucunda kolayca oynatabileceği, bir ev dolusu bekâr erkek çocuklarıyla böbürleniyorlar."

"Ama Sophie, Chattell'lerle birlikte değil, Percy." Düşes'in alnı, çattığı kaşlarından dolayı hafifçe buruştu. Eğer Dük'ün özel çalışma odasından başka herhangi bir yerde olsalardı, bu kadarını bile belli etmezdi. "Murial, seyahat edenler arasında daha genç iki kızın da olduğu yolcu vagonunun ne kadar kalabalık olduğundan ve kış modasından bahsederek, bu hava koşullarında seyahat etmenin zorluklarını anlatıp durmuş. Sophie'den hiç bahsetmemiş."

Dük, parlamenter planlar için gerekli olan entrikalardan

leyla_yy (ZeZe)

çok zevk alırdı. Fazlasıyla insandan bilgi alan hükümdarları, kendisini dinlemeye tenezzül ettiği zaman, ona milli ve dış siyaset hakkında danışmanlık yapmaktan hoşlanırdı. Dük, torunlarıyla birlikte zaman geçirmekten çok ama çok zevk alırdı ve hayatında evliliğinden daha büyük bir keyif kaynağı yoktu.

Baba olmak her zaman kesinlikle zevk aldığı bir şey değildi, içlerinden beşi tartışma götürmez bir şekilde evlenme çağına gelmiş bekâr kızlar olan on çocuğun babası olmaktan ise çok daha az hoşlanıyordu.

"Eğer Sophie erkek olsaydı, endişeleniyor olmazdık," diye dikkat çekti.

"Evet, olurduk."

İki yetişkin oğullarını toprağa vermişlerdi. Evet, endişelenirlerdi. Her zaman endişelenirlerdi.

"Şehir merkezine gideyim mi, aşkım? İnsanlar çoğunlukla çetin havalardan bahsederken durumu abartırlar. Bu civarda yerde sadece birkaç santim kar varken yolların o kadar da geçilmez olmadığından eminim."

"Hayır, gitmemelisin." Düşes'in ses tonunda hafif bir azarlama vardı. "Biz burada konuşurken Leydi Sophia'yı almaya gitmek üzere yolda olan üç dalyan gibi oğlumuz var. Eğer Sophie doğru olmayan bir şeylerin peşindeyse, şu aşamada ebeveynleri yerine erkek kardeşlerinin durumu düzeltmesi daha uygun olur."

"Emin misin?" Son birkaç ayda Düşes'in erkek çocuklarıyla olan ilişkisinde bir şeyler, muhtemelen aileye yeni katılan

üç gelin nedeniyle değişmişti. Eğer Sophie'yle ilgilenilmesi işini oğlanlara bırakıyorsa, bu Düşes'in iyi olduğu ve Sophie'nin durumu hakkında gerçekten endişelenmediği anlamına geliyordu.

"Percival Windham, hemen kuzeyimizde ve batımızda kitaplara geçecek boyutta bir fırtına patlak vermişken, kör kışın ortasında gitmeyi öneriyorsun, peki ya ben burada ne yapacağım, hiçbir şey mi? Şu anda çatımızın altında olmayan dört çocuğumuza ilaveten bir de senin için mi endişeleneyim? Sanmıyorum."

"Sadece emin olmaya çalışıyordum, aşkım. Biraz daha çay ister misin?"

Düşes, kararını vermesine yardımcı olmasının ödülü olarak kocasına gülümsedi. Eğer Sophie'nin aklında bir çeşit fenalık varsa, Dük kendi kendine bu fenalığın uygun bir delikanlı olması durumunda tam da zamanı olduğu fikrindeydi. Sophie, yaralı ve sakat hayvanlara yardım ederek zamanını boşa harcıyordu, oysaki yakışıklı bir erkekle zaman geçirip, sevgili ebeveynlerine tombul küçük bebek odasını doldurması gerekiyordu.

Dük gazetenin finans sayfasını açtı. Burada yazılanları okumaya çalışmak bir yudum afyon yağı içmek kadar uyku getirici bir şeydi ancak bunu yaparak zihninin, tanıdığı genç adamlar arasından hangisinin duyarlı kızına en uygun kişi olduğunu düşünmekten uzaklaşması için iyi bir bahane yaratıyordu.

Eğer ona uygun herhangi biri varsa.

leyla_yy (ZeZe)

Vim, Sophie Windham'ı kollarının arasında tuttuğu birkaç dakika içinde erkek zihninin hayati fonksiyonlarından bazıları savunmasız kalmıştı. Fazlasıyla savunmasız kalmıştı; sanki bir yanı uzun zamandır şiddetle ağrımaktaydı ve kolları arasındaki bu kadını hissetmek bu ağrısının farkına varmasına neden olmuştu.

Artık başka bir şeye odaklanamıyordu.

Vim ondan hoşlanıyordu ve sorun da buydu ya da en azından sorunun bir kısmı buydu. Diğer kısmı ise onu arzuluyor olmasıydı ki, bunun hiçbir anlamı yoktu. Elbette ki onu, her sağlıklı erkeğin çekici bir kadını arzuladığı gibi arzuluyordu ancak bu… farklıydı.

Vim'in birçok kadınla cinsel arkadaşlığı olmuştu ve onlar da iyiliğinin karşılığını vermekten memnundular. Hoyratça yaptıkları kaçamaklar sadece kaçamaktı. Birbirlerine göz kırpar, gülümserlerdi ve herkes kendi yoluna giderdi, aynı kaşınan bir yerini o an için yeterli derece kaşımak gibi.

Sophie kaçamak yapılacak bir kadın değildi. O, değerini vermeyi öğrenirken bir erkeğin beraber yıllarını geçirebileceği bir kadındı.

"Artık onları hamurun içine koyabilirsiniz." Elindeki tahta kaşıkla, bebeğin uykusu sırasında Vim'in şahlanmış cinsel fantezilerini teşvik etmekten başka işe yarar şeyler de yapmaları gerektiğini hatırlatır gibi hamuru gösterdi. Vim kesme tahtasını aldı ve düzgünce kesilmiş hurma yığınını

açık renk hamur kâsesinin içine dökmek için hafifçe eğdi.

Yemek pişirmek, aklı başında –ve cinsel olarak hafifçe uyarılmış– bir adamı mantıklı davranmaktan uzaklaştırmak için tasarlanmış bir şeydi. Sophie onun, malzemeleri kâselere boşaltmasını istiyor, tam yanında duruyor, çalışırken kolları, bedenleri ve elleri birbirine değiyordu. Vim'den hamuru tatmasını istedi ve Vim itiraz edemeden ya da geri çekilemeden ağzına bir hamur parçası tıkıştırdı.

Beraber çalışırlarken Sophie onu sorguya çekmişti ve Vim de ona izin vermişti çünkü bu, tarçını almak için kendisine doğru yaslandığında koluna yaslanan yumuşak, iri göğsünün verdiği histen başka bir şey düşünmesini sağlıyordu.

"Bu uzun seyahatler sırasında ailenizi özlemediniz mi?"

Vim tarçın kutusunu ondan geri aldı ve bu sırada parmakları yeniden birbirlerine değdi. "Hepimiz beraber büyümüş olsak da onlar benim üvey kardeşlerim. Onları özlüyorum ama onlara yük olmak da istemiyorum. Cumbria'daki konutlarımız onların, benim değil."

Sophie bir an için hamuru karıştırmayı bıraktı ve kaşlarının çatarak ona baktı. "En büyük erkek ve kız kardeşlerim de aynı dertten mustaripler. Özellikle Devlin her zaman kendisini bizim üvey kardeşimiz olduğunu, yani öz kardeşimiz olmadığını hatırlatmak zorunda hissediyor gibi davranıyor. Az kalsın bu saçmalık yüzünden annemin kalbini kırıyordu. Sırada hindistancevizi var."

"Annenizin kalbini nasıl kıracaktı?" Vim ellerinin buluştuğu yerdeki sıcaklığın tadını çıkararak hindistancevizini

leyla_yy (ZeZe)

ona verdi. Bu sefer bunu kasıtlı olarak yapmıştı ve Sophie de bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Annem, Devlin'i seviyor ama onun öz annesi değil bu nedenle de onun öz annesine olan duygularına saygı göstermek için hep mesafeli oldu. Devlin evlendiğinden beri işler yoluna girdi. Sizce fazla baharatlı gibi bir şey var mıdır?"

İlginç bir soru. "Bilmiyorum. Biraz tadına bakmamız gerek."

Mantığı harekete geçemeden önce Vim, Sophie'nin elini aldı, işaretparmağını hamurun içine batırdı ve kendi ağzına götürdü. Dilini Sophie'nin parmağının ucunda döndürdü ve yavaşça ağzından çıkardı.

"Bence mükemmel olmuş." Sophie'nin elini kendi elinin içine hapsetmiş bir şekilde tuttu ve aniden az önce yapmış olduğu hareketin, Sophie'nin gözleri önünde pantolonunu indirip kendini okşamaya başlaması kadar kaba bir şekilde cinsel olduğunu fark etti.

Sophie ona gülümsedi, elini geri çekti ve hindistancevizini geri verdi. "O zaman fırına girme zamanı gelmiş demektir. Bana evinizden bahsedin." Hamuru yağlanmış yassı bir kaba boşaltmak için arkasını döndü ve böylece o an, Vim'in hem rahatlamasına hem de hayal kırıklığına uğramasına neden olacak bir şekilde geçmiş oldu.

Bir rahatlamaydı çünkü Sophie'nin kendisine hâkim olması deneyimli olduğuna işaret ediyordu ve deneyimli bir kadınla birlikte olmak yasak sayılmazdı. Kâhya, evin hanımefendisinin eşlikçisi, Leydi'nin hizmetlisi ya da her ne olursa

olsun Sophie, tedbirli bir şekilde cinsel eğlenceye izin vermişti.

Hatta biraz daha ileri gidilmesine de izin verebilirdi.

Bir hayal kırıklığıydı çünkü Vim hemen o anda onu sağlam tezgâhın üstüne oturtmak, bacakları beline sarılmış bir halde sıcak bedenine girmesi için kendisini kışkırtana kadar bacaklarının arasında olmak isterdi. Vim onun elindeki –şimdiye kadar ne yapıyorlardı?– şeyi fırına koymak için eğilmesini izledi ve zihni daha fazla şehvet uyandırıcı görüntülerle doldu.

Ancak Sophie kendisine bir şey sormuştu. Şey hakkında bir şey…

"Bir evim olduğundan emin değilim."

Sophie ayağa kalktı ve fırının kapağını kapattı. "Eminim seyahatte olmadığınız zamanlarda bir yerde yaşıyorsunuzdur." Vim'e fırlattığı bakış, şu anda toplayabildiği konsantrasyon için fazlasıyla ciddiydi.

"Konutlarım var. Surrey'de çoğu sene birkaç hafta geçirdiğim çok hoş eski bir yer var. Sanırım bu dediğiniz tanıma uyuyor."

Sophie etrafı toplamaya, eşyaları kaldırmaya başladı. "Devamlı olarak seyahat mi ediyorsunuz?"

Tutumundaki bir şey bu konuyu eğlenceli bulmadığını belli ediyordu.

"Eskiden kışların bir kısmını Cumbria'da kız kardeşlerimden biriyle geçirirdim. Ara sıra erkek kardeşimle burada şehir merkezinde kalırız. Genellikle kız kardeşimin müreb-

leyla_yy (ZeZe)

biyelik yaptığı yerde onunla birlikte kalmaya da çalışırım ama daha önce belirttiğim gibi kız kardeşlerim artık evlendiler ve kendi ailelerini kurdular."

Vim, ateşin üzerinde asılı olan sıcak su demliğini getirdi ve kullandıkları eşyaların yarısını koydukları bulaşık tasına döktü. Sonra, Sophie kirli tabakları lavabonun yanına yığarken, tasa biraz soğuk su ekleyerek ılıştırdı.

Vim, yanında durarak ondan hangi duygunun yayıldığını anlamaya çalıştı ancak başaramadı.

"Peki, o zaman Kent'e yapacağınız bu yolculuk nedir?" diye sordu. "Bu ziyaret konusunda oldukça hevesli görünüyorsunuz."

Başlığındaki o şey arı mıydı?

"Kent, baba tarafımın ailesinin bulunduğu yer. Annem yeniden evlendiğinde, onunla birlikte Cumbria'ya gittim. Amcamın bundan pek memnun olduğundan emin değilim ama hiçbir zaman karşı çıkmadı. Siz kurularken benim de yıkamaya devam etmemi ister misiniz?"

"Mutfağımda bulaşıkları yıkamayı öneren bir beyin teklifini geri çevirmeyeceğim."

Ancak sesi pek de mutlu gelmiyordu.

"Siz bana evinizden bahsedin," dedi Vim, ılık, sabunlu suyun içinde bir bezle karıştırma kabını yıkamaya başlarken.

"Güzeldir. Ancak biraz samimi ve rahattır. Orası her zaman evim olacak."

"Evinizi özlüyor musunuz?"

Sophie kaşlarını çatarak temizlenmiş kabı ondan aldı.

"Bazen alışılmış olan, bir sığınaktan çok bir hapis gibi gelmeye başlar ve aslında ikisi de değildir. Sadece anılarla dolu olan evinizdir, ne daha azı ne de daha fazlası."

Vim gözlerini dikip suya baktı. "Yükümlülüklerinizin de olduğu bir yerdir."

"Ne tür yükümlülükler?"

Şimdi neden bu tatsız çağrışımlarla ilgili bu asılsız haberlerin konusunu açmıştı ki?

"Amcam giderek yaşlanıyor ve işe yeni kişileri almayı kabul etmiyor. Yengem hiçbir zaman geleneksel olarak tecrübeli bir kadın olmamıştır ve kızlarının da çok yardımcı olduğu söylenemez."

"Onlar için endişeleniyor musunuz?"

"Ah, tabii ki."

Ses tonundaki bir şey onu ele vermiş olmalıydı. Sophie kolunun üzerine bir elini koydu. "Bana söylemediğiniz şey nedir? Eğer onlar için endişeleniyorsanız, onları seviyor olmalısınız."

"Onları zar zor tanıyorum, Sophie. Onlar babamın tarafından kalan tek akrabalarım ama ben hiç..."

Sophie tam yanında duruyordu, iri yeşil gözleri Vim'in hayatı boyunca görmediği kadar büyük bir sevecenlikle bakıyordu. Vim bunu hak etmiyordu, kesinlikle Sophie tarafından gelmesini hak etmiyordu.

"Sophie, sizi öpmek istiyorum."

Vim bunu bir sorun olarak, yakınında durduğu zaman göz önünde bulundurması gereken rahatsız edici bir konu

leyla_yy (ZeZe)

olarak söylemek istemişti. Ancak dudaklarından adeta bir dua gibi, uzun zaman önce bir şeyler dilemeye cesaretini kaybetmiş yorgun, yalnız bir kalpte zor zamanlar için saklanmış en ateşli dilek gibi çıkmıştı.

Vim onun dudaklarını tatlı, hatta nazik bir azar beklentisiyle izlerken Sophie elindeki havluyu bir kenara bıraktı.

O anda bebek yüksek sesli, öfkeli bir ciyaklama koyverdi.

Sophie, Vim Charpentier'i öpmek istemiyordu; onu bir Noel şekerlemesi gibi yiyip bitirmek, onun dokunuşundan, tadından, kokusundan ve sesinden beslenmek istiyordu.

Bu da endişe verici bir şeydi. Sophie'yi daha önce de öpenler olmuştu, evlenme teklifleriyle ilgilenmediğini fark ettiklerinde onu okşamış, ona dokunmuş, karanlık köşelere çekilip her türlü acımasız zevklerin sözünü vermişlerdi.

Bunlardan bazılarını ilgi çekici bulmuştu ancak sonuçlarını göze alacak kadar ilgi çekici bulmamıştı.

Tanrı bağıran bebekleri korusun. Onlar bir kadına dengesini bulacak ve bir adamın bir kadını öpmeyip öpmek istediğini söylemesinin ne anlama geldiğini anlayacak zamanı veriyorlardı.

"Bırakın ben deneyeyim." Vim ufak kaşığı onun elinden aldı –bu sırada kur yapmıyordu– ve bebeğe doğru ilerledi. "Eğer yiyeceğini reddedersen ufak Kit, seni sert bir şekilde döveceğiz ve yatağa oldukça aç bir şekilde gitmeni sağlaya-

cağız. Aslına bakacak olursan, senin yemeğini ben yiyeceğim. İçinde sulu elma püresi olan leziz lapa. Bir adam –senin gibi minnacık bir adam olsa bile– böyle leziz bir yiyeceği nasıl reddedebilir ki?"

"Seni dövmeyeceğiz," diye araya girdi Sophie. "En azından Vim kadar büyüyene kadar dövmeyeceğiz."

Bebek akşam yemeğinin bir kısmını daha tükürdüğünde Vim, yüzünde kafası karışmış bir ifadeyle arkasına yaslanarak oturdu. "Çocuk bir şeyler istiyor. Daha sonra deneyelim muhtemelen normal yediğinin iki katını yiyecektir."

Vim, bebeği beşiğe geri koymaya çalıştı ki, bu da bebeğin daha fazla ağlamasına ve tekmeler savurmasına neden oldu.

Sophie, Kit'i, Vim'in kollarından aldı. "Sadece kucaklanmak istiyor."

Hava kararmaya başladığında, ikisi de bebeği tutma, kollarında sallama ve pencere kenarına götürerek dikkatini dağıtma sıralarını savmışlardı. Sophie fırından kek ve çöreklerin son tepsisini alırken, Vim kollarında bebekle mutfağı turluyordu.

"Ailenizin mevkiinden hiç bahsetmediniz," dedi Sophie. Kit'in bağırış çağırışları sayesinde, Vim'in şaşırtıcı beyanatıyla ilgili diğer konuyu yeniden açma şansları olmamıştı.

Sophie'yi öpmekle ilgili diğer konuyu. Onu öpmek *istemesi* ile ilgili olan konuyu.

"Oldukça büyük bir yer," dedi Vim. "Ana topraklarımız, giderek büyüyen arazilerimizin olduğu bir Tudor malikânesi.

leyla_yy (ZeZe)

Yengem bahçe düzenlemesi yapmaktan çok hoşlanır. Amcam balık tutmaktan hoşlanır bu yüzden de iki süs gölümüz ve birkaç göletimiz var."

"Bu emlakların hepsi size mi miras kalacak?"

"Evet, tüm günahlarımın karşılığı olarak."

Sophie, ekmeği tülbende sarma işini yarıda bırakarak durdu. "Bu yerle ilgili kötü anılarınız var diye anlıyorum, öyle mi?"

Vim, Sophie'nin bir erteleme taktiği olarak saydığı bir şekilde burnuyla bebeğin burnuna dokundu.

"Hem iyi hem kötü birkaç anım var. Babamı oldukça küçük yaşta kaybettim ve sonra da Cumbria'ya taşındık. Üniversiteye giderken birkaç tatilimi Kent'te geçirdim ama zaten amcam da beni pek çok kez çağırmadı. Cumbria'daki kardeşlerimle ilgilenmem gerekiyordu bu nedenle de diğer yerlerden çok orada vakit geçirdim. Bu ekmek cennetten gelmiş kadar güzel kokuyor."

"Soğuduğu zaman biraz yeriz. Kit biraz sessizleşti gibi."

"Yeniden onu beslemeyi deneyelim mi?"

Bu iyi bir öneriydi. Sophie, bir an için bile Vim'in kendisine gerçeği sadece üstünkörü ve süslenmiş bir versiyonunu anlattığına inanmamıştı ancak merakı bebeğe olan ilgisine yenik düştü.

Ayrıca eğer Sophie burnunu Vim'in dünyasına gereğinden fazla sokarsa, o da kendisini Sophie'nin dünyasına burnunu sokmak konusunda yetkili hissedebilirdi, ki bu, Sophie'nin hiç istemediği bir şeydi. Bir erkek evin kâhyasını ya

da bir başka hizmetliyi öpmek istediğini söyleyebilirdi ancak bu derece bir dürüstlükle bir dükün kızını gücendirmeyi asla göze alamazdı.

Neyse ki bebek yemeğini, aynı Vim'in öngördüğü gibi olağanüstü bir iştahla yedi. Sophie, kendisi ve Vim için ekmekten kalın dilimler kesti, tepsiye biraz tereyağı koyup ve Vim ve bebeğin ardından holde hizmetli odasına doğru ilerledi.

Bebeği üst üste duran battaniyelerin üzerine koydular. Kit ortamın değişiminden hoşlanmış gibi görünüyordu, elleri ve dizleri üzerinde kalkmaya çalışmıyor, karnının ya da sırtının üstünde yatıyor ve Sophie'yle Vim'in yemek yemesini izlemekten memnun görünüyordu.

"Size düzgün bir yemek hazırlamalıydım," dedi Sophie. "Geniş bir aileye sahip kadınların işlerin hepsini nasıl yetiştirdiklerini merak ediyorum."

Vim, Kit'in parmağını ısırmasına izin verdiği yerden bakışlarını Sophie'ye çevirdi. "Siz geniş bir aileden geliyorsunuz."

"Annem bir sürü yardım aldı. Bebeğin bezini değiştirmemiz gerekiyor mu?"

Vim burnundan sesli bir şekilde nefes alarak kokladı. "Henüz değil. Yarın buradan gittiğim zaman iyi olacak mısınız, Sophie?"

Sophie konuyu onun açmış olmasına memnun olmuştu ancak ondan kalmasını istemeyecekti. Bu tür adamlar, etraflarındaki herkes kalmaları için acı çekene kadar düzgün durabilirlerdi.

leyla_yy (ZeZe)

Zaten fazladan bir gün neyi değiştirecekti? Vim bunu bilse de bilmese de o hâlâ bir bebeğe düzgün bir ev bulması gereken Leydi Sophia Windham'dı ve o da Sophie'nin bir yerde asla "evim" diyebilecek kadar çok kalmadığına inandığı bir adamdı.

"İdare edeceğiz." Sophie, yemeklerinden kalanları toplamaya başladı. "Erkek kardeşlerim bir ya da iki gün içinde burada olurlar ve onlardan ikisinin çocukları var."

"Sanırım Majesteleri esniyor."

Konu değişmişti. Vim sadece başlarının çaresine bakabilecekleri konusunda güven verilmesini ve içini rahatlatmak istemişti, hepsi bu. Peki, ama Sophie de ondan bazı şeyler istemişti.

"Ona kitap okuyarak uyutmayı deneyelim bakalım," diye önerdi Sophie. Kitapların durduğu rafların yanına gitti ve Wordsworth'ün şiir kitaplarından birini aldı. Kütüphanede de bu kitabın bir kopyası vardı ancak o kitapta köşesi kıvrılmış sayfalar yoktu ve sırtı çok okunmaktan dolayı çatlamamış ve kırışmamıştı.

Sophie, arkasını dönüp de ona çarpana kadar Vim'in arkasında durmakta olduğunu fark etmemişti.

"Hareket etmeyin." Vim önce elleriyle Sophie'nin kollarının üstünü tuttu, sonra da ellerini aşağı bıraktı. "Bizim için ne buldunuz?"

"Şiir. Uyuması için mızmız genç bir adama okunacak sakin, pastoral bir şiir kitabı."

"Bu nasıl bir ev Sophie? Hizmetliler bile şiir okuyorlar."

"Düzgün bir İngiliz evi. Bebek Hazretleri'ni kanepeye getirin." Sophie kanepenin ortasının biraz soluna doğru oturdu, böylece Vim ya yakınına ya da daha yakınına oturmak zorunda kalacaktı. Vim, bir battaniye içinde Kit'i kaldırdı ve nazik bir şekilde sol tarafında tam yanına, kolunu kanepenin koluna dayayabileceği şekilde oturdu.

"Oyumu sizin okumanızdan ve biz erkeklerin mest olmuş bir sessizlik içinde dinlememizden yana kullanıyorum."

"Böylece Kit'in beyni de tüm erkeklerin dahil olduğu komplo konusunda yıkansın," diye söylendi Sophie.

"Siz bayanların kendinize ait komplolarınız yok, öyle mi?" Vim bebeği omzuna yasladı ve yavaşça sırtını okşamaya başladı. Bu görüntü Sophie'nin içinde sıcacık bir şeylerin filizlenip salınmasına neden oldu.

"Biz kadınlar doğuştan işbirlikçi ve yardımseveriz; bu komplocu olmaktan farklı."

Sophie rastgele bir şiir seçti, bunu son sözü söylemeye çalışmaktan çok düşüncelerini yanındaki adamdan çekebilmek için yapmıştı. Vim, Kit'i, adeta bebek kendisininmiş gibi bir sevgi ve ilgiyle tutuyordu.

Kit onun çocuğu değildi. Kit, Sophie'nin çocuğu da değildi. Bunu unutmaması gerekiyordu. Sophie duraksadı, gözlerini kırpıştırdı ve nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kitabın yarısını ezbere biliyordu ve Kit'ten ayrılacağı ile ilgili düşüncelerin acımasızca zihnine doluşması konusunda bunun pek de yardımı olmuyordu.

Bir başka şiir seçmeye çalışırmış gibi görünmeye çalı-

leyla_yy (ZeZe)

şırken, sıcak bir şey ensesine yerleşti.

Vim'in eli. Hiçbir şey söylememişti. Bedeni hareket bile etmemişti. Hâlâ bebeği büktüğü kolunda tutuyordu ancak aynı zamanda da Sophie'ye de dokunuyordu. Başparmağıyla ensesinde yavaşça daireler çiziyor, Sophie'nin omurgasından aşağı ve beyninden yukarı doğru eritici bir sıcaklık yayıyordu.

"Daha yavaş okuyun Sophie. Sanırım Kit uykuya dalıyor."

Sophie, Vim'in elinin bedeni üzerindeki harikulade varlığını yerinden oynatmamak için dikkatle başıyla onayladı. Bir kez daha okumaya başladığında kelimelere zorlukla odaklanıyordu, Vim Charpentier'in ensesindeki derisinin üstündeki dokunuşuyla o kadar sarhoş olmuştu.

Gitmeden önce onunla birlikte yapmayı dilediği şeyler vardı, düzgün hiçbir kadının istediğini itiraf etmeyeceği, asla kelimelere dökemeyeceği şeyler.

Bu yavaş, tatlı dokunuş bu dileklerinin sadece bir bölümüydü.

Bir koluna dayalı uyuyan bir bebekle otururken, diğer koluyla doladığı kadın hakkında erotik düşüncelere sahip olabilen bir adamla ilgili temelde sapkın ve anormal bir şeyler olmalıydı. Bu düşünceler daha ziyade, ateşin Sophie Windham'ın saçlarının kıvrımlarını belirleyen alevlerin kırmızı ışıkları ya da yanağının kıvrımının ne kadar hoş olduğu-

nu görmesi ve gururla Wordsworth okurkenki şeffaf kültürlü ses tonunun güzelliğiyle ilgiliydi. Şiirler Vim'in, şairin de ilham aldığı, kendi küçük kardeşlerinin de tatillerde buluştukları Lakes'i özlemesine neden olmuştu.

Bir erkek Cumbria'da nefes alabilirdi. Toprak, koyunlar, muhteşem bir gökyüzü ve kendi düşünceleri dışında hiçbir eşlikçisi olmadan şelalelerde avare avare dolaşabilirdi. Cumbria'nın kırlık alanlarının zihnindeki görüntüleri pek çok seyahat boyunca Vim'in ayakta kalmasını sağlamıştı ancak şu anda onu tuhaf bir yalnızlık duygusuyla dolduruyordu.

Sophie, yanında sessizleşti.

"Uyudu." Vim hem bebeği rahatsız etmemek hem de anı bozmamak için bu sözleri fısıltıyla söylemişti. Sophie kanepeden kalkmak için bir harekette bulunmayınca, saçlarının sıcaklığını ve ipeksi dokusuyla mest olarak, eliyle başının kenarını okşadı.

Sophie kitabı bir kenara koydu ve Vim bir kez daha saçlarını okşadığında başını onun omzuna gömdü. Ateş yavaş yavaş sönüp, ikisi de neler olabileceğini ve neyin asla olmayacağını düşünürken, uzun bir süre bu şekilde kaldılar.

leyla_yy (ZeZe)

6

Sophie, Vim'in çenesinin kıvrımını başparmağı ile okşamasıyla uyandı. Hareket etmedi ancak Vim onun uyandığını hissetmiş olmalıydı çünkü kolunu omuzlarının etrafından çekti.

"Bebeği siz alın," dedi sessizce. "Ben ateşi düzenleyeceğim ve onun beşiğini alacağım. Uyanmadan önce ikiniz de üst katta olursunuz."

Ensesini okşayan el o an, açıkça söylenmeyen bir dokunuş halini almıştı. Hiçbir şeyden daha iyi ancak bir anıdan biraz fazla bir şey. Hoşuna giden bir anı, ancak mutlu bir anı değil.

Sophie ayağa kalktı ve bebeği Vim'den aldı. Bebeği alırken elinin kayarak onun karnına dokunmaması için hiçbir çaba harcamadı. Vim sıcak ve kaslıydı; bu sıcaklık çemberinde oturmak Sophie'nin açık bir şekilde onaylayamayacağı bir şeydi. Bebeği göğsüne alıp onu kucakladığında, yarın kendisine iyi yolculuklar diledikten sonra uzun zaman Vim

leyla_yy (ZeZe)

Charpentier'in sıcaklığını özleyeceğini hissetti.

Vim ayrıntılı bir şekilde ateşi düzenledi ve ocak bölmesini güven altına aldı ancak tüm bunları sessiz bir şekilde yaptı. Beşiği bir kolunun altına aldı, boştaki eliyle bir mum aldı ve soğuk evin içinde Sophie aile kanadına doğru yönlendirdi.

"Mumlarınızı yakayım," dedi Sophie'nin ardından yatak odasına girerken. Vim tüm gün ateşi canlı tuttuğu için oda muhteşem bir şekilde sıcacıktı.

"Hoş bir oda," dedi etrafına bakınarak. "Hem iyi döşenmiş hem de rahat görünüyor."

Belki de burasının, henüz Moreland Dükü'yle olan ilişkisini kabullenmemiş bir kadın için modaya uygun bir oda olduğunu düşünüyordu ancak Sophie cevap vermedi. Vim beşiği ocağın yanına yerleştirdiğinde Sophie uyuyan bebeği beşiğe yatırdı ve battaniyeleri etrafına sardı.

"Bitap düşmüş görünüyor," dedi Sophie. Vim onun yatağının kenarındaki mumu ve sonra da şömine rafının üzerindeki iki mumu yaktı.

"Siz de bitap düşmüş görünüyorsunuz Sophie Windham. Eğer isterseniz Kit bu akşam benimle kalabilir."

"Yarın yolculuğa çıkmak zorundayken olmaz. Sizin dinlenmeye ihtiyacınız var ve ben de bebek uyurken uyuyabilirim. İyi geceler Vim ve teşekkür ederim."

Vim elindeki mumu şömine rafının üzerine bıraktı ve bergamot aromalı kokusu Sophie'nin burnunu gıdıklayacak kadar yakına geldi.

"Daha önce size ne söyledim?"

Sophie başıyla onayladı. Daha önce pek çok şey söylemişti ancak Sophie onun tam olarak hangi cümlelerinden bahsettiğini biliyordu.

"Size hiçbir şey sunamam, Sophie. Kent'te kolaylıkla tanımlayamayacağım ancak acilen ilgilenmem gereken bazı sorunlarla uğraşıyorum. Eğer o yöne doğru çekilmiyor olsaydım da kraliyetin her yerinde gerçekleştirmem gereken yükümlülüklerim var ve siz de bir kadın..."

Sophie iki parmağını onun dudaklarına götürerek onu susturdu.

"Ben de sizi öpmek istiyorum, Vim Charpentier."

Vim kısa bir süre için şaşırmış, ardından da bunu değerlendirir gibi göründü. Sonra yüzünde yavaş, tatlı bir gülümseme belirdi. Başını aşağı eğdi ve dudaklarını hafifçe onunkilere dokundurdu.

İşte bir öpücük. En azından kalbinde saklayabileceği bir öpücüğü vardı. Vim ellerini onun belinden aşağı kaydırıp kalçalarının üzerinde sabitlerken, Sophie parmaklarının ucunda kalkarak kollarını boynuna doladı. Dokunuşu dikkatli hatta nazikti ancak tamamıyla güven vericiydi. Vim'in aralarında namuslu olandan bir nebze fazla bir şey paylaşmalarını kastettiğini düşündüğünde, bu dokunuş değişti ve bedenini onunkine yasladı.

Sophie boğazının derinlerinden gelen bir arzuyla inlediğinde Vim'in dokunuşu tekrar yer değiştirdi. Sophie onun kendisini gerçekten öpmek, aralanmış dudaklarını kendisi-

leyla_yy (ZeZe)

ninkilere dayamak, dilinin sarsıcı sıcaklığını kendi ağzının içine sızdırmaya hazırlandığının bir an kadar geç farkına vardı.

Bu şekilde öpüşmek hakkında bir şeyler duymuş, bunun nasıl bir şey olduğunu merak etmişti. Ancak duydukları Vim Charpentier'in öpüşü kadar lezzetli ve güzel değildi. Ona doğru hücum etmiyor, onu keşfediyor, davet ediyor, ona sataşıyor, sakinleştiriyor ve Sophie'nin bedeninin her yerine egzotik bir istek duygusu gönderiyordu.

Vim, Sophie'nin kadın olarak yaşadığı bu hayatta ilk defa *cesur* olmasını sağlamıştı. Sophie dilini, onun altdudağı ve dişleri arasındaki o kıvrımlı alanda gezdirdi.

Vim, Sophie'nin dilinin yeniden onun ağzında bir arayışa çıkmasına neden olacak muhteşem, cesaretlendirici bir şekilde inledi ve Sophie onun dudaklarına doğru güldü. Öpücük, Vim yumuşak ve sabırlı olmaya çalışırken, Sophie'nin tam anlamıyla bir arbede isteğiyle dillerinin, dudaklarının ve isteklerinin savaşına dönüştü.

Sophie'nin elleri onun sırtında gerilip kasılan kaslarının üzerindeki arayışından altın sarısı saçlarının servetine doğru ilerledi. Sophie'nin Vim'in bedeninin bu kokuyu salgılayan yerlerini arayıp bulmak istemesine neden olan, dumanlı Doğu'ya özgü bergamot kokusu, gizlice Sophie'nin de içine sokuluyordu.

Sophie onun atkuyruğunu açtı ve Vim'in kollarının bedenini daha sıkı sarmaladığını hissederken, ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

Karnının üzerinde, erkeğin gittikçe yükselen sertliğini hissetti ve buna kendisinin neden olduğunu, bu erkeğin arzuyla dolmasına neden olduğunu düşünmek onu çılgına çevirdi.

"Vim Charpentier..." Sophie, diliyle boynunda atan damarı bulurken adamın ismini boynuna doğru fısıldadı.

"Sophie... Ah, Sophie."

Kendi ismini söylemişti, ancak büyük bir pişmanlıkla. Bu, Sophie'nin üzerinde bir kova soğuk su etkisi yarattı.

Öpüşmeleri sona ermişti. Öylesine. Sophie, dudakları, dili, elleri ve tüm bedeniyle onu bitirip tüketiyordu ve şimdi sadece iki derin nefes sonrasında orada, kalbi gümbür gümbür atar, duyguları rüzgâra savrulurken, onun kollarının arasında duruyordu.

"Canım, yapamayız."

Vim'in sesi, bedeninin üzerinde dolanan yavaş bir gümbürdeme gibiydi. Kucaklaması bir kez daha nazik bir hale gelmesine rağmen en azından uzaklaşmama nezaketini göstermişti ve Sophie onun yanağını saçlarına yasladığını hissedebiliyordu. Zihni sarhoş ve cansızdı, onun ne dediğini ancak bir süre sonra anlayabildi. Kendisini yatağa götürmeyi düşünmüş ve sonra bu fikri reddetmişti. Kendini ana o kadar kaptırmıştı ki, bu sırada bundan sonra ne olacağı aklına bile gelmemişti.

Ne olabileceği.

Keşke.

Kendisine "keşke"nin kendi istek ve arzularına, sadece

leyla_yy (ZeZe)

bir öpücük önce olduğundan çok daha yakın olduğunu söylemeye çalıştı. Vim'in sesinde ve sanki çok değerli bir şeymiş gibi kendisine dokunmasında "keşke" vardı. Bu "keşke" paylaştıkları bir şeydi.

Hiçbir şeyden daha iyiydi.

Sophie, onun yine nezaket göstermek için, kendisi kollarından ayrılana kadar sarılmaya devam edeceğini fark etti. Bu nedenle, onun kokusunu içine çekerek ve bedeninin onun çok daha uzun olan bedenine nasıl uyduğunu ezberlemeye çalışarak bir süre daha kollarının arasında kaldı. Yanağını onun göğsüne dayadı ve sırtını okşayan eline ve arzunun parlayan közlerinin hayati organlarında yavaşça sönmesine odaklandı.

Vim de arzu duymuştu; kendisini arzulamıştı. Erkekliği hâlâ karnının üzerinde kabarmış bir şekilde duruyordu. Sophie geriye bir adım atıp onun gözlerine bakmadan önce, kendisine de bunu hissetmek için izin verdi.

Keşke.

Vim zihninde uçuşarak şakıyan sevinçli kadın sesleriyle kendine geldi. "Haydi kalk! Gün ışığı! Işık senin için geldi!"

Rüyalarını İsaiah Peygamber'in güçlükleri ve Handel'in teveccühüyle dolu çok fazla Noel süslemeleri kaplanmıştı.

Ancak biri kesinlikle mutsuzdu.

Zihni tam olarak uyanmadan önce üzerindeki çarşafları attı ve lüks altın brokarlı sabahlığı üzerine geçirdi. Karanlıkta

soğuk koridorda ilerledi ve bebeğin acı acı ağlamalarını takip ederek Sophie'nin kapısına geldi.

"Sophie?" Yavaşça kapıyı çaldı ve sonra Kit'in curcunası yüzünden ilerleyen bir süvari alayının çıkaracağından daha kısık bir sesi duymayacağına karar verdi. Kapıyı hafifçe araladı ve Sophie'nin mumlarının yarısının yanmakta olduğunu ve onun da kucağında Kit'le birlikte odayı adımladığını gördü.

"Rahat durmuyor," dedi Sophie. "Altı ıslak değil; karnı aç değil; kucaklanmak da istemiyor. Sanırım hastalanıyor."

Sophie'nin kendisi hastalanıyor gibi görünüyordu. Yüzü mum ışığında bile bembeyazdı, yeşil gözlerinin altında halkalar oluşmuştu ve sesinde kırılgan, endişeli bir ton vardı.

"Bebekler sancılı olabilir." Vim elinin tersini bebeğin alnına koydu. Bu hareketi, Kit'in feryatlarının aniden kesilmesine neden oldu. "Ah, dikkatini çekebildik. Sizi rahatsız eden nedir, beyefendi? Nöbetçiyi uyandırdınız ve hanımefendinin uykusunu böldünüz."

"Konuşmaya devam edin," dedi Sophie yumuşak bir şekilde. "Bir saatten fazla süredir ilk kez sessizleşti."

Vim'in bakışları şömine rafındaki saate gitti. Saat gece yarısı on ikiyi çeyrek geçiyordu ki bu da Sophie'nin dinlenmek için çok az vakti olduğu anlamına geliyordu. "Onu bana verin, Sophie. Siz ayaklarınızı uzatın ve ben de Bebek Hazretleri'yle bir konuşma yapayım."

Sophie gönülsüz görünüyordu ancak bebeği ona verdi. Bebek hafifçe ağlamaya başladığında, Vim odada daireler çizmeye başladı.

leyla_yy (ZeZe)

"Ciyaklamalarına bir son ver Kit. Noel Baba bunu duyar ve ilk Noel'inde kötü bir intiba yaratmış olursun. Bayan Sophie'nin bugün Noel keki pişirdiğini biliyor musun? Evin bu kadar güzel kokmasının nedeni bu; senin havaya başka kokular karıştırma çabalarına rağmen."

Vim yavaşça konuşarak, bebeğin sırtını okşayarak ve hissettiği sıcaklığın yeni başlayan bir hastalığından değil, bebeğin azimli huysuzluğundan kaynaklandığını umarak bu şekilde yürümeye devam etti.

Sophie, bebek bağırıp çağırmayı kesmezse üzüntüden kendisini erken yaşta mezara sokacaktı.

"Dinle," dedi Vim bebeğin kulağına doğru yavaşça konuşarak. "Sophie anneni endişelendiriyorsun. Bu saçmalığa başlamak için henüz çok gençsin, henüz donanmaya katılacak yaşta bile değilsin. Haydi, uyu, adamım. Hem de hemen."

Çocuk uykuya dalmadı. Ağlamaya ve inlemeye devam etti ve saat sabahın ikisinde burnu hiç hoş olmayan bir şekilde akmaya başlamıştı.

Sophie de uyumuyordu ve Vim de onu bebekle yalnız başına bırakmayacaktı.

"Bu benim suçum," dedi Sophie, bakışlarıyla bebekle birlikte odada daireler çizmeye devam eden Vim'i izleyerek. "Ahıra gitmek zorunda olan bendim ve asla Kit'i yanımda götürmemeliydim."

"Saçmalık. Ufak gezintisini çok sevdi ve sizin de temiz havaya ihtiyacınız vardı."

Bebek yumruğunu bile emmiyordu ve bu Vim'in düşük bir ateşten daha ciddi bir şey olduğundan şüphelenmesine neden oldu. Ve de burnu... Vim gizlice onun burnunu bir mendille silmeye çalışıyordu ama Sophie ayağa kalkarak onların yanına geldi.

"Kit hasta," dedi kaşlarını çatıp bebeğe bakarak. "Annesini özlüyor, ben de kar fırtınasında onu dışarı çıkardım ve işte hasta oldu."

Vim, sesindeki çaresizlikten nefret ederek boşta kalan koluyla ona sarıldı. "Burnu akıyor Sophie. Kimse burnu aktığı için ölmez."

Yüzündeki ifade bitkinlikten felakete uğramış bir şekle büründü. "Ölebilir mi?" Vim'den uzaklaştı. "İnsanlar birinin üşüttüğünü söylediklerinde demek istedikleri şey bu, öyle değil mi? Tıkanmayla başlıyor, sonra ateşi çıkıyor sonra güçsüz ve çılgına dönmüş bir hale geliyor..."

"O bitkin ya da çıldırmış değil, Sophie. Sakin ol." Sesini yükseltmemek ve korkunç bir şekilde fazla tepki gösteren kadına kızmamak için çaba sarf ediyordu.

Ancak aynı endişe Vim'in karnına sancılar girmesine neden oluyordu. Bebek sıcaktı, mutsuzdu, burnu gereğinden fazla akıyordu. Tanrı yardımcıları olsun, bu havada Mayfair'deki hiçbir doktor bir hizmetlinin babasız ve sokağa terk edilmiş bebeğine bakmak için dışarı çıkmazdı.

"Biraz sessizleşti, Sophie," dedi Vim bu gözlemini elinden geldiğince sakin bir şekilde söylemeye çalışarak. "Neden ona şarkı söylemiyorsunuz?"

leyla_yy (ZeZe)

"Belki de ölmek üzereyken ona şarkı söyleyemem."

Sophie erkek kardeşlerini kaybetmişti. Hem de içlerinden birini senenin bu döneminde kaybetmişti. Vim'in zihninin köşesini bir şeyler kemiriyordu. Sancısı olan bebekler ve neden paniğe kapılmaması gerektiğiyle ilgili bir şeydi ancak Sophie ağlamak üzereyken, bebek ağlayıp dururken ve kendisine yardımcı olacak hiç kimse yokken, bunun ne olduğunu hatırlamaya odaklanamıyordu.

"O zaman ben şarkı söylerim fakat bu muhtemelen bebeğin elleriyle kulaklarını kapatmasına ve sizin de koşarak odadan kaçmanıza neden olacaktır."

Bu, Sophie'nin saçma bir şekilde cevap vermesine neden oldu. "Babamın da müzik kulağı yoktur. Siz bebeği tutun, ben şarkı söylerim." Sallanan sandalyeyi ocağın kenarına çekti. Vim, bebeği kucağına yerleştirdi ve odada dolaşırken bir yandan da mumları söndürmeye başladı.

"Sürüsünü beslemeliydi, aynı bir çoban gibi..."

Handel'in aryasının hareketli, lirik, kontralto parçası, birinin yazmış olduğu en tatlı, rahatlatıcı melodi. Bebek de Vim'in kollarında rahatlamış, derin derin nefes alıp vermeye, sakin durmaya başlamıştı.

Ölü gibi sakin değil, bitkin düşmüş gibi sakin. Sophie şarkı söylemeye devam etti, sesi dayanılamayacak kadar güzeldi. "O koyunlarını kollarında kucaklayacak ve yanında bebekler olanlara yol gösterecek."

Vim müzikten hoşlanırdı, aslında müziği oldukça çok severdi; sadece müzik yapmak konusunda başarılı değildi.

Sophie'yse fazlasıyla başarılıydı. Müziğin üstünde olağanüstü bir kontrolü vardı, soprano seslere çıksa bile kısık sesle şarkı söylemeyi başarabiliyor, sesi yumuşak bir şekilde daha yüksek ve tiz seslere çıkabiliyordu. Şarkıyı ikinci kez söylerken Vim'in gözleri ağırlaşmaya, ayaklarını sürüklemeye başlamıştı.

"Uyudu," dedi Sophie'nin söylediği şarkının son notaları yavaşça yok olurken. "ve Tanrım, şarkı söyleyebiliyorsunuz, Sophie Windham."

"İyi öğretmenlerim vardı." Eğer sakin yüz ifadesi buna bir işaretse, Sophie şarkıyla birlikte gerilim ve endişesinin bir kısmını da içinden atmıştı. "Eğer odanıza geri dönmek isterseniz, artık bebeği ben alabilirim."

Vim gitmek istemiyordu. Onu huysuzlanan bebekle yalnız bırakmak istemiyordu; karanlık ve soğuk koridorun sonundaki büyük, soğuk yatağına geri dönmek istemiyordu.

"Siz yatın, Sophie. Bir süre daha kalacağım."

Sophie kaşlarını çattı, pencerenin yanına gitti ve perdeleri hafifçe araladı. "Sanırım kar durdu ama çok sert bir rüzgâr var o yüzden kesin bir şey söylemek zor."

Soğuk bir hava akımının bebeği uyandıracağından korkmasından dolayı pencerenin yanında Sophie'ye katılmaya cesaret edemedi. "Oradan uzaklaşın Sophie ve neden ayaklarınızda çorap ya da terlik yok?"

Sophie çıplak ayaklarına baktı ve uzun, zarif ayak parmaklarını oynattı. "Unutmuşum. Kit ağlamaya başladı ve ben de tam olarak uyanamadan yataktan fırladım."

leyla_yy (ZeZe)

Tüm dünyada bebeklerin anne ve babalarının paylaştığı şekilde birbirlerine baktılar.

"Bebek Hazretleri'nin sadık ve kendini adamış bir eşlikçisi var," dedi Vim. "Ayak parmaklarınız donmadan önce yatağa girin."

Sophie, ne düşündüğü belli olmadan onu inceledi ancak yatağının içine girdi ve yatak perdelerini kapatmadı. "Vim?"

"Hımm?" Vim, aryanın son üç vezini hâlâ aklında bir şekilde beşiği aldı.

"Teşekkür ederim."

Vim hiçbir şey söylemedi. Artık Kit sustuğuna ve Sophie de sakinleştiğine göre, bir omzunun üstündeki şaşırtıcı derecedeki uzun, koyu renk saçları ve ince pazen geceliğinin altındaki bedeninin açıkça ortadaki hatlarıyla Sophie Windham'ı izlemekten de çok zevk almasına rağmen uyuyan bir bebeği beşiğinde sallamanın zevkini çıkarabilirdi.

Bir kadının ayakları özel ve kişiseldi. Bir erkek bir kadının elini tutabilir, yanağını öpebilir, kolunu kendi kolunun içinden geçirebilir, vals dansı sırasında onu kolları arasında tutabilir ve diğer tüm davranışlarına hayran olabilirdi ancak hiçbir zaman, asla ayaklarını göremezdi.

Bir kadın da erkeğin ayaklarını görmezdi. Vim kendisinin de çıplak olan ayaklarına baktı.

Tam olarak uyanamadan yataktan fırladım. Sophie'nin kelimelerini hatırladı. Kit ikisini de eğitimi altına almıştı ve Vim bebeği bir haftadan daha uzun süredir bile tanımıyordu.

Tanrı'ya ve tüm meleklerine şükürler olsun ki, Vim

sabah buradan ayrılıyordu. Eğer daha uzun süre kalırsa, dünyadaki hiçbir kuvvet onu Sophie'den ya da bu bebekten koparamazdı.

Sophie, ısmarlanmış bitkin bir dinlenme üzerine, harika bir sıcaklık ve ağırlık hissiyle uyandı. Burnunu yastığına gömdü ve sonra bir bergamot kokusu onu yaralayarak beynine doğru indi.

Bir iç çekişle yastığını fırlatırken gözlerini açtı.

"Aman Tanrım."

Vim Charpentier yanında uyuyordu, Sophie onun bir yanına sokulmuştu ve Vim koluyla ona sarılmıştı. Pencerenin perdelerindeki küçük aralıktan içeri ışık sızıyordu ve ocağın yanındaki beşikten kısık burun çekme sesleri geliyordu.

"Uyandı." Vim'in sesi teslim olmuş gibi geliyordu. "Ben onu alırım. Benim sıram."

"Henüz ağlamaya başlamadı. Birkaç dakikanız daha var."

Vim sesli bir şekilde içini çekti, kolu hâlâ Sophie'nin omzu üzerindeydi. "Yatağınızın yarısına el koyduğum için özür dilerim. Birkaç gün daha dinlenirsem, yatağınızı memnuniyetle bırakırım."

Ses tonunda bitkin bir alay ve bir şey daha vardı. Bir duygusal yakınlık mı?

"Vim?"

Vim, cesaretini yeteri kadar toplayabilirse Sophie'nin

leyla_yy (ZeZe)

kendisine bakabilmesi için hafifçe kaydı.

"Daha önce hiç yatağımda bir erkekle uyanmamıştım. Rahatmış."

"Kimse daha önce bana rahat dememişti ama Korkunç Bebek beni son derece değerli bir şekilde sadece rahat birine indirgemiş durumda. Sen de rahatsın." Vim, Sophie'nin şakağını öptü ve Sophie'nin karnında tatlı bir şeyler çiçek açtı.

Duygusal yakınlık. Bu, arzudan ve erkek kardeşiniz ya da bir arkadaşınızla birlikte olduğunuzda hissedilen şeyden farklıydı.

Bu, *muhteşemdi.*

"Sophie?" Sophie'nin sırtını okşayan eli durdu. "Sanırım sabahlığımı kaybettim."

"Öyle mi?" Sophie, parmaklarının onun dümdüz karnında gezinmesine izin verdi ancak bunu yaparken parmakları kasıklarından bir ok gibi yukarı uzanan düz ve sıcak bir şeye rastladı. Tam, eliyle kavramak üzereydi ki bunun…

"Aman Tanrım." Aceleyle elini geri çekti, yüzü alev alev yanıyordu.

Vim'in midesinin kahkahalarla sarsıldığını hissedebiliyordu. "Hesaba kattığınızdan daha fazlası var, öyle mi? Gözlerinizi kapatın ve ben de yataktan çıkayım."

Sophie –neredeyse tam olarak– gözlerini kapattı, ancak onun yataktan çıkmasını istemiyordu. Bu kadar kişisel ve özel bir şey hakkında dalga geçip, şaka yapabiliyordu. Vim'in uzun, ince, erkeksi bedenini, tamamen çırılçıplak bir şekilde arkası kendisine dönük olarak görebileceği bir sırada

gözlerini araladı. Yetişkin bir erkeğin kalçasının çekici olduğunu fark etti. Kaslı, haşarı ve erkeksi bir şekilde güzeldi.

Sonra sabahlığını aramak için önünü döndü ve Sophie nefesinin sıkıştığını hissetti.

"Gözetliyorsun," dedi sesinde normal bir eğlence tınısıyla. "Çok ayıp, Sophie Windham." Sabahlığını giydi ve Sophie'nin gördüğü ilk ve muhtemelen tek tahrik olmuş yetişkin erkek görüntüsünü elinden almış oldu.

Ancak acele etmemişti, Sophie görmüştü. Tanrı biliyor ya, tüm o erkeksi cinsellik, güç ve rahat zarafet ağzının kurumasına neden olmuştu. Cinsel organları Sophie için yeni olmalarından dolayı büyüleyiciydi ama bedeninin geri kalanı da yeterince etkileyiciydi ve Sophie en sonunda kız kardeşi Jenny'nin çizimle neden bu kadar ilgilendiğini anladı.

"Bir dakika içinde geri döneceğim, güzelim. Yataktan kalktığında ayağına çorap giy."

Sophie saate bakarken, Vim aylak aylak odadan çıktı.

Tanrı aşkına sabahın erken saatleri çoktan geride kalmıştı. Çocukluğundan beri hayatında ilk kez bu kadar geç saate kadar uyumuştu.

Hayatında hiç ağlayan bir bebek yüzünden gecenin yarısını ayakta geçirmemişti.

Hiç yatağında tahrik olmuş bir erkekle uyanmamıştı.

Hiç çırılçıplak ve şerefli bir şekilde bundan rahatsız olmayan bir erkek görmemişti.

Hiç daha fazlasını görmek, daha fazlasına dokunmak ve tadına bakmak istememişti…

leyla_yy (ZeZe)

"Kadınlık anlayışımı bozdun," dedi çarşafların arasından çıkıp beşiğin yanına gitti. "Sen ve senin komplo ortakların. Erkekler."

Kit, mavi gözleriyle ona o kadar art niyetsiz bakıyordu ki sanki iki yetişkini gecenin çoğunda ayakta tutan o değildi. Burnu akmıyordu ki bu Sophie'yi hayal bile edemeyeceği kadar rahatlatmıştı.

"Dün akşam kötü durumdaydın, dostum ve sen kötü durumda olduğunda ben de kötü durumda oluyorum. Şunu söyleyebilirim ki, Bay Charpentier de kötü durumdaydı."

Oldukça kötü bir durumda. İkisi bebekle nöbetleşe ilgilenmişlerdi. Sophie boğazı ağrıyana kadar şarkı söylemiş ve Vim de kucağında bebekle odada dolaştıkça dolaşmıştı. Vim'in yatağa yanına yattığını ve sonra kalkıp, sonra tekrar yattığını belli belirsiz hatırlıyordu.

Kendisinin uyumasına izin vermişti ve bugün de gidiyordu.

Ya bir önceki gün gitseydi ve Sophie, Kit'in kötü geçirdiği bu gecede onu tek başına rahatlatmak zorunda kalsaydı? Ya bebeğin kendisine ihtiyacı olduğu bir anda uyuyakalsaydı? Ya Kit gerçekten hastalanıyor olsaydı?

"Annem on çocuk büyüttü," diye bebeği bilgilendirdi, şezlongun üzerinde bezini değiştirirken. "Soğukkanlılığını yitirmeden babamı da idare edebilmesine şaşırmamak lazım."

Ya da sesini yükseltmeden ve hatta Dük'le diğer kişilerin önünde asla fikir ayrılığına düşmeden. Ağlayan bir bebekle bir gece geçirdikten sonra bile Sophie ebeveynlerine daha fazla saygı duymaya başlamıştı.

Kapının çalınması, Vim'in geri geldiğini müjdeledi. "Ekselansları nasıllar?"

"Oldukça iyi dinlenmiş. Senin tam tersine. Vim, artık biraz uyumalısın, bebeği ben beslerim."

Vim pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Sophie, yanında durmak için kucağında Kit'le birlikte ona doğru ilerledi. Kar yağışı durmuştu ancak sert bir rüzgâr, arka bahçedeki muazzam kar yığınlarını savurup şekillendiriyordu. "Dün senin ve seyislerin küredikleri yollar tamamen yok olmuş."

"Gitmeden önce yoldaki karları biraz daha kürerim. Ahırdaki beceriksizler bu boyutta bir iş için yeterli değiller."

Gidiyordu. Bu gerçeğin acısını tasdik etmek ister gibi bir kolunu Sophie'nin omzuna attı. "Başının çaresine bakacaksın, Sophie. O çocuk daha emin ellerde olamazdı."

Sophie kollarında bebekle ona doğru döndü ve Vim ikisini birden kucakladı.

Sophie kendi kendisine şanslı olduğunu söylemeye çalışırken hiçbir şey söylemeden sadece onu ve bebeği kollarında tuttu. Gerçek anlamda ve çok hoş bir şekilde öpülmüştü; Vim ona rahat ve sıcak olduğunu söylemişti; ona sarılmış, onu kucaklamıştı ve Sophie bir bebekle ilgilenmek konusunda iyi bir başlangıç yapmıştı.

Ancak Sophie bir bebek değildi. Birinin kendisine sarılması ve kucaklaması çok hoştu. Ancak kendisine yetmiyordu. Artık daha fazla isteyemeyecek hale gelene kadar

leyla_yy (ZeZe)

bunların olmasını dilemişti ancak sonra Vim Carpentier hayatına girmişti; artık bu dilekleri ve istekleri her zamankinden daha kötü bir hale gelmişti.

"Ben bebeği besleyeceğim." Sophie biraz geri çekildi. "Eğer dinlenmek istersen, kahvaltı hazır olduğunda seni uyandırabilirim."

Bir şeyler Vim'in yüz ifadesini hırçınlaştırmıştı. Tıraş olmamıştı ve Sophie'den bile az uyumuştu. Oldukça yorgundu ancak aynı zamanda üzgün, diye karar verdi Sophie. Üzgün olması da bir şeydi.

"Ben yolları küremeye başlayacağım. Kit'i besledikten sonra sıcak bir kahvaltı hazırlayabilirsen minnettar kalırım."

Sophie onun yanından uzaklaştı. "Eğer kar kürerken uyuyakalırsan, seni bahara kadar uyandırmayacağım."

Vim'in sesi kendisini durdurduğunda kapıya kadar yürümüştü. "Bir parçam gitmek istemiyor, Sophie."

Sophie başıyla onayladı ve odadan çıkıp, kapıyı sessizce kapattı. Bir kez daha nazik davranmaya çalışıyordu ama bu sefer Sophie'ye hiç iyi gelmemişti.

Vim önce bahçe kapısına giden, sonra da evle ahır arasındaki yoldaki karları küredi. Bunu da bitirdikten sonra, sadece ev ve kapıyla bahçenin alt kısmındaki ek binalar arasındaki yollardaki karların kürenmesinin anlamlı olduğuna karar verdi. Ayrıca Sophie arka terasındaki karların kürenmesinden de memnun olurdu bu nedenle zihnini elinden geldiğince boş

tutmaya çalışarak bunu da yapmaya başladı.

Evet, buradan ayrılmasını geciktiriyordu.

Evet, bebekle ilgilenmesi için –ve kendilerine refakat edecek kimse yokken yabancı bir erkeği evde misafir etmesinin sonuçlarıyla uğraşması için– Sophie'yi burada bırakmaktan dolayı suçluluk duyuyordu. O sadece evde çalışan bir hizmetli –ya da tamamen başka birisi– olabilirdi ancak her durumda şeref ve haysiyeti kendisi için önemliydi.

Evet, onu bir daha asla görememe, Kit'in kendi başına hareket ettiğini görmenin zevkini tadamama ve ufak oğlanın bir yetişkinin burnunu minicik eldiveniyle yakaladığında bebekçe bir sevinçle kıkırdadığını duyamama düşüncesi kalbinin ağrımasına neden oluyordu.

Ancak Vim aynı zamanda kendisine bağlı ve muhtaç olanlar –ve muhtaç olmak için her hakkı olanlar– kendisini Kent'te beklerken burada kaldığı için de suçluluk duyuyordu.

Bir şey, ensesinde bir karıncalanmaya neden oldu. Kafasını kaldırıp, ev elbisesinin üzerine şal almamış, yüzünde kafası karışmış bir ifadeyle arka verandada duran Sophie'ye baktı.

Kar küremeyi bıraktı ve kısmen kürenmiş bahçeden geçip ondan birkaç basamak aşağıda durdu. "Havanın bu kadar soğuk olduğu ve onların da oldukça yaşlı oldukları göz önüne alındığında, Higgins ve Merriweather'ın bu kadarını yapacağını sanmıyorum."

"Bahçenin yarısındaki karları küremişsin Vim. İçeri gel ve bizi terk etmeden önce bir şeyler ye."

leyla_yy (ZeZe)

Vim, küreğin yere düşmesine izin verdi ve kollarıyla Sophie'nin beline sarıldı. Sophie ondan daha yüksekte durduğu için Vim'in yüzü, onun göğüslerinin hizasına gelmişti. Nasıl göründüklerinden ve sağduyusundan bihaber şekilde, başını onun göğsüne yasladı.

"Çok fena üşüteceksin, Sophie Windham."

Sophie, harikulade bir an için kollarını ona doladı. Bu hareketiyle baharat ve çiçek kokuları da Vim'i çevreledi. Sophie kollarının arasında baharı ve gün ışığını sunuyordu ve Vim kalbinde o kadar büyük bir acı hissetti ki, bu acının henüz gözlerinden akmamış olan gözyaşlarının sızısı olup olmadığını merak etti.

"İçeri gel." Sophie kollarını indirdi ve Vim'in elini tuttu. "Bugün hiçbir şey yemedin ve kar küremek oldukça yorucu bir iştir."

Sophie kendisini himayesi altına almış, büyüklük taslıyordu. Vim, yaklaşmakta olan ayrılmasının gerçekliğini bir kenara bırakmalarına neden olacak sıradan soruları sormaya cesaret edemeden, Sophie'nin bunu yapmasına izin verdi.

Kit kahvaltısını etti mi?

Bugün bir şeyler daha pişirecek misin?

Şömine için daha fazla kömüre ihtiyacın var mı?

Bu gidişimi ertelemek için yapabileceğim herhangi bir şey var mı?

"Biraz çay iç," dedi Sophie, paltosunu çıkarmasına yardım ettikten sonra. "Kit kahvaltısını silip süpürdü ve ben de şimdiye kadar bezini iki kez değiştirdim bile. Giderken yanında götürmen için biraz yiyecek paketledim ve ceplerine koyman için patates pişiriyorum."

Vim kızarmış ekmeklerini, büyük bir porsiyon omletini, azımsanamayacak büyüklükteki pastırmasını, Vim için soymuş olduğu iki portakalı, kızarmış patateslerini ve tereyağlı bir parça Noel ekmeğini yerken Sophie sessizliğini korudu.

Yemekle birlikte içtiği onca sıcak çaya rağmen, yorgunluk ayağa kalktığında Vim'e bir çığ gibi çarptı.

"Gitmeye hazır mısın?" Sophie tezgâhın üzerinde acımasız bir konsantrasyonla hamur yoğuruyordu. Vim, onun sorduğu sorunun idrakine varmadan önce hamur parçasını yumruklarıyla açıp katlamasını izledi.

"Üst kattan eşyalarımı alacağım ve yola çıkacağım."

Sophie hiçbir şey söylemedi, sadece başıyla onayladı ve hamuru yumruklamaya devam etti. Onun bunu yapışını izlemek bile içindeki ağrının göğüskafesine çıkmasına neden olmuştu bu nedenle bacaklarını arka merdivenlere doğru sürükledi.

İki saatten az bir süre önce, demir bir baston kadar sertleşmiş ve yüzyıllardır kendisiyle aynı yatakta uyanan ilk kadınla sevişmeye hazır bir şekilde uyanmıştı. Hazırdan da fazlası; istekliydi, erkekliği zonkluyordu ve kendisini sadece bugün onu terk edeceği düşüncesiyle durdurabilmişti.

Ancak, Tanrı biliyor ya kendisine sanki bir tatil şekerlemesi gibi baktığını görmek. Fırsatını bulduğunda hızlıca kendisini tatmin etmişti ancak bunun pek faydası olmamıştı.

Kendisine ayrılmış olan misafir odasına gittiğinde, hız-

leyla_yy (ZeZe)

lıca eşyalarını topladı. Bu oda oldukça kullanışlı ve ferahtı, yorgun bir yolcunun isteyebileceği her şey sağlanmıştı. Altın brokarlı sabahlığı gardıroptan aldığı bir askıya astı ve dağınık yatağın üzerine oturdu.

Bu kış havasında yolculuğa çıkmadan önce en azından kısa bir uyku çekmesi gerekiyordu. Sadece kısa bir şekerleme, orada bulunmaktan hiçbir zaman hoşlanmadığı bir yere gitmeye çalışırken, testislerinin kuru üzüm taneleri boyutuna gelene kadar donmasından önce lüksün ve rahatlığın tadına son bir kez ve kısaca bakmak.

Vim botlarını ayağından çıkardı ve sırtüstü yatağa uzandı. En son düşüncesi, Sophie'den kendisini otuz dakika sonra uyandırmasını istemesi gerektiği oldu.

Üç buçuk saat sonra, hâlâ Sophie'den kendisini otuz dakika sonra uyandırmasını istemeyi düşünerek kendine geldi.

"Ufak erkek kardeşimize ne yaptınız?" Kont Westhaven Gayle Windham, –hiç unvanını kullanmayı seven kuşaklı bir kont olmamıştı– St. Just'a bir kulplu bardak siyah bira uzatırken, bu soruyu çok normal bir şekilde sormuştu.

"Yerel içki partisine katılmıyor muyuz?" St. Just özel salonlarındaki kanepede ağabeyinin yanına otururken kulplu bardağı inceledi.

"Dün akşam bana içirdiğin lanet kokteyl, koca bir demlik koyu çay içene kadar geçmeyen şekilde başımı ağrıttı. Bu içtiğim çaylar da yarım düzine kere lanet olası soğuk lava-

boya gitmeme neden oldu ve bu ziyaretlerin her biri de insanın birazcık daha alkollü içecek istemesi için özellikle tasarlanmış gibiydi. Sonuç olarak, senin havanın düzelmesini bir gün daha bekleme ısrarın, fena bir tecrübe oldu.

St. Just birasının tadına bakmadan kenara koydu. "Anna'yla ilgili mi endişeleniyorsun?"

"Anna ve seni temin ederim ki benim hakkımda endişelenmeyen bebek hakkında."

"Westhaven, sen surat mı asıyorsun?"

Westhaven kafasını kaldırarak kardeşine baktı ve onun gülümsediğini gördü, ancak bu derdini paylaştığını gösteren türde bir gülümsemeydi. "Evet. Bana katılmak ister misin?"

Derdini paylaşan tarzdaki gülümseme St. Just'in imzası haline gelmiş olan İrlandalı Kara Korsan sırıtışına dönüştü. "Sadece Valentine bize katılana kadar. Yola çıkmak konusunda çok istekli ve sabah buradan ayrılırken yolu onun belirlemesine izin vereceğiz."

"O nerede? Sizin bebeklerinizi kontrol etmek için haraya gittiğinizi sanıyordum."

"Onlar at, Westhaven. Bebeklerle atlar arasındaki farkı biliyorum."

"Bir sene önce bildiğinden çok daha farklı bir şekilde biliyorsun. Anna, bebeği şarkı söyleyerek uyuttuğun gecelerin söylemediğin gecelerden daha fazla olduğunu söylüyor."

İki adet oldukça büyük ve botlu ayak pat diye sehpanın üstüne çıktı. "Bundan eşinin eşimle mektuplaştığını mı anlamalıyım?"

"Ve kızların karımla, vesaire vesaire." Westhaven karde-

leyla_yy (ZeZe)

şine bakmadı ancak bunun yerine bakışlarını sabit bir şekilde St. Just'in ayaklarının üzerinde tuttu. Devlin, dostları arasında oldukça fazla neşe saçıyor olabilirdi ancak özünde oldukça içine kapanık biriydi.

"Eğer kadınlar birbirleriyle mektuplaşmasalardı, Kraliyet Postası iflas ederdi." St. Just'ın ses tonu tersti. "Karın, benim evliliğimin de herkes tarafından bilinmesi için mektuplarını senin de okumana izin veriyor mu?"

"Ben herkes değilim," dedi Westhaven. "Ben senin kardeşinim ve hayır, Anna'nın mektuplarını okumuyorum. Bunu öğrenmek seni şaşırtabilir ama arada sırada, örneğin *si* ile bi ten günlerde kendi karımla muhabbet ediyorum. Çok moda olmayabilir ama insan arada sırada modanın dışına çıkmalı. Sen ve Emmie'nin de bu tuhaflığa müsamaha gösterdiğinizi tahmin ediyorum."

Ateş ocakta cızırdarken St. Just bir süre sessiz kaldı. "Evet, kızlarıma şarkı söylemekten hoşlanıyorum. Emmie'nin omuzlarında çok fazla yük var ve kendi çocuklarımla ilgilenmek yapabileceğim küçük bir şey."

"Onları önceden tahmin bile edemeyeceğin kadar çok seviyor ve onlar için anlamsızca korkuyorsun," dedi Westhaven, paylaştıkları bir gerçekle ilgili biraz da olsa onu rahatlatabildiği için duyduğu ani bir şükran duygusuyla. "Sanırım biz o bölüme henüz yeni başlıyoruz. Her yeni çocukla birlikte, karılarımız, çocuklarımız, sahip olduklarımız ve sahip olacaklarımız için daha da fazla endişeleneceğiz."

"Bir erkeğe nasıl yardımcı olacağını harika bir şekilde

biliyorsun, Westhaven. Belki de doğal ihtiyacım geldiğinde seni o hoş, sıcacık lavaboya kilitlemeliyim."

Sadece iki erkek kardeşe özel olan bu konuşma sırasında Westhaven, bunu verdiği hizmete karşılık bir teşekkür olarak almıştı. Arkalarında açılan kapı içeri soğuk bir hava dalgası girmesine neden oldu.

"Ahırdaki o adamcağız, bir Guarneri'nin*, a del Gesù olduğunu bildiğini, kokuşmuş kulübesinden sekiz kilometreden daha az uzaklıkta olduğunu söylüyor." Valentine konuşurken eldivenlerini, şapkasını ve atkısını masaya attı. "Ben sadece birkaç tane Guarneri gördüm ve Tanrı biliyor ya çok güzellerdi. Bir tanesi yaşlı ustaya ait bir viyolaydı ve bu ustanın da Bartolomeo Guiseppe Guarneri'nin kendisi olması gerekiyor."

"Guarneri ismi bana tatlıyı anımsatıyor." St. Just, küçük odada volta atan Val'a bira bardağını uzattı. "Ben lezzetli bir İngiliz elmalı tartını tercih ederim."

"O bir keman," dedi Westhaven. "Valentine, ahırda bir enstrüman satıcısıyla tanıştığını mı ima ediyorsun?"

"İma etmiyorum. Size yaşlı adamın bana bu enstrümanı görmeye götürmeyi teklif ettiğini ve hatta onun satılık bile olabileceğini kastettiğini söylüyorum."

Westhaven sessizliğini korudu çünkü bazı şeyler –büyük erkek kardeşler gibi bazı şeyler– ara sıra da olsa sevindirici bir şekilde tahmin edilebilir oluyordu.

"Eğer hatalıysam lütfen düzelt, Valentine," dedi St. Just.

---

* *Ünlü ve antika bir keman markası. (ç.n.)*

leyla_yy (ZeZe)

"Ama dün gece havanın nasıl olacağını görmek için bir gün daha beklememiz gerektiğini söylediğimde sayıp söven ve tepinen sen değil miydin?"

"Sayıp sövmüyordum. Ellen bundan hoşlanmıyor ve eğer doğacak bir çocuğunuz varsa insan alışkanlıklarından uzaklaşmak zorunda kalıyor."

"Tam olarak o şekilde olmuyor," diye mırıldandı Westhaven. "Eğer bir gün daha beklememizi isterseniz, ben de yolculuğumuzu bir gün daha ertelemeye istekliyim. Devlin?"

"Atlar bir gün daha dinlenebilir."

Val bir an için bir atış yapmak zorunda kalmadan bu tartışmayı kazanmaktan dolayı hayretler içinde kaldı ve sonra da kanepeye oturdu. "Yani Westhaven, çocukların bir adamı sayıp sövmekten uzaklaştırmadığını mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle uzaklaştırmıyor," dedi Westhaven ayağa kalkarken. "Dük ve ben bu konuda hemfikiriz ki bu kendi başına da yeterince korkutucu ve tuhaf. Ben biraz daha hurma içkisi ısmarlayayım ve sonra da diğer şekilde mutlu bir şekilde evli olan bir adamın sözlüğünü çocukların nasıl değiştirdiğini konuşuruz."

7

"Şu anki durumda beni avutan pek az şey var; Tanrı aşkına binek taşına işeme. Sana bunu kaç kere söylemem lazım?" Sekizinci Rothgreb Vikontu Aethelbert Charpentier, sağlam meşe bastonuyla köpeğinin poposunu dürttü. Yaşlı Jock –Jacques değil, Jock– ile konuşmak bu avuntularından biriydi ve eğer köpek fazla sert azarlandığı için aksi bir şekilde bir yerlere gittiyse birinin bu konuşmaya bulaşması oldukça zordu.

Jock son düşüncesizliğinin kanıtı olan yeri iyice koklayarak başını kaldırdı ve itaatkâr bir şekilde vikontun yanına koştu.

"Dediğim gibi, şu an hayatımda beni avutan pek az şey var ve şu halinde sen onlardan birisin, bir diğeri de hanımefendinin öngörülebilirliği."

Köpek aksırdı.

"Seni aşağılamıyorum yaşlı dostum ama ikimiz de eskiden olduğumuz gibi değiliz."

leyla_yy (ZeZe)

Jock teraddütlü bir şekilde üzerinde kar kalıntıları olan kasımpatılara doğru yanaştı ve doğal ihtiyaçlarını karşılaması gerekirken suratında bıkkın bir ifadeyle bacağını kaldırdı.

"Bunun üstüne işerim mi diyorsun? Yeterince yararlı bir fikir." Vikont köpeği beklerken –köpek, köpek yaşı olarak, vikontun insan yaşında olduğundan çok daha yaşlı olmasına rağmen mesanesinde hiçbir sorun yoktu– gözleriyle gökyüzünü taradı.

"Şehir merkezinde hava oldukça kötü," dedi vikont yürüyüşlerine devam ederlerken. "Yeğenimin henüz gelmemiş olmasının nedeni bu olmalı. Buraya gelmeyi bahşettiği şu son yıllarda tatillerinin süresini gittikçe daha da kısaltıyor. Bazı insanlar, hesaplarıyla ilgili kararlarını hanımefendinin en güzel halıları üzerinde vermeyecekleri konusunda güvenilir olsalar da aile sadakatinin ne olduğunu bilmiyorlar."

Eğer, son kusuruna yapılan bu belli belirsiz atıf bir etki yarattıysa da, buz tutmuş yer bir sürü ilgi çekici kokuyla doluyken Jock bu etkiyi göstermeye eğilimli değildi.

Ahırlara yaptıkları bu yolculuklar her mevsim daha da uzun sürüyordu ancak bir adam seksen yıllık buz gibi hırıltıyı ensesinde hissettiğinde, ne kadar yavaş olsa da kendi ayakları üzerinde bu yolu yürüyebildiği için minnettar olurdu.

"Ayrıca belki de Wilhelm, Kuzey'de hapis kalmıştır ya da denizde boğularak hayatını kaybetmiştir. Çocuk lanet muhasebe hesapları haricinde bize haber vermeye tenezzül etmez."

Jock bir başka çalıyı sulamak için durdu –bazı konu-

larda köpeğin becerileri harikaydı– ve vikont gittikçe yaşlanan bir görkemle yükselen Sidling ahırlarındaki hendeğin dibinde durduğunda sessiz bir şekilde vikontun yanına gitti.

"Kıçımın soylu av köpeği," dedi Rothgreb köpeğin başını okşarken. Malikâneden çıkmadan önce eldivenlerini giymediği için sorun yaşayacaktı ancak Essie bir kez daha ortadan kaybolmuştu. Hava koşullarının daha da kötüleşmesi söz konusuyken, onu ahırdan geri getirmek önemli ve acil bir hale gelmişti.

"Git hanımefendiyi bul," dedi Rothgreb bir eliyle ahırı gösterirken. "Git ve Essie'yi bul, Jock."

Köpek, kulakları bir köpek yavrusuna yakışır şekilde savrularak tepeye doğru koştu. Jock, Essie'yi her zaman bulduğu yerde, kucağında bir ya da iki kediyle, son zamanlarda etrafta eldivenleri, şapkası, atkısı ya da –ki bu gerçekten endişe vericiydi– paltosu bile olmadan gezinmesine rağmen yüzünde sakin bir ifadeyle paslı çivilerle kaplı bir tomruğun üzerinde otururken bulacaktı.

Essie'nin her zaman kendine özgü bir hissiyatı vardı ki, bu özellik diğer tüm kızları ve torunlarında felaket bir şekilde eksik olduğu için bu iyi bir şeydi.

Ancak son zamanlarda…

"Leydim?" Rothgreb gözleri karanlığa alışana kadar bastonuna dayanarak ve sendeleyerek ahır yolunda ilerledi; Tanrı aşkına, ahır bölümü malikâneden dört yüz metre bile uzakta olmamasına rağmen nefes nefese kalmıştı.

"Rothgreb?" Essie, kucağındaki beş para etmez fare av-

leyla_yy (ZeZe)

cısını yere bırakarak, yavaşça ayağa kalktı. "Lordum, eldivenlerinizi ve atkınızı giymemişsiniz. Bu pek makul bir şey değil."

"Leydim, siz de paltonuzu, eldivenlerinizi ve atkınızı giymemişsiniz."

Rothgreb bunu elinden geldiği kadar nazik bir şekilde söylemişti ancak kadın etrafta bir elbise ve şalla geziniyordu ama onun yaşında ciğerlerini üşütmek sonunu getirebilirdi. Essie örgülerle düzgün bir taç halinde toplanmış kar beyazı saçlarına dokundu.

"Evet, öyle yapmışım. Ne garip bir durum. Hazır buradayken gel de Drusilla'ya merhaba de."

Essie, Rothgreb'i elinden tutup çekerken süzülerek ilerledi. Zarif gri bir kısrağın bölmesinin önünde durdular; Flemenk Kızı vikontun hâlâ beslediği tek kısraktı çünkü yavruladığı taylar, aynı anneannesi Drusilla'nın tayları gibi gösterişli ve harikuladeydiler.

"Çok hoş bir kız," diye mırıldandı Essie, cebinden birkaç havuç çıkarırken. Kısrak ürkek bir şekilde yarım kapının yanına yanaştı ve Essie'nin elinden ödülünü almak için boynunu uzattı.

"Çok hoş," dedi vikont elli yıldan fazla evli olduğu karısının atın kürklü burnunu okşamasını izlerken. "Gerçekten çok güzel ve hep de öyle kalacak. Ancak onu şımartmamalıyız sevgilim. Eve kadar sana eşlik edebilir miyim?"

Essie kısrağın burnuna son bir kez daha hafifçe vurdu ve sert bir şekilde kocasına bakmak için arkasını döndü. "Ke-

sinlikle etmelisin. Bu havada eldivenlerini giymeden dışarı çıkarken aklından neler geçiyordu bilmiyorum. Buna izin verdiği için senin şu tazını dövmeliyim."

"Evet bunu yapmalısın ama öğle yemeği saati çoktan geçti ve ben de seni özledim Essie." Kolunu karısına uzattı ve bahar gelene kadar –ya da ölüm gelip onları alana kadar– eve gidebilmeleri için dua etti.

"Vim'den haber aldık mı?" Essie kocasının koluna girdi ancak Rothgreb de karısına, onun kendisine yaslandığı kadar yaslanıyordu. Essie'nin aklı gidip geliyor olabilirdi ancak hâlâ muhteşem derecede canlı ve çevikti.

"Affedersin, sevgilim?"

"Vim," dedi Essie biraz daha yüksek sesle. "Wilhelm Lucifer Charpentier, yeğenimiz ve senin vârisin."

"Henüz bir haber yok ama artık her an gelebileceğini düşünüyorum."

Uzunca bir süre boyunca beraberce sendeleyerek ilerlediler, inişli çıkışlı toprak yol artık ikisinin de dikkatsizce ele alabilecekleri bir şey değildi. Köpek orayı burayı kokluyor ancak ikisini uzun süre gözünden uzakta tutmuyordu.

"Gelecektir," dedi sessizce arka bahçeye ulaştıklarında. "Vim iyi bir çocuk; sadece mutsuz, aynı Christopher gibi."

"Christopher mutsuz olmaktan lanet derecede daha kötü durumdaydı," dedi Rothgreb. Merdivenler, üzerlerinde çok az kar olduğunda bile oldukça şeytani olabiliyordu. "Essie, kart oyununda beni yenmeye ne dersin?"

"Satranç zamanın daha hızlı geçmesini sağlayabilir;

leyla_yy (ZeZe)

tabii satranç takımının yerini bulabilirsek."

Rothgreb uzaklara daldı. Sonuç olarak birkaç şey hakkında aklı biraz karışık ve belirsiz olabilirdi ancak karısının diğer kişiler hakkında her zaman olduğundan daha kurnaz olduğunun farkındaydı.

"Eğer İtalya'dan gelen takımı bulamazsak, iskambil ya da dama oynayabiliriz."

Merdivenlerden kocasının önünden çıkarken suratını astı. "Dama olmasın. Tanrı aşkına, Rothgreb. O oyun artık piyonla atı ayırt edemeyecek sarsak ihtiyarlar için."

"Evet, öyle." Rothgreb, merdivenleri karısından daha ağır çıktı ve terasa ulaştıklarında onun elini tuttu. Kendi eli –yaşlı bir adamın yamru yumru pençesi– soğukken, karısının eli sıcacıktı.

"Haydi, gel Rothgreb. Kendimi gururunu büyük bir yenilgiye uğratacakmışım gibi hissediyorum."

Essie, çok daha genç bir kadının gülümsemesiyle kocasına gülümsedi ve Rothgreb onun peşinden eve girdi. İtalya'dan gelen satranç takımını bulamadılar –Rothgreb gibi, Essie de bulamayacaklarını biliyordu– ancak Essie, hizmetlilerin oynaması için ayırdıkları gündelik takımla kocasını adam-akıllı yendi.

Sophie, Vim'in bedeni kendisini battaniye gibi örtmüşken sessizliğe ve neredeyse kararmış olan havaya uyandı.

"Uyanmışsın." Vim, muhtemelen ocağın yanındaki be-

şiğinde uyuyan bebek nedeniyle sessiz bir şekilde konuşuyordu.

"Hemen döneceğim." Vim koluna dokundu ve Sophie yatağın sarsıldığını hissetti. Kendisinin de artık yataktan kalkması gerekiyordu ancak Vim'in paravanın arkasına geçtiğini duydu ve yatakta kalmaya karar verdi. Yatağa geri geldiğinde önce yatağın diğer tarafına oturdu, sonra da çarşafların altına girdi.

"Beni uyandırmaya çalıştın," dedi neredeyse fısıldayarak. Kenara kay Sophie. İkimiz de ısınırız." Çünkü ikisi de Bebek Hazretleri hâlâ sakin bir şekilde uyurken, ateş yakmaya çalışıp gürültü çıkarma riskini almayacaktı.

"Seni iki kere uyandırmaya çalıştım, sonra da üşütmemen için ateşi yaktım," dedi Sophie. "Kit'in uykuya daldığını fark ettiğimde, onu odama taşıyıp bir başka ateş yakmamak için buradaki yatağa girdim."

Sanki buna inanacakmış gibi.

Vim koluyla Sophie'nin beline sarıldı. "Bir gün pek de fazla bir fark yaratmaz."

Sophie, onun sesinden kendi kendisini ikna etmeye çalıştığını anladı ancak kendisinin ikna edilmeye hiç ihtiyacı yoktu. Kalbinin üzerine çökmüş olan ağırlık, tamamen yok olmasa da hafiflemişti.

"Vim?"

"Tatlım?"

Uykulu bir duygusallıkla söylenmiş olan bu sevgi sözcüğü Sophie'nin içinin pır pır etmesine neden oldu. Evli in-

leyla_yy (ZeZe)

sanlar böyle mi yapıyorlardı? Birbirlerine sarılıp, gölgeler altındaki odalarda fısıldaşıp, birbirlerine güvenle birlikte bedenlerinin ısılarını da mı veriyorlardı?

"Eve gitmek hakkında seni rahatsız eden ne?"

Vim, nefesi Sophie'nin ensesini okşarken uzunca bir süre sessiz kaldı. Sophie onun kelimeleri tarttığını, eğer herhangi bir şey söyleyecekse ne söyleyeceğine karar vermeye çalıştığını hissetti.

"Neyin yanlış olduğundan tam olarak emin değilim ve sorunun bir parçası da bu ama gideceğim yerdeki ilişkilerim pek de hoş sayılmaz."

Hissettiği şey onun dudakları mıydı? Ensesine kondurduğu küçücük öpücük, battaniyeler arasında olmasına rağmen Sophie'nin titremesine neden oldu.

"Orada yanlış olan şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?"

Bu seferki daha belirgin olan bir öpücük daha.

"Bert Amcam ve Essie Yengem sonsuza kadar yaşayan tiplerden olmalarına rağmen oldukça yaşlılar. Onların sonsuza kadar yaşayacaklarına bel bağladım. Tadın bile çiçekler gibi."

Ah Tanrım, dili kulağının altında, tıpkı bir kedi gibi ancak bir kediden daha yumuşak ve belirgin olan, yavaşça, sıcak ve ıslak bir şekilde dolanan dili.

"Kimse sonsuza kadar yaşamaz."

Vim yanaşmayı bıraktı. "Maalesef öyle. Teyzem bana yazdığı mektupta bazılarının maddi bazılarının ise manevi değeri yüksek aile yadigârlarımızdan bir kısmının kaybolduğunu söylemiş.

Dişleri nazik bir şekilde Sophie'nin kulağının kıvrımının üzerine kapandı.

Bu yaptığı şey neydi? Onu tam olarak öpmüyordu, ya da vücudunun diğer erkeklerin karanlık köşelerde ellemeye çalıştığı yerlerini okşamıyordu, ki Sophie onun kendisini biraz okşamasını diliyordu.

"Sence hizmetlilerin arasında bir hırsız olabilir mi?"

Sophie'nin kulakmemesini ağzına aldı ve hafifçe emmeye başladı. "Belki de, ancak hizmetlilerin çoğu Tufan Dönemi'nin öncesinden beri onlarla çalışıyor. Maaşları mükemmel derecede yüksek; emekli olmak isteyen birkaç kişiye de emekli aylığı bağlayıp emekli ediyoruz."

"Etraftaki bir hırsız gizlice akrabalarının da peşinde olabilir mi?"

Yan dönmüş bir şekilde hiçbir şey yapmadan yatmak imkânsızlaşıyordu. Sophie sırtüstü yatmak, onu öpmek, saçlarına, yüzüne ve göğsüne dokunmak istiyordu…

"Ya da cesur eski bir hizmetli gümüşlerden bazılarının yerini mi değiştirdi?" Vim bu kelimeleri tam kulağının yanında mırıldanıyordu.

"Bunu bulacaksın." Sophie, bunu söyledikten sonra elinden geldiği kadar sessiz bir şekilde döndü. Vim yan yatmaya ve karanlığın içinde Sophie'ye bakmaya devam ederken, Sophie sırtüstü uzandı.

"Bu yataktan çıkmamız lazım Sophie." Avucunun sıcaklığı karnının üzerinden geçti ve üzerindeki eski ev elbisesine rağmen Sophie'nin çok daha fazlasını istemesine neden oldu.

leyla_yy (ZeZe)

"Öp beni." Kollarını Vim'in boynuna doladı, bir bacağını kalçasının üzerine attı ve bedenini sımsıkı bir şekilde ona yasladı. "Lütfen."

"Tanrım bana yardım et."

Bu duayı, kolu Sophie'nin sırtını okşar ve bedenini kendine doğru çekerken hırıldayarak Sophie'nin boynuna doğru söylemişti. Vim'in dudakları kendi dudaklarıyla kaynaşırken Sophie yattığına memnun oldu çünkü hissettiği duygular o derece baş döndürücüydü.

Vim, bedeninin her yerindeydi, eli onu gittikçe daha artan ereksiyonuna yaslamak için sırtına daha da sıkı kapanmıştı. Tadı Sophie'nin ağzının içine doluyor, sıcaklığını ve gücünü bedeninin her yerinde hissediyordu.

Sophie dilini onun altdudağında gezdirdikçe usulca inliyordu.

Sophie bir eliyle, yataktan kalkmak hakkında aklında olabilecek herhangi bir düşüncenin önüne geçmek için saçlarını yakaladı.

Hayatından gidecekti, evet bu gerçeği kabullenmeye hazırdı; ancak henüz değil.

"Tanrım, Sophie, durmamız gerek."

Vim elleri ve dizleri üzerinde duracak şekilde kalktı ve sonra tekrar yer değiştirerek bedenini Sophie'nin bacakları arasına sıkıştırdı. Sophie dizlerini kaldırdı ve ayak bileklerini onun sırtında birleştirdi. Vim anlamsız bir şekilde kalkmaya çalıştığında bedenini kaldırdı ve toplayabildiği her damla sinir ve arzuyla onu öptü.

"Vim, istiyorum..." Vim, Sophie bu düşüncesini tamamlayamadan önce onu öptü, hiçbir şey düşünmeden, düşüncesizce öptü. Dili, Sophie'nin bedeninde sıcaklık kuşakları oluşturacak şekilde kıvrımlı bir ritim yaratıyordu.

"Sophie, yapamayız..."

"Yapabiliriz." Sophie bir dükün kızıydı ve bir dükün azmine sahipti. Elini pantolonunun kemerinin altına soktu ve parmaklarını karnının üzerindeki çıplak, kaslı kabarıklığa batırdı.

"Yaramaz..." Vim bu sözcükleri mırıldanmıştı ancak sözcükler onu azarlar gibi çıkmamıştı bu yüzden Sophie elini ilerletti ve Vim'i arkasından yakaladı.

Vim, harika ve felaket bir yangın başlatacak şekilde bedenini Sophie'nin cinsel organının üzerine bastırdı. Sophie bedenini ona yasladı ve ufak bir ses uyarılmasını delip geçtiğinde zihninden kıyafetleri icat edene belalar okuyordu.

Bu sesi Vim de duymuş olmalıydı ki, başını kaldırıp tamamen hareketsizleşmişti.

"Bebek." Bu kelimeyi, Vim teslimiyet ve rahatlamaya benzer bir ses tonuyla Sophie'yse dehşet içinde aynı anda söylemişlerdi: Sophie bebeğin odada olduğunu tamamen unutmuştu.

"Bırak kalkayım." Sophie, yulafa saldırırken Goliath'ın omzunu ittiği kadar büyük bir kuvvetle Vim'in omzunu itti. "Vim, Kit uyandı."

"Tekrar uyuyabilir." Sesindeki ufacık umut kıpırtısı neredeyse gülünçtü.

leyla_yy (ZeZe)

"Asla yeniden uyumaz."

"Onu ben alırım." Vim, Sophie'nin burnunu öptü, sıcaklığını ve Sophie'nin gerçekleşmemiş dileklerle dolu dünyasını da kendisiyle götürerek yataktan kalktı. Sophie tam cesaretini toplayıp çarşafları üzerinden atmaya başlamıştı ki, bebek omzunda sessizce burnunu çekerek Vim yatağa geri geldi.

"Bize yer aç. Bebek Hazretleri saltanat kayığına çıkmak üzereler."

"Altı kuru mu?"

"Kraliyet gardırobu şimdilik gayet düzgün." Vim yatağa çıktı ve bebeği iki yetişkinin arasında yastıklarla desteklenecek şekilde yerleştirdikten sonra yan yattı.

"Yakında karnı acıkır," dedi Sophie minicik bir ayağı eline alıp nazikçe sallayarak. Kit ona sırıtıp neşeyle tekme attı; bu yüzden Sophie bu hareketi yeniledi.

"Yer değiştirmekten hoşlanıyor." Vim bebeğin göbeğini gıdıklarken ona gülümsüyordu.

Bebeği yatağa yanlarına getirmek Sophie'nin aklına gelmezdi; yataktan kalkmadan önce Vim'in burnuna bir öpücük kondurmak da aklına gelmezdi.

Bir bebekle ilgilenmek için sevişmeye ara verecek bir adama âşık olacağı da aklına gelmezdi ancak Vim'i bebeğe gülümserken, bebekle ilgilenmekten zevk alırken izlediğinde, inatçı, uzun zamandır özlemini çektiği bir dileğinin gerçekleştiğini hissetti: Sophie âşık olmuştu.

Birkaç dakika, Vim bebekle yastık ve battaniyelerden

oluşan hain sular hakkında saçma sapan şeyler hakkında konuşurken bekledi; sonra da ateşi yakmak için yataktan kalktı.

Vim, Sophie'nin çoraplarını giyerken lapa ısıtmakla ilgili bir şeyler mırıldandığını duydu. Bir saniye sonra kapının dışındaydı ve Vim'in burnunu mutlu, yenilenmiş ve –Tanrı'ya şükürler olsun ki– kuru bebeğin elinde bırakıp gitmişti.

Vim başka koşullar altında garip bir şekilde kasvetli bir durum olabilecek ancak şu anda rahatlık saçan bir yumak olan bebeği göğsüne yerleştirdi.

"Benimle ilgilen genç Kit."

"Gah." Kit, Vim'in burnunu yakalamak için bir hamle daha yaptı.

"Eğer bu burun yakalama işinde ısrar edersen intikamımı alacağım."

Kit yumruğunu Vim'in göğsüne dayayarak ayağa kalktı ve ona kocaman gülümsedi.

"Haydi, gülümse bakalım seni küçük canavar. Aristokraside neden geniş aileler var biliyor musun? Birkaç sebepten ötürü, ilki de hayatta ilerlemenin lanet olası yolunu bulan bir adamın bunu çekici bulmasından dolayı ve senin gibi bebekler de bunun sonuçları oluyor."

"Lahn!" Bir muşta daha. "Lah, lan, lant!"

"Oğlum, Bayan Sophie etraftayken konuşmalarına dikkat etmelisin. Kahrolası de. Bu daha az müstehcen olur."

"Bah!"

leyla_yy (ZeZe)

"Bah kabul edilebilir, tabii mantıklı bir şekilde kullanılırsa. Aristokraside sadece sahip olabilecekleri için geniş aileler yoktur, aynı zamanda bebekler zevkli üreme işi sırasında uzakta tutuldukları için de vardır. Bebeklerin yeri bebek odalarıdır."

"Bah-bah-bah-bah!"

Vim, Kit'i tam göğsünün üzerine gelecek şekilde kaldırdı ve bu da daha fazla kıkırdamaya ve ufacık bacakların daha fazla hareketlenmesine neden oldu. "Belki de ileride bir balon pilotu olursun."

Bebeği göğsüne doğru aşağı indirerek özenle kucakladı.

"Beni aptalca bir şey yapmaktan kurtardın biliyorsun değil mi? Sophie Windham bir erkeğin iyi niyetleri için tehlikeli biri."

Bebekten bir yanıt gelmemişti ve bu da Vim'in eğer bebek araya girmese Sophie Windham'ın kıyafetlerinin yatağa dağılmış, kendisinin onun içine girebildiği kadar derin bir şekilde girmiş ve onun zevkten çığlıklar atmasını sağlamak için elinden gelenin en iyisini yapıyor olacağını fark etmesine neden olmuştu.

İkisini de zevkten çığlık atacak hale getirmesine.

"Bunu yapmamak için bir neden yok," diye mırıldandı bebeğin başına doğru. "O da istiyor ve ben de aklım yerinden çıkacak gibi istiyorum ama bunun ona…"

Vim, bir erkeğin –bir centilmenin– bu tür bir durumda nasıl davranması gerektiğini düşünerek sustu. Eğer Sophie sadece bir hizmetliyse –ki elindeki bilgiler diğer ihtimaller

kadar bunu işaret ediyordu– o zaman Sophie evlenmeye diretecek bir konumda değildi ancak Vim'in aklına evliliği, sadakati ve devamlılığı getiriyordu.

Aynı zamanda da sımsıcak, ateşli ve ruhunu parçalayan bir zevkin birleşimini, tabii böyle bir şey mümkünse.

Kit, Vim'in altdudağını yakaladı.

"Ne zamandan beri bebekler pençelerle doğuyorlar?" Vim bebeğin parmaklarını nazik bir şekilde çekti ve minicik tırnaklarını inceledi. Çok ufaktılar ama Vim bu tırnakların çok çabuk uzadıklarını biliyordu. "Bir nakış makası bulup seni silahsızlandırmamız gerekiyor canım."

Birkaç dakika daha bebekle yatakta oyalandı ancak bebeğin yüzüne tuhaf ve azimli bir ifade yerleştiğinde Vim bebekle birlikte hızla çamaşır odasına gitti ve onun bezini değiştirdi.

"Yine yemek mi pişiriyorsun?"

Bebekle birlikte mutfağa girerken sesini normal bir tonda tuttu. Sophie, elma soyduğu evyeden kafasını kaldırıp ona baktı.

"Ekselansları'nın lapasına biraz elma ekliyorum."

"Çamaşır odasında bir mola verdik. Kit rağbette olan saatte meydanlara çıkmaya hazır."

"Bu gidişle onun için çamaşır yıkamam gerekecek." Sophie dörde böldüğü elmaları, fırının üzerinde kaynayan bir tencereye koydu, irice dörtte bir elmayı daha ikiye bölüp iki dilimi de Vim'e verdi.

Vim dilimlerden birini bebeğe verip diğerini de kendisi

leyla_yy (ZeZe)

yedi. "Sidling'deki durumumu anlatmayı henüz bitirmemiştim."

"Aileniz nereli?"

Sophie elmaları karıştırırken, ikinci bir tencerede de bir şeyler karıştırıyordu. Vim onun yüz ifadesinden, ses tonundan ya da duruşundan ruh haliyle ilgili hiçbir şey anlayamıyordu. Seyahatleri sırasında rastladığı krallar kadar ihtiyatlıydı.

"Malikânenin kendisi oldukça mütevazı olmasına rağmen Sidling, Normandiyalıların zamanından beri ailemize ait."

Kit yapışık bir elma parçasını bir kılıç gibi sallamaya başlarken, Sophie fırının üzerinden Vim'e baktı. "Sidling ismi çok tanıdık geliyor."

"Özel olarak ayırt edici bir yer değil ama aynı kuzenlerim gibi amcam ve yengem de orada rahat ediyorlar." Ya da en azından Vim finansal konularla ilgilenmeye başladığından beri rahat etmeye başlamışlardı.

"Aile yadigârlarının çalındığı ya da el altından kaçırıldığı yer de burası mı?"

Sophie bir çay tepsisi hazırlarken hareketleri hünerli, hoştu ve utangaç bir şekilde davranmıyordu. Belki de aşçı ya da aşçı yamağıydı? Vim sorusuna cevap verebilmek için onun kelimelerini zihninde bir kez daha tekrarladı.

"Eğer amcamın mektuplarına inanacak olursak, bir ya da iki kez az kalsın yengemi de kaybediyorduk."

"Bir insan yengesini nasıl kaybeder ki? Sağlığı mı kötü?"

"Fiziksel olarak değil ama o... aklı gidip geliyor. Ben

ona bir eşlikçi almamızı önersem de topraklarımızda öylesine dolanıp duruyor."

Aslında bu eşlikçi konusunda ısrar etmiş, ancak amcası cevaben yazdığı mektupta kızgın bir şekilde yarım yüzyıldan fazla süredir bir kadınla evli olan bir adamın, kadının itirazlarına karşı bir bakıcı tutmak konusunu herkesten daha iyi bileceğini söylemişti.

Sophie pencerenin önündeki çiçeklikten bir süt sürahisi aldı. "Kısa süre önce benim babam da bir kalp krizi geçirdi. Bu, tüm aileyi telaşa düşürdü."

"Şimdi sağlığı nasıl?"

Sophie sütü tezgâhın üzerine koydu ve duvarın üst kısmına eklenmiş bir raftan bir ekmek bıçağı aldı. "Hiç olmadığı kadar iyi. Geçirdiği kalp krizi annemin onu daha sıkı kontrol etmesi için bir bahane oldu ve sanırım babama da buna izin vermek için bir bahane yarattı."

Birkaç dilim ekmek kesti, somunu tekrar paketledi ve masanın üzerine küçük bir kâse lapa, temiz bir peçete ve Kit'in ufak kaşığını koydu. "Eğer onunla sen ilgilenirsen, ben de bizim için sandviç yapacağım."

Kit, şaşılacak kadar fazla lapa ve elma püresi yedikten sonra bir kez daha çamaşır odasına gitmek zorunda kaldı. Vim bebeğin bezini değiştirip ellerini yıkayana kadar hava kararmıştı.

Vim bebeği ateşin önündeki battaniyelerin arasına yerleştirirken, Sophie de hizmetli odasına bir piknik sepeti getirmişti.

"Sophie, Sidling'deki işler hakkında sana söylemek is-

leyla_yy (ZeZe)

tediğim başka şeyler de var."

Sophie, ona sandviçlerle dolu bir tabak uzatırken durdu. "Çok neşeli bir konuşma yapacakmışız gibi durmuyor."

"Neşeli bir konu değil ama o kadar dikkate değer bir şey de değil. Ben amcamın vârisiyim ve bilirsin, benden bir an önce evlenmemi bekliyorlar." Ertesi günden sonra onu bir daha görmeyecek olmasından dolayı Sophie'nin neden bunu anlaması gerektiği hakkında Vim'in hiçbir fikri yoktu.

Sophie kendi sandviçlerinden birinin üstündeki ekmeği kaldırdı ve bir parça tereyağı koydu. "Tereyağı koymayı unuttum ama yeteri kadar hardal var." Tereyağını ekmeğin üzerine yayarken, küçük gümüş kaşık elinde çok zarif duruyordu.

"Amcamın üç kızı var ve her birinin de en az ikişer kızı var," diye devam etti Vim. Kendi sandviçine dokunmamıştı; nedense aniden ağzı kupkuru olmuştu. "Böyle yedi tane kuzenim var. Aralarından en azından ikisi evlenecek yaşta, artık muhtemelen daha fazlası da o yaşa gelmiştir."

"Onlardan biriyle evlenmek niyetinde misin?"

Sophie bebeğin battaniyelerini düzeltiyor, battaniyenin etrafındaki saten şeridi katlayıp, avucuyla düzeltiyordu.

"Sophie, bu kadınları çok az tanıyorum ama onlar benim sorumluluğumda. En azından, onların çeyizlerini hazırlamam gerekiyor. Amcam ve yengem kuvvetli bir şekilde artık bir yere yerleşmem gerektiğini ima ediyorlar ama bunun düşüncesi bile…"

İçindeki ağır, endişeli hisse bir isim bulmaya çalışarak

cümlesini tamamlamadı. Konuşma, öncesinde aklında herhangi bir şekilde *planlamışsa* bile, onun planladığı şekilde gitmiyordu.

"Evet?"

"Beni ürkütüyor. O cıvıldayan, kanat çırpan genç kızlarla ilgilenme fikri beni ürkütüyor." Bir eliyle sandviçini aldı ama yemedi. "Sen hiç evlenmeyi düşündün mü, Sophie?"

"Ciddi anlamda değil."

Şu anda da ciddi anlamda evlenmeyi düşünmüyordu. Normal ses tonundan ve Vim'in gözlerine bakmamasından bu kadarı anlaşılabiliyordu. Sophie, açıkça ima etmeye çalıştığı şeye net bir şekilde cevap vermişti, sadece bu umduğu cevap değildi. Kendisinden her ne istiyorsa, bu geçici bir şeydi ve hemen unutulacaktı.

En azından Sophie açısından.

"Sandviçini ye," dedi Vim. "Neden yola çıkmam gerektiğini anlıyorsundur. Kent'teki durum pek çok açıdan sorunlu ve benim de tatillerimi geçirmek istediğim en son yer orası."

Sophie bir cevap vermedi ancak şöminedeki alevler neşeyle çatırdarken ve bebek ayak parmaklarını ağzına sokmanın yolunu bulurken sessizce sandviçini yedi.

leyla_yy (ZeZe)

8

Sophie akşamı şaşkın bir teslimiyet içinde geçirdi. Tüm yetişkinliğini ve genç kızlığının çoğunu, bir erkek odaya girdiğinde kalbinde belirli bir kıvılcım, bir aydınlanma hissetmeyi bekleyerek geçirmişti.

O erkek Vim'di ancak Vim *doğru* erkek değildi. Sophie hayatında ilk kez, erkekler için bu durumun nasıl olduğunu kendisine açıklayabilmesi için kendisinden büyük bir erkek kardeşi olmasını diledi.

Vim nasıl kendisini o şekilde öptükten hemen sonra bir yabancıyla –ya da muhtemelen kuzenlerinden biriyle– evlenmekten bahsedebilirdi?

Hayat nasıl hep karşılaşmayı umut ettiği erkeği karşısına çıkarıp, onunla geçirebileceği zamanı bu kadar korkunç bir şekilde kısıtlıyordu?

Ailesi neşe içinde eğlenirken ve aynı derecede neşeli komşularıyla cana yakın bir şekilde vakit geçirirken ve kendisi neşeli olmaktan bu kadar uzakken, nasıl bir Noel'i daha

leyla_yy (ZeZe)

onları izleyerek geçirmeye katlanabilirdi?

Zamanı geldiğinde nasıl –Tanrı biliyor ya nasıl– Kit'ten ayrılabilirdi?

"Beni dinlemiyorsun, Sophie Windham." Vim başparmağı ile onun elmacıkkemiğini okşadı. "Ekselansları'nı yatırayım mı?"

Sophie, kollarının arasına yerleşmiş olan bebeğe baktı. "Neredeyse uyumak üzere."

Vim, Wordsworth okurken, Sophie hizmetli odasındaki yıpranmış kanepede onun yanında oturuyordu. Kolunu omzuna atmamıştı ve Sophie neden olduğunu biliyordu: Kent'teki o kuzenler, Kent'teki o amca ve o yenge, Vim'in evlenmeye karşı olan korkusu, hayatı boyunca yaptığı onca seyahat.

"Sophie, bir sorun mu var?"

Sesindeki endişe neredeyse Sophie'nin çözülmesine neden oluyordu.

"Bu bebekten ayrılmak istemiyorum, Vim. Bu evde kendi başıma birkaç gün kalmak istedim çünkü Noel zamanı diğer insanların neşe ve mutlulukları birkaç sene önce beni terk edip gitti. Biraz yalnız vakit geçirmeyi planlayıp tasarladım çünkü yalnızlığın bana biraz huzur vereceğini düşünüyordum ama tamamıyla başka bir şey getirdi."

Bu kadarı doğru ve dürüstçeydi. Kit, Sophie'nin ruhuna eziyet eden yorgunluğun farkındaymış gibi esnedi ve işaret ve yüzükparmaklarını ağzına soktu. O harika bir bebekti.

"Sabah yola çıkacağım Sophie ve yollarımız bir daha

kesişir mi bilmiyorum. Ama bebek için paraya ihtiyacın varsa, memnuniyetle…"

Sophie hayır der gibi başını iki yana salladı. İhtiyacı olan ve ondan almak istediği son şey paraydı.

"Haydi, bebeği yatağına yatıralım, olur mu?" Sophie, Kit kucağında kalbinin üzerine sokulmuş bir şekilde kanepeden kalktı. Vim battaniyeleri katlayıp beşiğin içine koydu, Sophie'nin odasına giden dondurucu koridorda onu takip etti.

Sadece birkaç gün içinde, sanki Kit doğduğundan beri onların bebeğiymiş gibi bir rutin içine girmişlerdi. Bu kadar çok şey istediği bir erkekle paylaştığı sessiz eşzamanlılık hissi Sophie'yi hem rahatlatıyor hem de korkunç derecede canını yakıyordu.

Vim, ocakta parlayan kömürlerden aldığı ateşle Sophie'nin yatağının kenarındaki mumu yaktı, ateşi canlandırdıktan sonra Kit'i beşiğine yatıran Sophie'ye bakmak için döndü.

"Uyuyabilecek misin? Çok geç saate kadar ve ciddi anlamda uyuduğum için düzenim karman çorman oldu. Sanırım yeni bebekleri olan kadınlar programlarında bu tür aksaklıklara alışıyorlar."

Sophie, Vim'in odasından gitmek istemediğini anladı.

"Yorgunum ve sabah olmasına az kaldı." Sophie onun gitmesini istiyordu ve aynı zamanda akşamüstü bu yatakta yaptığı gibi kendisine sıkı sıkı sarılmasını da istiyordu. Ama her şeyden çok, onun kendisini kollarının arasında tutmak istemesini istiyordu.

Çok fazla şey istiyor ve diliyordu.

leyla_yy (ZeZe)

Vim, ateşin yanındaki sandalyeye oturdu. "Ekselansları Morpheus'un kollarına düşene kadar bekleyeceğim. Haydi, gel otur Sophie, bana erkek kardeşlerinden bahset."

Konu pek neşeli olmasa da Sophie, beşiğin yanındaki sallanan sandalyeye oturdu.

Birkaç dakika sessizce sandalyede sallanarak oturup, ateşin gürlemesini ve bebeğin parmaklarını emerken çıkardığı sesi dinledi. "Bartholomew, Wellington'da savaştı. Diğer kardeşim Devlin de onunla birlikte gitti ama ikisinin de emirleri altında ayrı adamları vardı. Yine de birbirlerine göz kulak oluyorlardı ve Bart öldüğünde Dev de oradaydı. Demir Dükü'nün* kendisi bir taziye mektubu gönderdi. Bart'ın cesareti ve göreve olan adanmışlığı hakkında yorumlarda bulunmuştu."

"Ama sen bir kadınsın, onun kız kardeşisin ve kardeşinin bu kadar cesur olmamış olmasını isterdin."

"Onun böyle bir ahmak olmamasını isterdim. Annem detayları bizden sakladı ama Devlin kardeşlerine dürüst davrandı: Bart kendi zevki için kullanabileceğini düşündüğü bir kadına yaklaşmış. Konuşma kabiliyeti o kadar zayıftı ki, tabancalar çekilene kadar bir hanımefendiye hakaret ettiğinin farkına varmamış. Ölmek için inanılmaz derecede aptalca bir yol ama Bart'ın kişiliğine oldukça uyuyor."

"Bu şekilde öldüğü için ona kızıyorsun."

Vim'in usulca söylediği ve içinde suçlama ya da kınama olmayan bu sözler gerçeği yansıtıyordu. "Ona öldüğü için

---

* *(Iron Duke) Wellington Dükü için kullanılan isim. (ç.n.)*

kızgınım, sadece öldüğü için. Bart aralarında en büyük olandı, lider olması için yetiştirilen ve o muhteşem bir aile reisi olurdu."

"Peki, muhteşem bir kardeş miydi?"

Öyle miydi? Muhteşem bir kardeş nasıl olurdu ki?

"Öyleydi. İstediğinde korkunç olabiliyordu; Maggie bana onu en sevdiği binici botlarının içine at dışkısı koymakla tehdit etmemi söyleyene kadar beni elinde yer solucanlarıyla kovalamakla tehdit ederdi. İğrenç yapışkan şeylerden ölümüne korkarım."

"Tüm kız kardeşler korkar." Vim sandalyesinden kalktı ve bebeğe göz atarak Sophie'nin sallanan sandalyesinin yanına yere oturdu. "Sandığım kadar kolayca uykuya dalmıyor."

"Günün olaylarını düşünüyor."

"Yiyeceği bir sonraki lapa kâsesini düşünüyor. Peki, muhteşem bir erkek kardeş ne yapar Sophie?"

"Bart insanı güldürürdü. Ahlakını bozmadan ebeveynlerimizle ve kendisiyle dalga geçebiliyordu. Ayrıca sır saklamasını da bilirdi. On yaşımdan itibaren annem yanımda bir seyis olmadan yalnız başıma at binmeme izin vermezdi ve Bart benim genellikle seyisleri atlattığımı bilirdi. Atına biner ve benden farklı bir yöne doğru giderdi ama ben onun orada birkaç yüz metre etrafımda bana göz kulak olduğunu bilirdim. Devlin de aynı şeyi yapardı."

"Sen de onların sana bu şekilde göz kulak olmalarına izin veriyordun."

leyla_yy (ZeZe)

"Ben tam bir budala değildim. Bir keresinde midillim beni üzerinden attı –bir tavşan ya da onun gibi bir şeyin ardından fırlamıştı– ve düştüğümde binici kıyafetim yırtıldı. Bart atı, yanında ben olmadan fırtına gibi ahıra girmeden önce yakaladı. Dev, ben kimse görmeden yırtığı dikebileyim diye ahırın oraya gizlice bir dikiş takımı getirmişti."

Sophie onun hareket ettiğini görmedi ancak bir an yerde, beşiğin yanında dizlerini kendine doğru çekmiş, kollarını etrafına dolamış, uysal bir şekilde oturuyordu. Bir an sonra ise omzu Sophie'nin bacağına değecek şekilde biraz daha yaklaşmıştı.

"Tam Bart'ın ölümünü atlatmaya başladığımı düşündüğümde, Victor'un iyileşmeyeceğini fark ettim. Victor bunu bizden önce fark etmişti ama bu üzücü gerçeği kendine saklayıp, her birimizin kendi başımıza anlamamıza izin verdi. Babam hiçbir zaman oğlunun öleceğini tam olarak kavramadı, eğer annem anladıysa da o da kocasıyla ters düşecek değildi."

"Hastayı harap eden bir hastalık mıydı?"

"Onu eritip bitirdi."

Sadece parmaklarıyla Vim'in saçlarını okşadı. Saçını bağladığı ip bollaşmıştı –Kit etraftayken genelde böyle oluyordu– ve Sophie onunla böyle kısık sesle konuşacağı, parlak sarı saçlarına bakarak gözlerine ziyafet çekeceği ve sesinin içinde sakladığı mahremiyeti tatlı dille çıkaracağı bir gece daha yaşayamayacağını düşündüğünde içinde bir ağrı hissetti.

"Bu dünyadan gitmek için lanet olası perişan bir yol."

Başını, şakağını Sophie'nin bacağına yaslayacak şekilde eğdi. "Hastalıkla savaştığını tahmin ediyorum."

"Çok fazla savaştı… tam olarak yaşamak için değil ama bizim ne kadar kötü durumda olduğunu, nefes almak için mücadele ettiğini, güldüğü zaman öksürdüğü için gülemediğini, koşamadığını, at binemediğini, aslına bakacak olursan hiçbir şey yapamadığını bize göstermemek için çok savaştı. Bu saatlerde ona kitap okurdum."

"Genç bir adam olarak nasıl biriydi?"

"Çok haşarıydı." Sophie, Vim'in kulağının şeklini izleyerek, daha önce bir erkeğin vücudunun asla aklına gelmeyen zarif, tuhaf parçasına parmağıyla dokundu. "Victor babamdan çekiciliğini, annemden ise tuhaf bir anda ortamı yumuşatma kabiliyetini almıştı. Yakışıklıydı –tüm erkek kardeşlerim göz kamaştırıcı olma küstahlığını göstermişler– nazik, esprili ve dans pistinde endamlı, eyerin üstünde ise cesur ve atılgandı. Victor…"

Victor'un nasıl biri olduğunu hatırlamak canını acıtıyordu. Hem de çok kötü acıtıyordu.

"Ve sonra hastalandı," dedi Vim. Döndü ve dizlerinin üzerinde kalkarak kollarını Sophie'nin beline doladı. "Noel tatilinde ölen kardeşin o muydu?"

Sophie başıyla onayladı, boğazında düğümlenen yumrular kelimelerin çıkmasını çok zor bir hale getiriyordu. Vim elini onun saçlarının üzerine koydu ve alnını nazikçe kendi omzuna yasladı.

"Ağla Sophie. Canı bu kadar çok yandığında, bir kadının ağlaması gerekir."

leyla_yy (ZeZe)

Sophie ağladı. Victor'un odasından her çıkışında hüngür hüngür ağlardı çünkü Sophie'den kurtulmak için uyuyor numarası yapardı. O yok olup giderken sanki kanamasının bir faydası olacakmış gibi, yatağının kenarındaki lanet olası sülükleri temizledikten sonra ağlardı. Babası Victor'a hasta numarası yapmayı bırakıp o lanet yataktan çıkması için sövüp sayarken ağlardı. Artık hiçbir zaman daha fazla ağlayamamayı dileyene kadar ağlardı.

"Victor'un beni görebileceği hiçbir yerde asla ağlamadım."

"Seni *herhangi birinin* ağlarken görebileceği bir yerde ağlamadın." Eli, Sophie'nin sırtını ufak daireler çizerek okşuyordu; çenesini saçlarına dayamıştı. Bu hareketin basit rahatlığı ve kabullenişi yeniden ağlamaya başlamak için yeterliydi.

"Erkekler ağlamaz." Sophie bunun erkek kardeşlerini kaybetmekle ne ilgisi olduğunu bilmiyordu. *Hayatın adaletsizliklerinden biri daha*, diye düşündü.

"Savaştan dönen diğer erkek kardeşine bu konu hakkında bir şey sordun mu?"

"Devlin askerlik yaptığı günlerden bahsetmekten hoşlanmaz." Sophie başını kaldırdı. "Sanırım artık ona sorabilirim; evlendiğinden beri durumu daha iyi."

Sophie o anda o kelimeyi kullanmamış olmayı diledi; evlilik kelimesini.

"Sor ona. Erkekler itibar konusunda tek söz sahibi olanlar değiller. Tek ağlayanlar kadınlar değildir ama sanırım yor-

gunluk savunma duvarlarını indirmene neden oldu Sophie Windham. Seni yatağına yatıralım ve ben de bu yaramaz oğlanın uyumasını bekleyeceğim."

Vim, Sophie'yle birlikte yatağa gelmeyecekti ve Sophie de bunu yapması için ona yalvarmayacaktı. Bunun yerine sanki Vim sallanan sandalyenin orada durmuyor, ateşten gelen ışıklar saçlarının altın gibi parlamasına neden olmuyor ve yüzündeki düzlükleri ve çukurları gölgelemiyormuş gibi her gece yatmadan önce yaptığı işleri yapmaya devam etti. Paravanın arkasındaki diş macunu ile dişlerini temizledi, ev elbisesini çıkarıp kapitone sabahlığını giydi ve saçlarını açtı.

"Yolcu vagonlarının yarın sabah çalışacağını sanmıyorum," dedi saçlarını tararken.

"Muhtemelen çalışmazlar. Kuvvetli bir at kiralayıp, Kent'e doğru elimden geldiği kadar ilerlemeye çalışacağım. Fırtına geçtiği zaman karlar eriyecektir ve sonra da yollardaki çamurlardan başka bir şey kalmayacak."

"Seni özleyeceğim." Sophie boğazına geri gelen yumrulara rağmen bu kelimeleri elinden geldiğince normal bir şekilde söylemeye çalışmıştı. "Kit ve ben seni özleyeceğiz."

"Ben de ikinizi özleyeceğim."

Sophie, bunun mümkün olduğu sonucuna varamıyordu. Ne kadar yorgun olursa olsun, konuştukları konu ne kadar iç karartıcı olursa olsun, bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu.

Ancak bir tek şeyden emindi; bir dahaki Noel geldiği zaman, âşık olmak ve sonsuza kadar mutlu yaşamak hak-

leyla_yy (ZeZe)

kında saçma dileklerde bulunmayacaktı.

"Geç oldu," dedi Valentine botlarını çıkarırken. "Mektuplarını başka bir akşam yazamaz mısın?"

Westhaven başını hemen kaldırmadı ancak masa başında hangi hikmeti kaleme alıyorsa onu bitirdi ve Val'a bir bakış fırlattı. "Üçümüzün de bir yılı aşkın bir süre içinde evlenmemizin, ebeveynlerimizin bizi kaybettiklerini hissetmelerine neden olabileceğini düşündün mü?"

Val, erkek kardeşinin zihninin labirentlerinde neler döndüğünü anlamaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Kardeşinin sessiz, bazen fazlasıyla sessiz ve çok zeki olduğu ona yalan söylemenin bir anlamı olmadığı sonucuna varmak yeterliydi.

"Anna'yla evlendiğin zaman ben de seni kaybediyormuşum gibi hissetmiştim. Orada, iki erkek kardeşim için de mutlu, Dük'ün gözetiminden uzak, bekâr bir erkeğin isteyebileceği her ikram ve tatlı sözlerle çevriliydim ve mükemmel Broadway saltanatı her istediğimde zevkime hizmet etmek üzere bekliyordu. Ama sonra birdenbire, sen sevgili karın ile Surrey'deki köye yerleştin ve Dev de düşüncelere dalmak için Yorkshire'a gitti. Eğer onun önce Peninsula sonra da Waterloo'ya gidişini görmek onu kaybettiğimi hissetmeme neden olmadıysa, onun isteksizce kuzeye Yorkshire'a gitmesini izlemek buna kesinlikle neden oldu."

Westhaven bir an için gözlerini dikip mektubuna baktı,

sonra da eliyle mektubu düzeltti. "Bizi özlediğini söylüyorsun."

"Muhtemelen bunu söylememeye çalışıyorum. Bir sonraki adımda kız kardeşlerimizi de özlediğimi itiraf ettirmeye çalışacaksın."

Lanet olası Westhaven, bu yorumunu önemsiz bir şey gibi bir kenara bırakmadı.

"Karın bu konuda sana yardımcı olabilir."

"Ellen mı? Onlar onun kız kardeşleri değil." Artık konu insanları özlemekten başka bir boyuta taşınmıştı ve Val içinde kısa zaman önce evlendiği eşine karşı mutsuz, yalnız bir acı hissetti.

"Onlarla haberleşecek, onları ziyaret etmeni sağlayacak ve evinize davet edecektir. Yakında baba olacaksın ki bu da gösteriş yapacağın çocukların olacak anlamına geliyor. Dük'ün Oxfordshire'a gelmesini bile sağlayabilirsin."

"Bunu yapmasını istiyor muyum?"

Westhaven'ın yüzünde, dudaklarının kenarlarının hafifçe kalkması ve bakışlarının yumuşamasından ibaret olan kendine özgü gülümsemesi belirdi. Bu gülümseme, evlendiğinden beri daha sık görülen bir şey olmuştu.

"En azından bir kere ziyaret etmesini istiyorsun," dedi Westhaven sandalyesini geri itip uzun bacaklarını ayak bileklerinde birleştirerek. "Dük'ün tüm yaptıklarını bir ya da iki cümlede değerlendirmesini istiyorsun. Ahırdan eve gelip kahvaltı odasına girdiğinde Düşes'in sesini duymak istiyorsun. Karının sesini fazla yükseltmeden ebeveynlerinle nasıl

leyla_yy (ZeZe)

başa çıktığını görmek istiyorsun. Düşes'in ilk çocuğunu kollarında tutarken ağladığını ve Dük'ün de durduk yerde küfredip, endişeli görünmemeye çalışırken, düklük mendilini ona uzattığını görmek istiyorsun."

"Düklük mendili mi?" Val gülümsemesine engel olamadı. "Çilek yapraklarından ve hanedan armasından haberim vardı ama bir mendil mi?"

"Tamam, buna evlilik mendili de o zaman. Eminim senin de bir tane vardır."

"Her zaman üzerimde en az iki tane taşırım. İlk evlendiğimde, kadınların ağlamaya daha meyilli olup olmadıklarını ve kız kardeşlerimizin bu konuda anormal olup olmadıklarını merak ettim. Gördüğüm kadarıyla hiç ağlamıyorlar."

"Ağlıyorlar." Westhaven'ın gülümsemesi yok oldu.

"Maggie için endişeleniyorsun. Boşu boşuna. Elinde finansal bir evrakla geliyor ve sen ne zaman konuyu okuldan çıkmış yalandan gülücükler saçan bir ahmağın ayağı zincirli kölesi olmak istemeyen yakışıklı ve bekâr bir erkeğe çevirmeye çalışsan, Mag bir gemi seyahati hakkında gevezelik etmeye başlıyor."

"Gevezelik yaptığı zamanlarda onu dinliyorum ve umarım sen de aynısını yaparsın. Kuvvetle muhtemel Worth Kettering'in de onu dinlediğini düşünüyorum."

"Kettering'in kız kardeşleri yok. Bizimkilerden birini memnuniyetle ona ödünç verebilirim."

Westhaven, mektubunu mühürleyip, tapayı mürekkep hokkasına batırırken bir süre sessiz kaldı ancak Westhaven'ın

sessizlikleri bir şeyler düşündüğü anlamına gelirdi bu nedenle Val da sakince bekledi. "Maggie için endişeleniyorum," dedi Westhaven kısık sesle, "ama son zamanlarda Sophie hakkında da endişelenmeye başladım."

"O zaman birileri için endişelenmekten zevk alıyorsun demektir. Kimse Sophie için endişelenmez. O dürüst ve güvenilir biri ve Düşes görevinden çekildiğinde ailemizin akıl sağlığını koruyacak tek kişi o. Endişelenmeyiz çünkü Sophie el altındadır."

"Biz konuşurken o şu anda Morelands'de değil, değil mi?"

Bu doğruydu. Westhaven ufak ve rahatsız edici gerçeklere dalıvermek konusunda acımasız biriydi; kendi yolunu çizmesi beklenen en genç erkek evlat olduğu için hukuk okumuştu. Bu da onun diğer türlü mükemmel bir şekilde çalışan beynini sonsuza kadar acımasız bir hale getirmişti.

"Sophie'nin de arada sosyalleşmeye hakkı var," dedi Val, ama bu durum onu rahatsız ediyordu: Sophie neden tüm ailesiyle birlikte şehir dışında olmak varken meydanın tam karşısındaki komşularıyla sosyalleşiyordu ki? Val'ın hatırladığı kadarıyla Chattell kardeşler, Sophie'nin bu kararını açıklayacak kadar sevimli değillerdi.

"O da tüm kız kardeşlerimiz gibi büyük bir onurla sosyalleşip, arkadaşlık ediyor." Westhaven elindeki mektupla masaya vurmaya başlamıştı, önce zarfın bir köşesini vuruyor, sonra doksan derece döndürüp aynı şeyi diğer kenarıyla da yapıyordu. "Ancak onun bizimle birlikte şehir dışında Noel

leyla_yy (ZeZe)

şarkıları söyleyip, malikânede gezinip, ailenin geri kalanına göz kulak olmak varken gelmeyip orada kalmasından hoşlanmıyorum. Sophie yüreğinde tam bir dişi kuştur."

"Bu yüzden gidip onu alıp Morelands'e götüreceğiz ve sen de Sophie söz konusu olduğunda endişelenecek hiçbir şey olmadığını göreceksin. Hiçbir şey. Eğer şimdi o masayla işin bittiyse, sanırım ben de karıma kısa bir mektup yazacağım."

"Geç oldu," dedi Westhaven ayağa kalkarken. "Ona yarın da yazabilirsin."

"Yarın Londra'ya doğru yola çıkıyoruz ama şehir merkezine yaklaştıkça hızımızın düşeceğini düşünüyorum."

"Ama zaten acelemiz yok," dedi Westhaven ağır bir şekilde gerinerek. "Tabii bu iş biter bitmez karılarımıza kavuşmak için duyduğumuz yakıcı özlemi saymazsan."

"Doğru," dedi Val, mürekkep hokkasının kapağını açarken. "Kahrolası hiç acelemiz yok."

Vim beşiğe baktı ve gördüğü tek şey kendisine bakan pek de uykulu olmayan mavi bir çift göz oldu.

Bebekler, diğer insanlar onların uyumalarını beklerken pek kolay uyumazlardı. Bu muhtemelen Bebeklik Kanunları'nın ilk kuralıydı ve buna en yakın diğer kural da başkaları beklerken kuru ya da temiz kalmamalarıydı.

Sophie Windham'ın parmağıyla kulağına dokunmasının hissi Vim'in de bir süre uyuyamaması için yeterliydi. Vim

onun yatmak için hazırlanmasını izlemek için kendisine izin vermemişti ancak onun basit evcilliği bile hayranlık uyandırıcıydı.

Sophie'nin açılmış, kadınsı bir güzelliğin doğruca kalçalarına doğru bir çağlayan gibi dökülen koyu ipeksi saçlarına bir kez bakmıştı ve sadece sertleşen erkekliğiyle kendisini utanç verici bir duruma düşürmemek için sandalyesinde bir süre daha oturmak zorunda kaldı.

İçinde bulundukları durumun tamamının hiçbir anlamı yoktu.

Sophie, bir kadının yapabileceği kadar soylu bir şekilde kendisinin arzusuna uyum sağlamak konusunda istekli olduğunu göstermişti –gerçi bundan daha fazla bir şey göstermemişti– ve Vim'in onu arzuladığı konusunda hiçbir şüphesi yoktu.

Onu yeni bir seviyede arzuluyordu ve Vim kendisini bunu düşünmek konusunda tam olarak rahat hissetmiyordu.

Onu bu şekilde arzuluyor olmasından dolayı onun kendisine sunduğu şey hakkında ihtiyatlı davranıyordu. Gerçek olamayacak kadar güzel görünen şeyler genellikle gerçek olamayacak kadar güzel olurdu. Masum çocukların kalplerinde yaşaması dışında Noel Baba diye bir şey yoktu; gökkuşakları yere dokundukları yerde altınlarla dolu kâseler yaratmazdı.

Sophie Windham da bir erkeğin Noel'deki gündelik kaçamağı olacak biri değildi.

Ancak yine de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

leyla_yy (ZeZe)

Vim beşiğe baktı ve Tanrı'ya şükürler ki bebeğin uykuya dalmış olduğunu gördü. Battaniyeleri melek gibi uyuyan ufak bedenin etrafına yerleştirdi ve ocağın önündeki koruma paravanını ateşe daha yakın bir şekilde yerleştirmek için ayağa kalktı.

Yatağın kenarına gitti ve bir süre sessiz bir kararsızlık içinde bekledi. Eğer o yatakta Sophie'nin yanına yatarsa, yanına uzanıp uyuklarsa ve nöbetleşe kalkıp bebeğe bakarlarsa, sabah birbirlerini suçlayacak hiçbir şeyleri olmayacaktı.

Gecenin karanlığında tutkulu bir şekilde sevişirlerse de.

"Yatağının perdelerini yanına gelmemi istemediğini göstermek için mi kapattın Sophie?"

Vim'in sesi, eğer Sophie ikisini de utanmaktan kurtarmak için uyuyor numarası yapmak isterse buna izin vermek için fısıltıdan biraz daha yüksekti. Bundan sonraki dakika içinde bir sürü duygu karmaşası onu altüst etti: umut, beklenti, arzu ve Sophie cevap vermediğinde de içinde ufak bir rahatlama barındıran bir hayal kırıklığı. Belki de durumu yanlış yorumlamıştı ya da Sophie…

Perdeler açılarak, içeride gölgeler arasında oturan Sophie'yi ortaya çıkardı. "Gelebilirsin."

Vim onun yüz ifadesinden bir şey anlamıyordu ve ses tonunda davetkâr bir tını yoktu.

"O zaman birazdan geri geleceğim." Perdeyi kapattı ve elinden geldiği kadar az ses çıkararak hareket etti. İçinde bebekle birlikte beşiği aldı ve karanlık koridorun sonundaki bebeğin geçici odası olarak görev yapabilecek kadar sıcak olan

kendi odasına doğru ilerledi.

Vim kıyafetlerini bir yığın halinde yere attı, soğuk suyla temizlendi ve diş macunuyla titizlikle dişlerini temizledi. Brokarlı sabahlığı üzerine geçirirken beşiğe göz attı.

"Eğer hem senin için hem de Bayan Sophie'nin ruh halinin düzelmesi için neyin iyi olduğunu bilirsen, en azından önümüzdeki bir saat uyumak için çaba gösterirsin. İki saat uyusan daha centilmence olur. Eğer bu gece bana bu iyiliği yaparsan yürümeye başlar başlamaz sana bir midilli alınmasını sağlayacağım."

Vim, kapıyı birkaç santim açık bırakarak –cereyan yapmayacak, ancak bebeğin ağlama sesinin iki yan odaya gelmesini sağlayacak kadar– koridora çıktı.

Sophie'nin odasına girip kapıyı sessizce kapattıktan sonra içindeki isteklilik başka bir şeye daha belirsiz bir şeye dönüştü.

Belki de bunu başarmalıydı ancak önce…

Belki de yaptıkları şey akıllıca değildi. Sophie'nin davetinin cinsel bir teklif olduğunu varsaymanın –ki kendisini nasıl öpmüş olursa olsun *bu bir* varsayımdı– ne kadar önlem alınırsa alınsın, her zaman bunun bazı sonuçları olabilirdi…

Vim, eğer Sophie de bu anlaşmanın bir parçası olacaksa, bu sonuçları kabul etmeye dehşete düşecek kadar istekli olarak yatak perdesini açtı. Vim sabahlığını çıkarırken Sophie ona doğru dönmedi, bu da Vim'in bir dizi döşeğin üstünde bir ayağı yerdeyken duraksamasına neden oldu. Sophie arkaya doğru uzandı ve yatak örtüsünü üstlerine örttü. Vim yatağın

leyla_yy (ZeZe)

içindeki sıcaklığa doğru kaydı ve Sophie'nin sırtının hoş ve kadınsı kıvrımına uygun bir şekilde yerleşti. Sophie'nin üzerinde geceliği vardı ve Vim onun nefes alış verişinde bir tuhaflık sezene kadar bunun kendini kontrol edebilmesi için ufak bir lütuf olduğunu düşünüyordu.

Vim onu baştan çıkarmanın yollarını ararken Sophie ağlıyor muydu?

"Erkek kardeşlerin hakkında konuşmak istemiyordun," dedi Vim elini onun zarif bel çizgisinde gezdirip birkaç saniye önce kendi sertliğinin dokunduğu karnının pişmanlıkla burulduğunu hissederken.

"Genelde onlar hakkında konuşmayız."

"Babam öldüğünde ben hâlâ ufak bir çocuktum. Sessiz bir şekilde yas tutmanın ne demek olduğunu anlamıyordum ama annemin buna ihtiyacı var gibi görünüyordu. Şanslıyım ki amcam ve yengem babamdan bahsetmeye ihtiyacım olduğunu anladılar. Amcam, babamın karakalem bir resmini ders aldığım odaya astı ve bunun derslerim üzerinde oldukça yararlı bir etkisi oldu."

Sophie, omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirdi. "Sanırım bu evinle ilgili herhangi biri ya da herhangi bir şey hakkında söylediğin ilk olumlu şey."

"Orası güzel bir yer, düzenli, rahat ve..."

"Evet?" Sophie geriye çekilmişti ki, bu da Vim'in onun yüzünü görememesine neden oluyordu; ve Sophie'nin de kendisini görememesine.

"Gel buraya, Sophie Windham. Eğer beni sorgulayacaksan, en azından sen bunu yaparken rahat edelim." Sophie'yi ereksiyonunun kalan kısmının sırtına dokunduğunu fark edebileceği kadar yakınına çekti.

"Bay Charpentier, siz çıplaksınız."

"Eğer istersen yakında sen de öyle olacaksın."

"Bana Sidling'den bahset."

Eğer onun davetini tamamen yanlış anlamadıysa ona yavaşça eziyet çektirecek anlamına geliyordu. Yine de, bu eziyetin en güzel haliydi ve bunu ikisinin de hissetmeleri için elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

"Sidling tarihi neredeyse Fetih zamanına kadar dayanıyor ya da en azından büyükbabamdan duyduklarım böyle. Muhtemelen eskiden bir gözetleme kulesi olan Normandiyalı bir yıkıntımız var. Topraklar hâlâ bizde ama ekin ekilecek durumda değiller. İki yanında bazıları devasa boyutta meşe ağaçları olan, yaklaşık yedi yüz-sekiz yüz metrelik bir araba yolu var. Ben çocukken bir kasırga sırasında bu ağaçlardan biri devrilmişti. Dört yüze ulaşana kadar ağacın halkalarını saymıştım, ağacın ortasındaki halkalar sayılamayacak kadar küçüktü ve büyükbabam o yılların soğuk ve zorlu yıllar olduğunu söylemişti."

"Soğuk, ağaçları sağlamlaştırır. Erkek kardeşim keman yapımı okumuştu ve bu nedenden dolayı kuzeydeki ağaçların tercih edildiğini söyler."

"Senin şu erkek kardeşlerin gerçekten ilgi çekici insanlar." Sophie'nin kalçası da oldukça ilgi çekiciydi. Bacakların, belinin ve avucunun içine mükemmel bir şekilde uyan kadı-

leyla_yy (ZeZe)

nın pürüzsüz ve güzel birleşim yeri.

"Bana amcanı ve yengeni anlat."

Bu soruyu sorarken hafifçe iç mi çekmişti? Vim öne doğru eğildi ve görmek için onun yanağını öptü. Konuşmaya devam ettiğinde, yanağı hâlâ saçlarının üzerindeydi.

"Amcam çetin, eski toprak bir adamdır. En büyük oğulları daha ben doğmadan önce öldüğünden dolayı yedek olan amcamdı. Babam, soyun devamının garanti altına alınması için sonradan düşünülerek yapılmış bir çocuk ama bana onun hiçbir zaman pek sağlıklı olmadığını söylediler. Büyükbabam tam bir doğal afetmiş, öldüğünde dördüncü karısıyla evliymiş. Bu karısından da daha fazla erkek çocuğu olacağı konusunda güveni tamdı."

"Ateşli bir soydan geliyorsun yani."

Ateşli. Bu kasıklarında toplanan his için yapılabilecek uygun bir tanımdı. Çaba göstererek dikkatini yeniden konuşmaya çevirdi.

"Amcam kendi tarzında ateşlidir, yengem de öyle. Gururlu, bağımsız. Hayatımın yarısında benden hiçbir şey istemeden gezinmeme izin verdiler."

Sidling'le ilgili hislerinin bazılarının suçluluk duygusuyla açıklanabileceğini fark ettiğinde eli Sophie'nin belinin yan tarafında durdu. Geçmişinde olmuş olaylar için iğrenme değil, kırgınlık değil, sabırsızlık değil. Sadece bazı kötü anılara değil –gerçekten hayatındaki en kötü anılardı– aynı zamanda Kit'in yaşından beri kendisini sevmiş olan insanlara da sırtını dönmüş olmaktan dolayı duyduğu suçluluk.

Sophie eliyle onun elini yakaladı ve beline koydu. "Şimdi onlar için endişeleniyorsun, onları çok uzun zaman yalnız bıraktığın için endişeleniyorsun."

"Evet." Sophie duygularını kendisinin ifade edebileceğinden çok daha iyi bir şekilde ifade etmişti. Vim ona sarılarak yakına çekti ve uzun, düşünceli bir süre boyunca sadece ona sarıldı. Bu geceyi yoklayarak, konuşarak ve flört ederek geçirebilir ya da cesareti eline alıp bu kadına basit bir soru sorma nezaketini gösterebilirdi.

"Sana zevk vermemi ister misin, Sophie?"

leyla_yy (ZeZe)

9

Kadınlar ve erkekler arasında kullanılan, Sophie'nin hiçbir zaman anlama ihtiyacı duymadığı bir kelime vardı. Bu kelimede bakışlar, şeytani bir kinaye, alevlerin ince hareketleri ve hatta buket haline getirilmiş ve değişik açılarda sunulan çiçekler bile vardı. Sophie'nin çizim ya da balo salonlarında öğrendiklerinden daha farklı, daha karanlık anlam ve duygu yüklü bir kelimeydi.

Bu nedenle basit, sessiz bir sorunun –"Sana zevk vermemi ister misin Sophie?"– hassasça ima ettiği şey Sophie'nin zihni için çok belirgin olmasa da, vücudu bu sorunun anlamı hakkında oldukça netti.

Kadifemsi bariton ses onu öpeceğinin, sarılacağının ve muhtemelen bedenini Sophie'nin bedeniyle birleştireceğinin sözünü veriyordu.

"Birbirimize zevk verelim," dedi Sophie onun kollarında yatarken. Kararını tutkuyla öpüşmeleri sırasında değil, Vim'in bebeği gıdıklamasını izlediği, şiir okumasını dinle-

leyla_yy (ZeZe)

diği ya da dondurucu rüzgâr ve kar içinde lavaboya giden yoldaki karları kürerken izlediği daha sessiz anlarda vermişti.

"O zaman geceliğin aramızdan çekilmesi gerekiyor." Vim elini omzuna koyduğunda Sophie'nin kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı. Yatak perdelerinin ardındaki yatak rahat ve sıcaktı ancak Sophie elini onun elinin üzerine koydu.

Vim'in parmakları kolunda ilerledi. "Zamanla," dedi Vim. "Her şey zamanla. Sana sarılmama izin ver."

Bu seferki bir soru değildi ancak Sophie yine de fikrini değiştirdiğini ve Vim'in yataktan gitmesine karar verdiğini söylese, onun içini çekerek, örtüleri üzerinden atıp –ve muhtemelen Sophie'nin burnuna bir öpücük kondurup– odasına geri döneceğinden emindi.

Sabah, cana yakın, düşünceli hatta duygu dolu olacaktı ve sonra da gidecekti.

Gidecekti.

Sophie yer değiştirerek sırtüstü yattı. Vim bilgisizliğini anlar diye soru soramazdı, bundan dolayı onu öptü. Üzerine eğilip, bir eliyle çenesini tutarak dudaklarını onunkilere bastırdı.

Günün sonunda bir erkeğin çenesi pürüzlü ve kaşındıran bir şey haline gelirdi. Yetişkinlerin yakınlaşmaları hakkındaki bu detayı fark etmek Sophie'yi mest etti. Diş tozuyla dişlerini temizlemiş ve muhtemelen bergamot kokulu sabunuyla yıkanmıştı.

Vim yüzünü Sophie'nin avucuna doğru döndürdü.

"Bana, sana neyin zevk verdiğini söylemelisin Sophie."

"Bu tür şeyleri söylemek kolay değil." Özellikle de onu hissetmek –çenesini, dudaklarını, burnunu, saçlarını, avucuna dayanmış kafatasının arka kısmının şeklini– bu kadar sürükleyiciyken.

"O zaman göster bana. Ellerimi nereye dokunmamı istiyorsan oraya götür, bana dokunmaktan hoşlandığın yerlere dokun."

"Her yere. Her yerine dokunmak istiyorum."

Biraz kıkırdamış ya da söylediği kelimelerden dolayı zevkle homurdanmış olabilirdi ancak Sophie sadece gerçeği söylemişti. Vim sağlıklı ve hayatının ateşli çağında çıplak bir erkekti ve Sophie bir mum yakacak ya da perdeleri açacak kadar cesareti olmasını diledi.

Ancak yine de onu elleriyle görebilirdi. Vim yanında sessizce yatarken, Sophie eliyle onun kemik, kas ve atan kalbinden oluşan sıcak ve pürüzsüz göğüs bölgesini keşfetti. Avucu, bir erkeğin ufak meme ucunun üstünden geçtiğinde, onun içini çektiğini duydu.

"Senin için nasılsa benim için de öyle," dedi bir eliyle göğsünü kapatarak. "Bazı bölgeler hassastır. Olağanüstü derecede hassas."

Gerçekten olağanüstüydü. Geceliğinin kumaşının üzerinden Sophie'nin göğsünü kavrayan elinin ağırlığı, Sophie'nin karnında harika bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Sophie kendi istemi dışında sırtını kemer haline getirdi ve Vim parmaklarını göğüs ucunun üstünde hafifçe birleştirdi-

leyla_yy (ZeZe)

ğinde, nefesi boğazına takılı kaldı.

"Aynı, gördün mü?" Vim kumaşın üzerinden göğsünü okşadı ve sonra da aşağı doğru inerek aynı nazik, uyarıcı baskıyı dişleriyle uyguladı.

Vim'in kendisiyle ilgilenmesi mantığını yok etmek üzere olsa da bir şeyler yapması gerekiyordu ve bu nedenle Sophie eliyle onun meme ucunu buldu ve onun okşamalarının benzerini yapmaya çalıştı.

"İşte böyle," dedi Vim, dudaklarını Sophie'nin bedeninden tam olarak ayırmadan. Ağzıyla Sophie'nin geceliğinin kumaşını ıslatmıştı ve bu delirtici, sinirlendirici ve tamamıyla zevk verici his, bedeninde bir sıcaklığın yayılmasına neden olmuştu.

Kendisinin dudaklarının da bedeninin o bölümüne dokunmasını mı istiyordu?

"Düşünmeye çalışmayı bırak Sophie." Vim başını göğsünden kaldırdı ve dudaklarını Sophie'ninkilerle birleştirmek için yukarı kaydı.

Olağanüstü, güzel, harikulade… Sophie elini onun saçlarının arasına soktu ve kendisini ne yaptığını bilen bir adam tarafından öpülüyor olmanın katıksız güzelliğine bıraktı. Vim'in yaptığı hamleler aynı anda hem nazik hem de istekliydi, Sophie'nin tadına bakıyor, diliyle onu baştan çıkarıyor ve Sophie'nin onu daha yakına çekmek için bacağını kalçasının üzerine atmasına neden oluyordu.

Ah, Tanrım, bunun sonsuza kadar devam etmesini istiyorum, diye düşündü Sophie. Vim'in bilinecek ne varsa kendisine göstermesini, sonra kendisiyle birlikte sadece ikisine özel yeni bir zemin inşa etmesini istiyordu. *Ve Tanrı bu adamı kutsasın*, diye düşündü. Öpücükleriyle Sophie'nin aklını başından alırken, o muhteşem, sıcak eli göğsünün üzerinde duruyordu.

"Vim…"

"Bundan hoşlanıyor musun?" Elini Sophie'nin göğsüne koyup, meme ucunu hafifçe çekti. "*Ben* hoşlanıyorum. Senin kollarımın arasında olduğunu hissetmekten hoşlanıyorum, Sophie. Tadından hoşlanıyorum, ellerini çıplak bedenimin üzerinde bu şekilde gezdirmenden hoşlanıyorum."

"Çıplak." Çıplaklık da harikaydı. Elini Vim'in yan tarafından sırtına doğru kaydırdı ve onu yakalayıp daha yakına çekmeye çalıştı. "Senin çıplak olmandan hoşlanıyorum. Hem de çok hoşlanıyorum."

Vim dudaklarını onunkilerin üzerine kapattı ve Sophie geceliğinin yavaşça, çok yavaşça bacağının üst kısmına doğru sıyrıldığını zar zor fark etti.

Çıplaklık harikaydı ve kendisi de çıplak olmak istiyordu. Bu yakıcı, dağlayıcı yakınlık, yıllardır zihninin ve bedeninin gittikçe soğuyan her yerindeki bu parlayan ateşler de dileklerinin arasındaydı. Elini, Vim'in bacağının üst kısımlarına doğru giden elinin üzerine koydu.

"Şunu çıkarayım." Bu kelimeleri Vim'in ağzının içine doğru söylemişti ve bu yüzden onun gülümsediğini anladı.

"Eğer sana yardımcı olup üzerindekileri parçalamamı istemiyorsan bunu çabuk yap."

leyla_yy (ZeZe)

Onun gerçekten kıyafetlerini parçalayıp çıkardığını düşünmek Sophie'nin de gülümsemesine neden oldu. Geceliğini başından çıkardı ve yatağın ayakucuna attı.

"Çıplağım." Bunu söylemek aptalca gelmemişti; bu şimdiye kadar söylenmiş en cesur, en enfes cümle gibi gelmişti. Kendisi çıplaktı, Vim de kendisiyle aynı yatakta ve çıplaktı, vücudu çok hoş yeni bir müziğe sembolik olarak uyum sağlamış uğulduyor ve tıkırdıyordu.

"Peki senin bu çıplak halinle ben şimdi ne yapacağım?" diye sordu Vim. "Sen benimle ne yapacaksın?"

Vim sırtüstü yatarak bir an için Sophie'nin kafasının karışmasına neden oldu.

"Birkaç saniye önce gayet güzel şeyler yapıyordun," dedi Sophie yatak örtüsünü üzerine çekerek.

"Seni sonsuza kadar öpüp sevebilirim aşkım ama eğer bu yataktan düzgün bir şekilde ayrılacaksam, *senin* arzularını yerine getirmeliyiz."

"Nasıl bu kadar lanet bir şekilde sakin konuşabiliyorsun?" Bu soru ağzından öylesine çıkıvermişti ve Sophie kıyafetlerini çıkarmanın, kendisinin bilmediği bir şekilde hassas ve açıkta kalmış hissetmesine neden olduğunu fark etti.

Vim ellerini Sophie'nin omuzlarına koyacak şekilde yer değiştirdi. "Sadece demir gibi sert kişisel disiplin şu anda örtüleri bir kenara atıp üzerinde bir satir* gibi azgınca hareket etmemi engelliyor."

Bunu söylerken sesindeki karanlık tehdidi, gerçeği söylediğini gösteriyordu.

** Yarı insan yarı keçi olan, Kır Tanrısı; aynı zamanda "erkek teke" ve "şehvete düşkün erkek" anlamına gelir. (ç.n.)*

"Satirler oldukça mutlu hayvanlar gibi görünüyorlar." Sophie, bu gözlemde bulunurken Vim onu kendi üzerine çekti ve Sophie onun üzerinde ata biner gibi oturmasını istediğini anladı.

Aman Tanrım, hanımefendilerin ata asla bacaklarını ayırıp oturmadan binmelerinin nedeni bu muydu? Vim altında bir ziyafet gibi yatarken, kendi dizleri onun kalçalarına dayanmış bir şekilde oturması kendisini yaramaz ve cesur hissetmesine neden oldu.

"Satirlerin soyu muhtemelen fazla zevk yüzünden tükendi. Buraya gel ve öp beni."

Pozisyonun değişmesiyle birlikte oynadıkları oyun da değişmişti. Sophie bunu içgüdüsel olarak anlamıştı ancak bu değişimin doğasını anlaması için bir süre ona doğru bakması gerekmişti.

"Seninle sevişmemi istiyorsun." Elini göğsünde gezdirdi. "Ben sırtüstü yatarken sen benimle sevişiyordun."

Vim'in eli, Sophie'nin göğsü üzerindeki elinin üzerine kapandı ve elini alarak parmaklarını dudaklarına götürdü. "Birbirimizle sevişiyoruz Sophie." Dalga geçmiyor, flört etmiyordu, sesinde sessiz bir ciddiyet vardı. "Sadece sana zevk vermek için buradayım ve bu bana bu gece bittikten sonra uzun zaman zevk verecek."

Sophie, aniden yüzünü onun boynuna gömme ihtiyacı hissederek onun göğsünün üzerine kapaklandı. Vim kollarıyla onu sardı ve oyun bir kez daha değişti.

Bu artık bir oyun değildi. Vim sabah gidecekti ve Sophie

leyla_yy (ZeZe)

de onun gitmesine izin verecekti. Bu geceden ne kadar zevk alırlarsa alsınlar işler bu şekilde sonuçlanacaktı.

Vim'in üzerinde kıvrılmış, Vim'in elleri sırtında hafifçe gezinirken uzunca, çok hoş bir süre boyunca öylece kaldı. Karnının üzerinde onun sert ereksiyonunu hissedebiliyordu; sıcak ve inkâr edilemez ancak hareketsiz.

"Seni özleyeceğim, Vim Charpentier."

"Seni asla üzmek istemesem de bu beni biraz rahatlatıyor Sophie. Ben de seni özleyeceğim."

Bundan sadece birkaç saat önce de aynı sözcükleri söylemişlerdi ancak burada karanlıkta, aralarında onları ayıran hiçbir şey yokken, bu duygular çok daha farklı ve şiddetli bir ağırlık taşıyordu. Sophie onun alnındaki saçları kaldırdı ve elini alnına dayayarak dudaklarını onunkilere bastırdı.

Sophie onu öperken öpüşüne elinden geldiği kadar özlem ve arzu kattı ancak Vim öpüşüne karşılık verip onu tadarken, Sophie onun öpücüğü daha derin, daha yakın başka bir şeye çevirdiğini fark etti.

Eli, kemiklerinin, kaslarının ve sinirlerinin haritasını çıkarırcasına çıplak sırtında geziniyordu.

Sophie, dili kendi dudaklarının şeklini takip ederken Vim'in ona dokunmanın nasıl bir şey olduğunu ezberlemeye çalıştığını anlayacak kadar duyarlıydı.

"Sakin ol, Sophie." Vim bu kelimeleri boynuna doğru fısıldadı. Burnu Sophie'nin kulağına dokundu ve sonra da Sophie'yi kendi üstünde duracak şekilde yerleştirdi. Bu sefer burnunu göğsüne sürtüyordu.

"Vim... istiyorum..."

"Evet." Sophie'nin meme ucunu ağzına aldı ve diliyle Sophie'nin bedeninin derinliklerinde duyduğu tüm ihtiyaçları ateşleyen bir şekilde yavaş, şeytani daireler çizmeye başladı.

Rahminde duyduğu ihtiyacı... Sophie, içinde çağlayan hisse alışmaya çalışırken Vim'in başının arkasını avucunun içine alıp, ona dokunmaya devam etti.

Bu kesinlikle hassasiyetti, kendisine bu kadar zevk veren adama karşı duyduğu dayanılmaz hassasiyet ve duyarlılık, ancak içinde arzu da vardı. Sıcak, muhtaç, alışılmamış ve hayatında ilk defa *hoş karşılanan* bir şey.

"Devam et, Sophie. Kendine zevk ver."

Vim yatarken belini havaya doğru kaldırıp, ereksiyon halindeki organını, Sophie'nin cinsel organının tam üstüne koydu.

Devam et, Sophie.

Sophie devam etmek istiyordu; bedeniyle onun bedenini ezmek, onu bedensel olarak tüketmek, onu bedeninin en derinlerinde hissetmek –ona *sahip* olmak– istiyordu.

"İşte böyle." Vim'in elleri kalçalarını sardı ve Sophie'nin bedenini sertleşmiş organının üzerinde hareket etmesi için yönlendirdi. Sophie bu ıslak eğimde yavaşça gidip gelirken kısık sesle inledi.

Düzenli, temiz bir şey değildi ama... yüce Tanrım... bu kelimelerin ötesinde, diye düşündü.

Sophie bir ritimle hareket etmeye başladığında, Vim'in ellerinden biri Sophie'nin göğsüne kaydı ve diğeri ile sırtının

leyla_yy (ZeZe)

alt kısmını kavradı. Sophie'yi yönlendiriyor ancak hiçbir talepte bulunmuyordu.

"Acele etme." Fısıltıdan biraz yüksek sesle söylenmiş bu kelimeler, Sophie'nin beynindeki zevk ve giderek artan şaşkınlık sisinin içinde ilerledi. "Eğer istersen bütün gece bunu yapabilirsin."

Bu cinsel birleşme değildi. Sophie, beş erkek kardeşiyle birlikte büyümüş ve ailesine ait ahırlarda, ambarlarda ve ahır evlerinde yeteri kadar fazla zaman geçirmişti. Bu cinsel birleşme değildi.

Bedeni, Vim'in meme uçlarındaki parmakları, dudaklarının üzerindeki dudakları ve cinsel organının tam üzerindeki uzun sertleşmiş penisiyle bağlantılı bir şekilde alçak, sıcak bir arzuyla titremeye ve zonklamaya başladığından, Sophie bunun daha ötesini düşünemiyordu.

Çaresizce, ileride bölümlere ayırmak ve bedeninin her parçasının her anının tadına ayrıca varmak için hissettiği şeyleri ayrı tutmaya çalışsa da sınırları birbirine karışmaktaydı.

"Vim, yapamam… ben…" Düşünemiyordu, Vim'in erkeksi bedeninden kendisininkine akan girdap içinde kelimeleri bulamıyordu.

"Kendini bırak. Uç, yüksel; seni yakalayacağım."

Vim ona dokundu. Başparmağıyla, Sophie'nin isim veremediği bir yerine, cinsel organının en üst noktasındaki bir doku parçasına dokundu ve bu hareketi Sophie'nin bedenindeki tüm duyuları harekete geçirdi.

"Sen ne…?"

"Şşşt, aşkım. Seni yakalayacağım…"

Başparmağının o basit, ne yapacağını bilen okşamaları, Sophie'nin kendi bedeninden çıkıp devam ettikçe eden bir zevk, hayret ve ışık afetine doğru fırlamasına neden oldu. Sophie bir çeşit ses çıkardığını duyabiliyordu –bir iç çekme, bir inleme, kelimelere dökülmemiş bir yalvarış– ancak Vim, Sophie nefes nefese ve bitkin bir şekilde kollarının arasına düşene kadar yapmakta olduğu şeyi bırakmadı.

"Aman… Tanrım. Ah, Yüce Tanrım."

Sophie uçmuş ve yükselmişti; Vim'in kollarında dünyaya ait tüm ağırlıklarından kurtulmuştu; üzüntülerden, yalnızlıktan, görgü kurallarından, ailesinin beklentilerinden ve kendi bedeninden. Geçmiş, bugün ve gelecek, onun göz kamaştırıcı kucaklamasında birbirinin içinde erimişti.

"Bana sıkı sarıl Sophie." Bu kelimeler, boğazına doğru söylenmiş boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Kendisini kolunu onun boynunun altına koyacak kadar toparladığında, tuhaf bir şekilde kendisi hayal bile edilemeyecek kadar zevk almasına karşın, Vim'in zevk almamış olduğunu fark etti.

Hâlâ cinsel olarak birleşmemişlerdi ama Vim üzerinde sanki birleşmişlercesine hareket ediyor, sert ve uzun organını Sophie'nin kayganlığına sürterek, Sophie'nin onun bedenine tutunmasını basit bir olasılık olmaktan çıkarıp nefes almak kadar gerekli yapacak şekilde yaşadığı hissiyatın artçı şoklarıyla sarsılmasına neden oluyordu. Vim omurgasının alt kısmında tutup onu bedenine sıkıca bastırırken, aynı göz ka-

leyla_yy (ZeZe)

maştırıcı zevk duygusu yine toplanmaya başlamıştı.

"Yüce Tanrım, Sophie..."

Sophie, bedeninin alt kısmındaki –daha kısa, daha keskin ve her şeyin üzerinde bir öncekinden daha etkileyici– sarsıntılara bir kez daha kapılırken, aralarına ıslak bir sıcaklık yayıldı. Sophie onun boynuna doğru hızlıca nefes alıp verip, bir parçası hâlâ bir zevk bulutu içinde uçarken sersemlemiş ve başı dönmüş bir hale gelene kadar Vim bedenlerini birbirine yapışık halde tutmaya devam etti.

"Sen." Vim yanağını öptü ve Sophie onun sesinde tam olarak ne duymuş olduğunu düşündü: Sevgi, kesinlikle sevgi, biraz şaşkınlık ve belki bir şey daha; pişmanlık mı?

Sophie ona sarılmak ve onun kolları arasında olmaktan başka hiçbir şey istemeden ona sokuldu.

"Benim için yükseklere uçtun Sophie Windham. Eğer yanılmıyorsam çok yükseklere uçtun."

"O kadar yüksekti ki, artık dünyayı göremez hale geldim."

"Güzel." Eliyle saçlarını okşadı. "Bu güzel."

Vim sessizleşti, eli yavaş bir şekilde Sophie'nin üzerinde geziniyor, gözlerinin kapanmasına neden oluyordu.

Sophie uyuyakalmak istemiyordu. Bu anların, sadece bir bebeğin gülümsediğini görebilmek için bir terk edilmiş bir bebeği gıdıklayan bu adamla geçirdiği bu hoş, sıcacık ve hayal bile edilemez yakınlığın kıymetini bilmek istiyordu.

Sabah buradan gidecek olan bu adamla.

Vim'in zihni yaşadığı cinsel doyumun sisi içinde parçalara ayrılmıştı, düşünceler zihnine bölük pörçük ancak kesin bir yakınlıkla geliyordu: Uyumamak için mücadele eden Sophie'nin göğsüne yaslanmış bedeninin ağırlığı.

Karınları arasında yarattığı sıcak ve cinsel kirliliğin arasında giderek yumuşayan penisi.

Onun saçlarını okşamanın verdiği katıksız, duygusal zevk.

Yaşadığı duygu karmaşası ve zihninde kaynayan duyumsal bilgilerin arasından, Sophie'nin kendisine sunduğu zevklerden neden tam olarak yararlanmadığı hakkında üç nedenin farkına vardı.

İlk olarak, onunla iletişim içinde kalmasını gerektirecek bir hareketin kalıcı sonuçları olmayacağı hakkında kendisini garanti altına almıştı.

Sophie birkaç açıdan diğer kadınlardan farklıydı: Vim onunla zaman geçirmek istiyordu; sadece yatakta değil, hizmetli salonunda, mutfakta ve ahırda da. İster bebekle ilgileniyor, ister yemek pişiriyor, isterse de sönen ateşin ışığında saçlarını örüyor olsun, sadece onu izlemekten hoşlanıyordu. Bu farklılık daha geniş anlamda bir ilişki potansiyeli taşıyor olabilirdi, ancak Sophie evlilik arayışında değildi.

Her ne kadar Sophie'yle evlenmenin oldukça sorunlu olacağını kabul etmek zorunda olsa da –Sophie burada güneyde, ailesinin arasında kalmak isteyecekti ve sadece Kent'i kısa süre ziyaret etmek bile Vim için çok nadir yaptığı bir

leyla_yy (ZeZe)

şeydi– yine de bu konudaki vurdumduymazlığı Vim'in içini acıtıyordu.

Bir erkeğin yapması gereken şey bir kadını unutmak olduğunda, onunla iletişim içinde kalmak pek akıllıca olmazdı.

Vim'in ikisine de yakın birleşme zevkini esirgemesinin ikinci nedeni de, ilk nedenle ilişkiliydi: Sophie'yle geçirdiği bu günleri bir anı kutusuna hapsetmek, hatırlayacağı şeyler listesine tohumlarını onun tatlı sıcaklığının içine akıtmanın hatırasını eklemeden de yeterince zordu. Üçüncü nedense tamamen gerçeğe yönelik ve en zorlu olandı: Eğer onunla gerçek anlamda, tam olarak, kısıtlama olmadan sevişirse, onu bırakıp gitmesinin imkânsız olacağından neredeyse emindi.

Daha önce bir kadın yüzünden kendisini çok kötü rezil etmişti ve bir kez gereğinden fazla yeterliydi.

Sophie başını kaldırdı ve ördüğü saçlarından geri kalanı omzunun üzerinden geriye attı. "Bebeğe bakmam lazım."

"Ben bakarım. Her halükârda temizlenmem gerek zaten."

Sophie kaşlarını çatıp ona baktı. " Şimdi senin durumun ne olacak bilmiyorum. Devrilip uykuya mı dalacağız? Kendi yatağında mı yatmak isteyeceksin?"

Vim onun metanetini korumak için zihnini çalıştırmaya çalıştığını hissedebiliyordu ancak aynı zamanda sorusunun içine gizlenmiş olan kırılganlığı da duyuyordu.

"Gidip sana giyecek bir şeyler getireceğim, Kit'i kontrol edeceğim ve sonra konuşacağız."

Dudaklarının kıvrılışında rahatlamanın izleri görülebiliyordu. *Yüce Tanrım*, diye düşündü, gerçekten kendisi burada sımsıcak ve rahatlık saçan bir şekilde, teninin üzerinde tohumlarının kokusu varken gerçekten yanından ayrılıp donduracu koridordan odasına gidip uyuyacağını mı düşünüyordu?

Yatağın ayakucunda sabahlığını arayıp buldu ancak kuşağını bağlamayıp, soğuk havanın sisli zihninin biraz toparlanmasını sağlamasına izin verdi. Sophie Windham, günlük ve geçici zevk alma niyetinde olan bir kadın için, adeta en son yaşadığı gönül eğlencesinden bu yana çok zaman geçmiş ya da daha önceki münasebetleri onun kendine güveninin gelmesine pek de bir etkisi olmamışçasına tecrübesizce davranıyordu.

Vim kendi tecrübelerinden, insanın kendine güvenini yeniden kazanmasının çok zor olması için sadece biraz kötü şansın yeterli olduğunu biliyordu. Erkek, kadın, yaşlı, genç, hiçbir farkı yoktu. Bir yanı bunu Sophie'ye sormak istiyor, bir yanı ise eğer onun da karşılık olarak kendi özgüveniyle ilgili konulara burnunu sokmasını istemediği için bu fikre karşı çıkıyordu.

Vim kendisine ayrılan odaya gitti ve Kit'in beşiğinde hafifçe horladığını gördüğüne memnun oldu.

"Sana bir midilli alacağız o zaman. Ahıra doğru senin için bir rota belirlendiğinde her gördüğüne atlayan, şişman, ufak, benekli bir midilli. Ona cüretkâr bir isim vermelisin,

leyla_yy (ZeZe)

Bucephalus* ya da Orion** gibi ama ikiniz yalnız kaldığınızda ona seslenebileceğin şirin bir takma ismi de olmalı."

Vim, birkaç hızlı hareketle vücudunu temizledi, beşiği aldı ve Sophie'nin odasına geri döndü.

Odadaki ateşi yaktı, elbezini sıkıp ısınması için şöminenin önündeki paravana asarken kendisinin Sophie'ye takacağı takma isimleri düşünmemeye çalıştı.

Aşkım. *Benim aşkım.* Ona çoktan bu şekilde seslenmişti bile. Tatlım. Canım.

Yatağın perdelerini araladığında onun uyuyor olacağını düşünüyordu ama Sophie sırtüstü uzanmış, oynaşan alevlerin ışığında ciddiyetle kendisine bakıyordu. Vim dikkatli bir şekilde onun üzerindeki örtüleri açtı ve karnının üzerinde kurumakta olan yapışıklığı bezle temizlemeye başladı.

"Bu çok özel ve mahremdi." Sophie, bakışlarıyla onun elinin hareketlerini izlerken, kısık sesle konuşmuştu. "Ama daha da yakın olabilirdi, öyle değil mi?"

Vim bezi giyinme paravanının olduğu yöne doğru attı. "Kadınlar iki cins arasında daha cesur olanlar." Yatağa çıkıp örtülerin altına girdi ve sırtüstü yattı. "Erkekler bu tür konuşmalardan kaçınmak için savaşa giderken kadınlar herhangi bir konu hakkında açıkça konuşabiliyorlar. Gel buraya."

Sophie onun yanına sokulup, başını omzuna dayadı. "Tüm erkekler, o kadar da korkak değiller."

"Tam olarak korkaklık sayılmaz. Biz daha farklı yaratılmışız. Erkeklere özel bir ihtiyatlılık."

* *Büyük İskender'in savaş atı. (ç.n.)*

** *Yunan mitolojisindeki güçlü avcı. (ç.n.)*

Sophie'nin eli karnında dolanıyor, kaburgalarını sayıp, erkeksi ihtiyatlılığını tehdit ediyordu. Sophie'nin dokunuşunda daha önce karşılaşmadığı, adeta eli düşüncelerine bağlıymış, kelimeler ve imgelerden farklı bir biçimde bilgi aktarıyormuş gibi özel bir şey vardı.

Bu çok hoş bir dokunuştu; aynı anda hem hassas hem tatlı hem yatıştırıcı hem de uyarıcıydı.

"Biz tam olarak..." Bir nefes aldı. "Benimle birleşmek istemedin."

"Tanrı aşkına." Vim dudaklarını Sophie'nin saçlarına gömdü, aynı anda hem kahkaha atmak hem de... başka bir şey yapmak istiyordu. Belki bir şeyler fırlatıp kırmak. Birkaç şey kırmak. "Tabii ki istedim. Şu anda da bunu yapmak istiyorum ama bunu yapmanın bazı sonuçları var Sophie. Bazen bu sonuçlar, aynı ocağın yanında beşiğinde uyuklayan şey gibi kalıcı olabiliyor."

Sophie sessiz, sakin görünüyordu ve Vim bir kadın olmasına rağmen bu sessizliğin birçok anlama gelebileceğini umuyordu.

"Sana değer veriyorum Sophie. Benim için kollarında kendimi kaybettiğim bir andan çok daha fazla değer veriyorum." Sözcükler ağzından sinirli bir şekilde çıkmıştı ancak Vim onun göğsünün kenarına yaslanmış dudaklarının çıplak teninin üzerindeki hareketinden gülümsediğini anlamıştı.

Sophie'nin eli aşağı indi, önce yumurtalıklarının etrafında kapanıp sonra da erkekliğini kavradı.

leyla_yy (ZeZe)

"Haydi uyu artık Sophie Windham." Ancak Vim, elini olduğu yerden çekmedi.

"O zaman konuştuk, öyle mi?"

"Ben konuştum. Lanet olası ruhumu açığa çıkardım. Sanırım senin benimle paylaşmak istediğin itiraflar yok, değil mi?"

Sophie bir kez daha gülümsedi. "Ben de sana değer veriyorum."

"Mükemmel. Artık uyuyabilir miyiz?"

"Elbette."

Şansı yaver gitmişti, çünkü o, sıradan bir şekilde Vim'i keşfederken onun patlayıcı sessizliği ve yaşadığı cinsel doyumdan kalanlara takılı kalan bilinci dahilinde birkaç dakika daha geçirseydi, kadına onu sevdiğini söyleyebilirdi ve bu hiç iyi olmazdı.

Sabah buradan ayrılıyordu ve açıklamaları ne kadar doğru olursa olsun, kalbinde hissettiği duyguları coşkulu bir şekilde açıklaması, bu ayrılığı hiç kolaylaştırmayacaktı.

Sophie, bir dileğin yarısının gerçekleşmesinin, hiç gerçekleşmemesinden daha kötü olduğu sonucuna varmıştı.

Vim, ona değer veriyordu. Böyle bir konuda yalan söylemezdi ama bu, Sophie'yi sev*me*diğini söylemesiyle aynı anlama geliyordu. Bu kelimeleri ona geri söylemek, alaycı bir şekilde tatmin olmasını sağlamıştı ancak bu tatmin oldukça küçüktü.

Çektiği ıstırap küçük olmaktan çok uzaktı. Vim'in kendisine gösterdiği fiziksel güzellikler muhteşemdi ancak bu tür davranışları sıradan bir şey gibi düşünmek Sophie'yi şaşkınlık içinde bırakmıştı. Bu tür bir şey kendisi için asla sıradan olamazdı ve bunların Vim için de sıradan olmamasını diliyordu; ki bu kelime oldukça baş belası bir kelimiydi.

"Yine de tüm bu olanlar senin için hiçbir şey ifade etmiyor, öyle değil mi?" Sophie, Kit'i elma ve havuç püresiyle karıştırılmış koca bir kâse lapadan oluşan kahvaltısının ardından bezini değiştirdiği kanepeden kaldırdı. "Sen de onu özleyecek misin?"

Kit, Sophie'nin burnunu yakalamaya çalışarak minik avucunu savurdu ancak çenesini yakalayabildi.

"O kadar çok mu? Sen de onun gitmesini istemiyorsun, öyle değil mi?" Bebeği kucakladı ve bu aptal bir şekilde onu rahatlattı. Erkek kardeşleri gelene kadar bu kaybı erteleyebilecek olsa da, bebek de yanından ayrılacaktı.

Çoktan geç kalmış olan erkek kardeşleri.

"Bu kadar ciddi görünmenin nedeni ne?" Vim, seyahat çantası elinde, odanın kapısında belirdi. Ciddi değil; dinlenmiş ve gitmeye hazır görünüyordu.

"Senin için endişeleniyorum. Yolcu vagonlarının Kent'e kadar gidebileceklerinden emin değilim."

"Şehirden çıkan bir tane bulurum ve sonra eğer zorunda kalırsam bir at kiralarım. Bildiğimiz kadarıyla fırtına bu yörede etkili ve yollar şehir Merkezinin güneyine doğru daha açık olabilir."

leyla_yy (ZeZe)

"Dikkatli olacak mısın?"

Tanrım, karısı gibi konuşuyorum, diye düşündü; gerçekten telaşlanmak için bir neden yokken, gereksiz yere telaşlanıyordu. Vim seyahat çantasını yere koydu ve odaya girip kapıyı kapattı.

"Sophie Windham o bebeği bırak ve buraya gel."

"Bana devamlı buraya gel diyorsun," diye cevap verdi ancak bebeği yere, battaniyelerin ortasına bıraktı.

"Artık gittiğime göre, benimle eğlenebilirsin." Vim kollarını uzattı ve Sophie de onun kollarının arasına gitti. "Seni unutmayacağım, Sophie. Seninle ve Kit'le geçirdiğim şu birkaç gün benim gerçek Noelim oldu."

"Senin için endişeleneceğim." Sophie ona sarılıyordu ancak aslında daha sıkı sarılmak istiyordu.

"Ben de senin iyi olman için dua edeceğim ama Sophie, yıllarca dünyanın her yerine seyahat ettim ve başıma kötü bir şey gelmedi. Londra'daki bir fırtına sonum olmayacaktır."

Sophie yine de geri adım atmadı.

Boğazında Devlin ya da Bart kış izinleri bitip de giderlerken oluşanlara benzer bir yumru oluşmaktaydı. Vim'in çenesini başının üstüne yasladığını ve kalbinin göğüskafesi içinde kırılma tehdidi altında olduğunu hissedebiliyordu.

"Kent'e gitmek zorundayım," dedi Vim, eli Sophie'nin sırtına doğru kayarken. "Gerçekten gitmek istemiyorum –benim için Kent'te kötü anılardan başka hiçbir şey yok– ama gitmek zorundayım. Seninle geçirdiğim bu mola…"

Sophie, onun kelimelerine neredeyse hiç dikkat etmiyor,

daha ziyade dokunuşuna, sesinin tonuna, temiz bergamot esanslı kokusuna, kemiklerini şöminede yanan hiçbir ateşin ısıtamayacağı şekilde doyuran ve içine akan sıcaklığına yoğunlaşmıştı.

"Artık Bebek Hazretleri'ne veda etmeliyim."

Vim geri çekilmedi, bunun yerine Sophie ondan uzaklaşmaya karar verene kadar bekledi. Bu birkaç dakika sürmesine rağmen, Vim ondan acele etmesini istemedi.

"Bay Charpentier'e güle güle de Kit." Sophie, kollarında mutlu bir şekilde agulayan bebeği Vim'e uzattı.

"Sen beyefendi, Bayan Sophie için uslu bir bebek olacaksın. Şu yaramaz bebek safsatalarını yapmayacaksın; sağlıklı olacaksın, konuşmaya 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' kelimeleriyle başlayacaksın, Bayan Sophie her istediğinde banyo yapacaksın, hanımefendilerin önünde küfretmeyeceksin ve güvende olmayacağın yerlerde oynamayacaksın. Beni anladın mı?"

"Bah!"

"Bayan Sophie, çok haylaz bir çocuk yetiştireceksiniz." Vim bebeğe gülümsedi ve yetişkin burnu, Kit'in kollarını sallama alanına girebilsin diye öne doğru eğildi. "Gidemiyorum. Tutsak alındım." Burnu Kit'in elinde konuşuyordu. "Ona konuşmaya başladığında bir midillisi olacağına dair söz verdim."

"Bu konuyu hallederim. Eğer istersem erkek kardeşlerim bu konuda bana yardımcı olacaklardır."

Vim bebeğin elini nazikçe uzaklaştırarak doğruldu.

leyla_yy (ZeZe)

"Sana yardımcı olacak kişi ben olmayı dilerdim, Sophie." Sophie'ye yaklaştı ve bir koluyla Sophie'ye sarıldı. "Çok mümkün olmayan pek çok şey dilerdim."

Sophie bir süre daha kendisine sarılmasına izin verdi çünkü son söylediği kelimeler, kendisine değer verdiğini söylemesinden biraz daha rahatlatıcıydı. Sophie onun sıcaklığından ve erkeksi kokusundan son bir nefes aldı. "Dilekler oldukça uygunsuz olabiliyor."

Vim bebeği ona verdi, Sophie'nin yanağını öptü ve çantasını aldı. "Beni dışarı kadar geçirme Sophie. Burada, sıcak ve güvenli bu odada kal, bu bebeği kucakla ve seni asla unutmayacağımı bil."

Sophie başıyla onaylarken, içinden kendisine ağlamamasını emrediyordu. "Biz iyi olacağız ama yine de çok teşekkür ederim… her şey için."

Vim onun yanağını bir kez daha öptükten sonra geri çekildi ve odadan çıkıp kapıyı ardından sessizce kapattı. Sophie bir dakika sonra pencerenin kenarına gitti ve onun karla kaplı, geniş arka bahçede ilerlemesini izledi. Bu tür şeylerle uğraşmaya alışkın ve muhtemelen yola çıkabildiği için rahatlamış bir adam gibi kolaylıkla hareket ediyordu.

Güneş doğmuştu ve karların acı verici bir ışıkla parlamasına neden oluyordu. Vim arka kapıya ulaştığında, güneş ışıklarının arasında arkasını döndü ve bakışlarıyla hizmetli odasının penceresini aradı.

Sophie el salladı ve dünyadaki tüm annelerin yaptığı aptalca hareketi tekrarlayarak Kit'in elini de kaldırarak hafifçe

salladı. Vim onlara bir öpücük yolladı, kapıdan geçti ve gözden kayboldu.

Sophie orada durmaya, kapıya, muhteşem güneş ışıklarına bakmaya ve sevgiyle dolu çok fazla anısı olan hizmetli odasında kalmaya devam edemezdi. Ancak mutfakta, yatak odalarında, kilerde de ve hatta banyo dairesinde bile anıları vardı.

Bu nedenle bebeği, pencereleri bahçeye bakmayan, buharlı çamaşır odasına götürdü. Burası omuzları ağrıyana ve elleri kıpkırmızı olana kadar çamaşır yıkayabileceği bir yerdi.

Rahatça da ağlayabileceği.

"Bugün Londra'ya gitmemizin lanet olası hiçbir yolu yok, muhtemelen yarın da olmayacak." St. Just atının eyerini kontrol etti ve kardeşlerine baktı. Daha önce hiç sefere çıkmamış erkekler olarak bu şartlar altında bile, şimdiye kadar oldukça iyi dayanmışlardı.

"Dük ve Düşes endişelenecekler," dedi Val atın kahverengi burnunun okşayarak. "Ancak Sophie'nin rahatı yerinde olmalı."

Atının üzerinde oturan Westhaven dudaklarını büzdü. "Benim belim hiç rahat değil ama. Kendime yağmur çamurla uğraşmak zorunda kalmadığımız için minnettar olmam gerektiğini söylüyorum ama buz gibi bir eyerin üstünde oturmak da neredeyse o kadar perişan edici bir durum."

leyla_yy (ZeZe)

"Soylu poponun altına koyun postu sermeme izin vermeliydin," dedi St. Just atına atlarken. "Bebek kardeşimiz senin kadar gururlu davranmadı."

Val, St. Just'ın bir gece önce ayarlağı koyun postundan minderin üzerine yerleşti. "Kalçan eyere ilk temas ettiğinde o yumurtalıklarını büzüştüren şok konusunda oldukça yardımı dokunuyor. Sen de denemelisin, Westhaven."

"Şansımızı zorlayabilirdik," dedi St. Just, ekmek, peynir ve biradan oluşan öğle yemeklerini yedikleri meyhaneden uzaklaşırken. "Ama herkes aynı şeyi söylüyor, güneye giderseniz karın durumu seyahat etmek için daha elverişli. Batıya giderseniz karın otuz, kırk santimi bulduğu yerler var."

"Yani karın erimesi için bir gün daha bekleyip güneye doğru ilerlemeye devam ediyoruz." Val havanın olduğundan daha sıcak görünmesine neden olan masmavi gökyüzüne baktı. "En azından bu durum bir keman almama sebebiyet verdi. Bu yıl çok uslu bir çocuk olduğum için aldığım bir Noel hediyesi."

Bu yorum, cevaplanmadan geçilmek için fazlasıyla değerliydi, bu nedenle Westhaven tarafından neşeyle kışkırtılan St. Just, bundan sonraki sekiz kilometre boyunca, küçük kardeşinin ne kadar uslu bir çocuk olduğuyla alay edip durdu. Bu da, geçmişteki Noeller, yapılmış haşarılıklar, muziplikler ve ailesel hatıralarla ilgili uzun süren bir muhabbete dönüştü.

St. Just batan güneşi izledi ve bu yolculuk, daha önce katlanmak zorunda kaldığı seferlerden çok daha eğlenceli olduğu için Tanrı'ya şükretti. Hayır, güneşin batmasına kalan

sayılı dakika içinde Londra'ya ulaşamayacaklar ve büyük ihtimalle yolculuklarını ertesi gün de tamamlayamayacaklardı ancak erkek kardeşleriyle beraberdi, görece olarak rahat bir şekilde yolculuk ediyorlardı ve dünyada barış hâkimdi.

"Dük'ün Sophie'ye Noel için bir tavşan hediye etmeyi düşündüğü yılı hatırlıyor musunuz?" diye sordu kardeşlerine.

"Bart da Sophie'ye tavşanının sonunun yahni tenceresi olacağını söylemişti. Sophie'nin Bart'ın kafasını yaracağını düşünmüştüm," diye eklemede bulundu Westhaven. "Sanırım bu, Düşes'in yüksek sesle kahkaha attığını duyduğum tek seferdi."

"Ancak o olaydan sonra kız kardeşlerimizle eskisi kadar acımasızca dalga geçmemeye başladık," diye belirtti Val.

"Sophie aklına eseni yapar," dedi St. Just. "Bugüne kadar onunla karşılaşıp cezalandırılmayan hiçbir erkek olmadı."

Westhaven eyerin üzerindeki poposunun donduğu ve düklüğün vârisinin bu şekilde seyahat etmemesi gerektiği hakkında yeniden şikâyet etmeye başlayana kadar, muhabbet çeşitli komşularına ve diğer kız kardeşlerine kaydı.

Atlarını dinlendirmek için verdikleri bir sonraki molada, kardeşleri bu kadar saçmaladığı için Westhaven'ın yüzünü karla yıkayarak onu cezalandırdılar.

Tüm gün boyunca Vim'in ayak parmakları çok uzaklarda kalmış, donmuş hatıralara dönüşmüş, rüzgâr yanaklarını

leyla_yy (ZeZe)

burnunu tokatlamış ve Sophie'nin kendisi için paketlediği yiyecekler de sonu olmayan bir soğuk ve açlık kuyusunda kaybolmuştu. Bu arada zihninde kafasını duvarlara vuruyordu.

Sophie'yi bebekle kendi başına uğraşmak zorunda bırakıp gitmemeliydi. Sophie cesur ve mantıklı biri olmasına rağmen, bebekler konusunda acemiydi.

Sophie'yi rahat ve yeteri kadar çalışanı bulunan tanıdık, unvan sahibi bir ailenin refakatine bırakmalı ve onu bu aileye tanıştırmalıydı; varlıklı olduğuyla ilgili yapacağı belli belirsiz imalarla birlikte, üst düzey sosyeteyle olan bağlantılarından bahsetmek iyi bir başlangıç olabilirdi.

Şehir merkezinden ayrılmak için havanın biraz daha düzelmesini beklemeliydi, hava yeterince düzeldiğinde Kit'i yanına alıp, çocuğun pek çok iş imkânının olacağı, güvende ve güvenli bir şekilde büyüyebileceği Sidling'e götürebilirdi.

Sophie'ye o evdeki konumunun –aşçı, hizmetli, evin hanımının yardımcısı, mürebbiye ya da *her ne ise*– bundan sonra kendisinin baronesi olmayı kabul ettiği sürece umurunda bile olmadığını söylemeliydi.

Sırf değişiklik olsun diye Londra'da oyalandığı için kendisine bela okuyordu. Kent'e olan yolculuğunu en son dakikaya ertelemeseydi, şu anda Sidling'de rahat ve sıcak bir salonda oturmuş, yengesinin neredeyse yarım yüzyıldır karısının bu oyunda kendisini yenmesine izin veren bir adama satrancın inceliklerini anlatmasını dinliyor olacaktı.

Sonunda, elleri ve parmaklarındaki hissiyatı da kaybet-

tiğinde, yanındaki yiyecekler tamamen bittiğinde ve karanlık çökmeye başladığında, bunun için fırsatları varken, Sophie'yle tam anlamıyla sevişmiş olması gerektiğini kendisine itiraf etti. Noel yortusunda peşinden koştuğu kadına hürmeten aklında tuttuğu kokuşmuş hatıraları bir kenara bırakması, cesaretini toplaması ve Sophie'yle yanından ayrılmasına izin vermeyeceği kadar büyük bir arzuyla sevişmesi gerekirdi.

Ayakları karların arasında yan yan ilerlerken ve en azından bir buçuk metre derinliğinde pofuduk bir kar yığınının içine kafa üstü düştüğünde bu düşünce zihniyle bir bütün haline gelmişti.

leyla_yy (ZeZe)

10

"Westhaven, Valentine'in bir kemanın izinin peşinde olduğunu ama bunun onları sadece bir gün geciktireceğini yazmış." Dük, düklüğün darmadağın olmuş finansal işlerini alıp, tam bir yıl içinde düzelten bir adamdan, ulaklar yoluyla gelmiş olan kısa ve öz ancak etkili mektubu karısına uzattı.

"Bir keman mı?" Çalışma odasındaki şöminenin yanında dingin, evcimen bir ihtişam içinde oturan Düşes, tek sayfalık mektubu hızla okurken kaşlarını çattı. "Bir Guarneri. Önemsiz bir şeyin peşinde değilmiş. Sence Valentine mutlu olmuş mudur?"

Kadınlar. Devamlı olarak önceden kestirilemeyen şeyler hakkında düşünüp, erkeklerin de aynısını yapmalarını beklerlerdi.

"Valentine müzikten zevk alıyor ve Filarmoni Orkestrası da devamlı olarak kırsal alanda yaşamayı bırakıp, şehir merkezine gelmesi ve onları yeniden bir araya getirip, prova yaptırması için yakasından düşmüyor. İnsan, köy ve köylülerin

leyla_yy (ZeZe)

ona cazip geldiğini düşünüyor."

Düşes mektubu kenara bıraktı. "Ya da Oxfordshire'da, karısının yanında olmak onu cezbediyordur. Bence Ellen sosyetenin arasına karışmak konusunda hâlâ biraz utangaç."

En küçük erkek evlatları gerçekten kendisinden beklenildiği gibi, yani bir Windham gibi davranıyorsa, kışı yeni karısının yanında, onu sıcak ve rahat tutarak ve belki de ailenin müzikal damarının bir sonraki neslini üretmeye çalışarak geçirecekti.

Dük uzanarak karısının elini tıpışladı. "Onu önümüzdeki sezon cemiyete takdim eder, Val'ın seçiminin üzerine düklük damgasını vurmuş oluruz. Biraz daha çay ister misin sevgilim?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Düşes sessizleşerek, Dük'ü Lordlar arasındaki dostlarından gelen ve cevaplaması gereken iç karartıcı yığınla baş başa bıraktı. Lanet olası sersemler, hakları olan şekilde ailelerinin yanında olmaları ve Noel çelenklerinin altındaki tüm güzel hizmetlileri yakalamaları gerekirken, hâlâ o ya da bu fatura için hayıflanıyorlardı.

Bir nedenden ötürü bu düşünce Dük'ün genellikle tetikte olan zihninde iki düşünceyi birbirine bağlamasına neden oldu.

"Sophie için endişeleniyorsun," dedi sandalyesini masasından geriye iterken. "Bu da ne tür bir şeytanlık peşindeyse, erkek kardeşlerinin onu bunun içinden bir gün daha geç çekip alacakları anlamına geliyor."

Düşes'in dudaklarının kenarlarının hafif –çok ama çok hafif– bir şekilde kasılması, şanslı bir atış yaptığı anlamına geliyordu. "Tanrı aşkına Esther, eyerime atlayabilir ve gidip kızı getirebilirim. O kadar uzakta değil ve ben de son duamı edecek kadar kötü durumda değilim."

Kocasına, bir kadının uzun yıllardır evli olduğu ve kendisine sabretmenin gerçekten ne demek olduğunu öğretmiş olan adama baktığı şekilde baktı. "Karakışın ortasındayız Percival Windham ve sen beni burada, etraftaki komşularımızın hepsi ökseotu ve alkollü kokteyllerle doluyken dört kızımızı beladan uzak tutmak için tek başıma bırakacaksın. Sophie çocuklarımızın arasında en duyarlı olanı. Kuşkusuz, şehir merkezinde başka bir yerleri ziyaret ediyordur ve bize gönderdiği mektup da hava koşullarından ötürü kaybolmuştur."

"Çok büyük ihtimalle haklısın." Dük, görünüşte durumu kurtarmak için, "Gerçekten bir sorun olmaz sevgilim. İstersen yanıma bir ya da iki seyis de alırım," diye eklemek zorunda hissetti.

Düşes, çok hoş olan profilini ortaya koyarak, pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi. "Sophie iyi olacaktır. Belki de biraz daha çay alabilirim."

"Elbette."

Ancak şimdiye kadar Sophie'nin planlarını değiştirmesiyle ilgili birden fazla mektup göndermiş olması gerekiyordu. Bundan uzun yıllar önce Dük'e, süvari sınıfı için eğitilen parasız genç bir erkek evlatken, Esther'ın da ailedeki duyarlı

leyla_yy (ZeZe)

olan çocuk olarak görüldüğü hatırlatılmıştı. Bu onlara, flört ve kur yapma dönemlerinde tedbirsiz bir şekilde rotadan çıkma imkânı tanımıştı ve düğünlerinin üzerinden dokuz aydan daha kısa bir süre geçtikten sonra Lord Bartholomew'in dünyaya gelmesinin açıklaması da buydu.

Bu, şehir dışına hapsolmuş, çayını içen sevgi dolu bir babayı, savaş atına eyer vurup, lanet olası havayı boş verip şehir merkezine doğru gitmesi için kışkırtıyordu.

Sophie'nin günü, saatlerin ilerlemesi ev içindeki uzun saatlerin zillerinin sesinden ziyade Vim'in yokluğu tarafından vurgulanan bir şekilde devam etti.

Vim, Sophie'nin bebeği beslemesine yardımcı olmak için orada değildi.

Islanmış bezlerin bir kısmıyla ilgilenmek için etrafta değildi.

Arada sırada bebeğin durumuyla ilgili fikirlerini belirtmiyor, Sophie'yi bebeğin fazla sıcak, fazla soğuk, fazla yorgun, fazla herhangi bir şey olup olmadığı için tek başına endişelenmek zorunda bırakıyordu.

Vim yemeklerde, Sophie'nin yavan yemeklerine sanki hayatında yediği en iyi yemeklermiş gibi iltifat ederek, bir yetişkinin yaptığı gibi kendisine eşlik etmiyordu.

Kit akşamüstü şekerlemesini yaparken Sophie biraz kestirmeyi düşünüp, sonra da hem kendi hem de Vim'in yatağındaki anılar peşini bırakmadığı için bu düşünceyi kafasından

attığında, Vim orada değildi.

Vim orada değildi ve bir daha hiç olmayacaktı.

"Hem kız hem de erkek kardeşlerim var," dedi Kit'i mutfaktaki ateşin yanında duran beşiğine yatırırken. "En büyük kız kardeşimin adı Maggie. Benden birkaç yaş büyük ve aslında üvey kardeşim olmasına rağmen bana çok yardımcı olur."

Kit'in de kız ve erkek kardeşleri olacak mıydı? Joleen'in birlikte olduğu uşak, aynı Kit'in geleceği hakkındaki düşüncesiz aldırmazlıkla başka çocuklar da yapacak mıydı? Kit'in kardeşleri olabileceği ancak onları asla tanıyamayacağı hatta onlardan haberi bile olmayacağı düşüncesi kalbinin ağrımasına neden oldu.

"Cemiyete çıkacak yaşa geldiğimde Maggie bana bazı şeylerden bahsetmişti," dedi beşiği çalışma tezgâhının üzerine, pişireceği malzemelerin yanına koyarken. "Düzgün bir kızın bilmemesi gereken şeyler." Maggie'nin bu bilgileri nereden edindiğini merak etti.

"Hamile kalan bazı kadınların, diğer zamanlarda hamile kalma olasılıklarının daha az olduğunu açıklamıştı."

Bebek iki ayağıyla birden havaya tekme attı ve sol elinin iki parmağını ağzına soktu.

"Umuyordum ki..."

Vim'in kendisine bir kadınla bir erkek arasında yaşanabilecek en büyük yakınlığın nasıl olduğunu göstermesini umuyordu. Onun sevgilisi olmayı, başka hiçbir erkekle yaşamadıklarını onunla yaşamayı umuyordu.

leyla_yy (ZeZe)

Aslında bundan çok daha fazlasının olmasını umuyordu ancak umut etmek de dilemek kadar işe yaramaz bir şeydi.

"Yarın Valentine'in odasını toplayacağım," diye bebeğe söz verdi. "Banyo dairesini temizleyeceğim ve Dük'le Düşes'e neşeli bir mektup göndereceğim."

Tam olarak yalan söylemeyecekti ancak Vim Charpentier'den de bahsetmeyecekti. Kardeşleri arasında, ara sıra ebeveynlerini nahoş detaylar ve gelişmelerden korumak hakkında konuşulmayan ancak bilinen bir kabullenme vardı. Bazı gerçeklerin, düklük kararlılığına karşı bile açığa çıkmaması gerektiğinden yapılacak nazik ve aynı zamanda en uygun davranış buydu.

Aynı, Vim'in gitmiş olduğu ve Sophie'nin onu bir daha asla görmeyeceği gerçeği gibi.

Yarın Val'ın odasını temizleyecek ve banyo dairesinin durumunu yoluna koyacaktı. Vim'in evde bulunduğunu gösterebilecek her kanıtı ortadan kaldıracaktı.

Sadece henüz değil.

Arada yanaklarından akan gözyaşlarını silmek için dursa da bir kek daha yapmak için malzemeleri karıştırmaya başladı.

"Hayatım, korkarım gitmiş."

Essie Charpentier, kocasının halının üzerinde diz çöktüğü yerden kalkmasını izledi. Önce bir ayağını, sonra destek aldıktan sonra diğerini yere koydu. Duraksadı, sonra ayağa

kalkmak için kuvvetli bir şekilde bedenini yukarı doğru zorladı ve sonra harcadığı bu çabadan dolayı kendini toparlamak için biraz daha durdu.

"Belki de sadece kaybolmuştur," dedi, buna benzer ürkütücü birçok durumda daha dediği gibi. "Ya da belki de hizmetliler Noel tatiline hazırlanırken temizlemek için alt kata götürmüşlerdir."

Rothgreb, karısına bir bakış attı, endişe ve biraz da... acıma dolu, hoşgörülü bir bakış. Muhtemelen Essie de kocasının kendisine acımasından, aynı yıllar önce Rothgreb'in onun kendisine acımasından nefret ettiği kadar çok nefret ediyordu.

"Sadece bir zeytin tabağıydı," dedi Essie hızlıca."Buna benzer birkaç tabağımız daha var ve zeytinlerin tadı da gümüş antika tabağın içindeyken ya da gündelik takımlardan birinin tabağındayken daha lezzetli ya da daha lezzetsiz olmuyor." Kocasının koluna girdi. "Bugün hava güneşli. Eğer bana eşlik edersen atalarımızı ziyaret etmek istiyorum."

"Elbette hayatım." Karısının elini okşadı ve onu, yıllardır manevi ya da maddi değeri olan pek çok şeyi depoladıkları aile salonundan –aile yadigârları odasından– çıkardı.

"Belki de bazı odaların kapılarını kilitlemeliyiz," dedi Essie. "Orada vakit geçirmezken bilardo odasını kilitliyorsun."

"Orada silah dolapları var, hayatım. Eminim tabak ortaya çıkacaktır ve bir ortaçağ kalesindeymişiz gibi bir yerleri kilitleyerek çalışanları gücendirmek istemeyiz. Ziyaret etmek

leyla_yy (ZeZe)

istediğin özel biri var mı?"

"Sanırım Christopher. Ona oğlunun bizi ziyaret etmeye geldiğini söylemeliyiz."

Görkemli bir çağlayana benzeyen ana merdivenlere doğru yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerlediler.

"Umarım Wilhelm varlığıyla bizi şereflendirir," dedi vikont merdivenin en üstünde durarak. "Ondan hiçbir haber almadık ve şimdiye kadar burada olması gerekirdi."

Essie de durdu ve önlerinde uzanan giriş holüne baktı. Her yer neşeli bir şekilde çam dallarıyla süslenmişti. Ön kapının iç tarafını bir çelenk süslüyor, kırmızı kurdeleyle bağlanmış tombul bir ökseotu dalı köşedeki palto askılığında idareten sallanıyordu.

"Öp beni Rothgreb."

Rothgreb mavi gözlerinde eski haylazlık parıltılarıyla karısına gülümsedi. "Yaramaz kız." Ancak yine de onun yanağına bir öpücük kondurdu ve elini okşadı. "Benim sevgili, yaramaz kızım."

"Vim burada olacak," dedi Essie, portre galerisine doğru ilerlerken. "Vim sözünü tutar."

"Sözünü tutar ama Sidling'deki ilişkileri pek neşeli ve keyifli de sayılmaz, özellikle de Noel yortusunda olanlar. Haliya dikkat et aşkım."

"Sidling'deki ilişkileri oldukça *keyifli*. Çocukluğunun ilk dönemlerini burada yeterince keyifli bir şekilde geçirdi."

Rothgreb portre galerisinin kapısını açıp karısı için tuttu. Yaklaşık yirmi beş metre uzunluğundaki odanın sonunda

bir ateş yanıyordu ancak ateş devasa taş şöminede yakılmamış olduğundan dolayı mağara gibi olan oda gerçekten soğuktu.

"Gidip sana bir şal getireyim mi Essie?"

Karısıyla Vim'in geçmişi hakkında tartışmayacaktı ki bu da küçük bir hayal kırıklığıydı. Tartışmak ikisini de ısıtıyordu.

Son zamanlarda evin içinde hareket etme hızları düşünülecek olursa, Rothgreb gidip şalı getirene kadar Essie çoktan bulunduğu noktada donup kalmış olurdu. Essie gülümsedi. "Uşak Jack'i çağır. Etrafta koşuşturmak donmasını önleyecektir."

"O da benden daha hızlı hareket edemiyor ve sen de bunu biliyorsun." Rothgreb yine de uzun adımlarla koridora çıktı ve seslendi. Rothgreb'in oldukça güçlü ciğerleri vardı, her zaman öyle olmuştu ve aradan kaç yıl geçerse geçsin hiçbir şey Charpentier erkeklerinin özelliği olan geniş omuzlarını ondan alamayacaktı.

"Seni özlüyor," dedi Essie sağ taraftaki duvarda asılı olan portreye. Gözleri; sarı saçlar, mavi gözler, alaycı bir gülümseme ve erkek güzellik standartlarının en üst seviyesinde olan çekici erkeksi yüz hatlarının üzerinde gezindi.

"Christopher biz üç erkek kardeşin arasında en yakışıklı olandı," dedi Rothgreb kolunu karısının beline dolayarak. "Muhteşem bir vikont olabilirdi."

"Sen de muhteşem bir vikont oldun ve benim gözümde onların arasındaki en iyi sendin ve hâlâ da öylesin." Essie

leyla_yy (ZeZe)

başını kocasının omzuna yasladı ve bunca sene sonra hâlâ birbirlerine sahip oldukları ve makul derecede sağlıklı oldukları için bir şükran duası etti.

"Gözlüğe ihtiyacınız var, Leydim." Karısına gülümsedi ve erkek kardeşinin portresini incelemeye devam etti. "Biliyorsun Vim asla buraya gelmiyor. Ziyaretimize geldiğinde buraya uğrayıp ne babasına ne de büyükbabasına merhaba diyor."

"Bu sefer diyecek." Essie buna konuşurken karar vermişti ama gerçekten de Vim artık bir delikanlı değildi ve bazı şeyleri ardında bırakması gerekiyordu.

"Essie, bir dolap çevirmeye çalışma, özellikle de beni buna dahil etmeden."

Onlarca senedir Rothgreb'le evli olmanın –çok, pek çok iyi tarafı olsa da– en iyi tarafı buydu. Bir başka erkek, kendisine erkek çocuk veremeyen karısına karşı umursamaz bir hale gelebilirdi. Bir başka erkek, evliliğin ilk zamanları geçtikten sonra sessizce ya da belki de buna bile dikkat etmeden küçük kaçamaklarda bulunabilirdi.

Kocası, Essie'nin en yakın arkadaşı, bu dünyada onu en iyi tanıyan en çok seven kişi olmuştu ve Essie de onu en az kendisini tanıdığı kadar iyi tanıdığına gerçekten inanıyordu. Bu durum ilerleyen yıllar, beyaz yalanlar, kaybolan zeytin tabakları ve başka her türlü kural ihlalinin bir araya gelmesiyle oluşmuştu.

En azından Essie öyle umuyordu.

"Hazır buradayken babama merhaba diyelim," diye

önerdi Rothgreb. "Noel tatillerinde hep çok eğlenirdi."

Essie kocasının kendisini galerideki değerli bölüme doğru yönlendirmesine izin verdi. Gezintiye çıkma amacı ile salonundan uzaklaşmak ve Rothgreb'in gözlerindeki endişeyi silmekti. Eğer bunun için Charpentierlerin önceki nesilleri arasında gezerken ayak parmaklarının donması gerekiyorsa da önemli değildi.

"Vim gelirse, yine çok eğleneceğiz," dedi Essie. "Kuzenleri onun etrafına üşüşecek ve komşular da çeyizleri görmek için gelecekler. Esther Windham'ın hâlâ evlenmemiş beş kızı var, Rothgreb. Beş kız ve babaları da bir dük!"

"Tamam, Essie bu konuya girmeyelim. Vim'in ilgileneceği son şey, hem de en son şey, Noel tatilinde yerli bir kıza refakat etmek ve en son girişiminin nasıl sonuçlandığını düşünürsek onu suçladığımı da söyleyemem."

Essie, Rothgreb'in babasının portresini inceliyor gibi yaptı. Yaşlı serseri, ölümünden sadece birkaç ay önce tamamlanmış son portresinde dört karısıyla birden poz vermişti. Adam, modası geçmiş tarzda yaşayan mükemmel bir yezit, yaşlı Kral George saltanatının kibar cemaatinden uzaklaştırılmış bir Vikingti. Essie ona hayranlık duyar ancak kendisinden çok genç olan karılarına da acırdı.

"Sanırım Düşes'e bir mektup yazmalıyım," dedi Essie.

Vikont yüzünde olaya dahil olup olmaması gerektiğinden ya da nasıl dahil olacağından emin olmadığını gösteren bir ifadeyle karısına baktı.

"Sadece kısa bir mektup, o kadar." Essie kocasının ko-

leyla_yy (ZeZe)

lunu tıpışladı. "Vim'in babanın gülümsemesini miras aldığını düşünüyorum. Sen ne dersin?"

"Bir hanımefendiyle tartışmam ama gerçekten Vim'in bir karşılaştırma yapabileceğim kadar gülümsediğini gördüğümü söyleyemem."

Bu kadarı doğruydu. Diğer birkaç portrenin önünde biraz daha oyalandılar ve Essie'nin dişleri takırdamaya başladığında, uşakları Jack koşuşturarak gelip omuzlarına kaşmir bir şal örttü.

Sophie'nin Vim'in yardımı olmadan Kit'le ilgilendiği ilk gün en azından yapılacak işler açısından yeterince iyi geçmişti. Biraz daha Noel ekmeği ve bir parti zencefilli ekmek pişirmiş, temiz bebek bezlerini, mendilleri evin stratejik noktalarına yerleştirmiş ve başarıyla Vim'in uyuduğu odaya gitmekten kaçınmıştı.

Belki sonraki gün.

Gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından süzülecek gibi oldu –*Tanrım, yıllardır bu kadar çok ağlamamıştım*, diye düşündü– ve sonra odanın halısının üzerinde oturmuş, parmaklarını emmekte olan Kit'e baktı. Sophie bebeği izlerken Kit elini ağzından çıkardı ve adeta şöminede dans eden alevler gibi vücudunu bükmeye başladı.

"Yine muazzam fikirlere kapılıyorsun."

Sophie yerdeki battaniyelerin üzerine, bebeğin yanına oturduğunda Kit bakışlarını hemen ona çevirdi.

"Devam et; manzara değişiminin tadını çıkar, eğlen."

Kit, sanki onun sözcüklerini anlamış gibi, kendini göbeğinin üzerine atmayı başarana kadar büküldü, kıvrandı ve aguladı. Ellerinden destek alarak kalkıp başını kaldırdığında ise neşeyle sırıttı.

"Siz erkeklerle her şey böyle başlıyor," dedi elini bebeğin minik sırtında gezdirirken. "İçinizde bir şeyler keşfetmek, ileri doğru hücum etmek, dünyayı fethetmek için bir dürtü var. Bir sonraki adımda, ardında bıraktığın, seni seven ve her an senin için endişelenen insanlara aldırmadan, Kraliyet Ordusu'nda bir denizci olmak isteyeceksin."

Kit poposunu yukarı dikerek elleri ve dizleri üzerinde kalkmayı başardı. Sophie onun ağzından akan salyayı sildi ama Kit'in yüzündeki sırıtma silinmemişti.

"Erkekler. Maceralara atılmak; gitmek; erkek arkadaşlarınızla birlikte askeri yürüyüşlere katılmak, yelken açmak ve taarruz yapmak zorundasınız. Öldürülebilecek olmanızın, her gidişinizde arkanızdakilerin kalplerini kırmanızın hiçbir önemi yok."

Kit minik eliyle battaniyelerine vurdu.

"Erkekleri hiçbir zaman anlamadım. Bart kış izninde eve gelir ve en kötü hava koşullarında, istekli ve azimli bir şekilde Melton'a gidip at sırtında ava çıkmaktan başka bir şey yapmazdı. Fransız sınırlarına taarruz etmek kaderle dalga geçmek için yeterli gelmezdi. Hayır, izindeyken bile hayatını tehlikeye atmak zorundaydı."

Kit diğer elini de kaldırıp onu da, az önce olduğu yerden

leyla_yy (ZeZe)

biraz daha ileriye doğru yere vururken Sophie kaşlarını çatıp sessizleşti. Tombul minik dizlerinden birini biraz daha ileri götürene kadar agulayarak ve sallanarak neşeyle yaylandı. Dizleri üzerinde daha düzgün bir şekilde sallanabiliyordu, minik bacağını hareket ettirebildiği için çok heyecanlanmıştı.

Kit emekliyordu. Daha fazla gürültü çıkarıp, sallanıp, salya akıtarak, minik göğsünün üzerine ileri doğru düşüp battaniyeyi emmeye ve keyfini tekmelerle gösterene kadar önce diğer dizini sonra da elini hareket ettirdi. Sophie gözünden kahrolası bir damla yaşın daha aktığını hissederken, mücadele edip yeniden elleri ve dizleri üzerinde kalktı.

Kit yeni bulduğu bu becerisinden yorgun düştüğünde, Sophie kendini toparlamış, dik başlı dinginliğine dönmüştü. Kit'i kaldırdı ve sıkı sıkı kucakladı.

"Seninle gurur duyuyorum. Seninle çok ama çok gurur duyuyorum ama bu harcadığın çabalar iştahını açmış olmalı."

Kendisi de, Vim'in yokluğunun yarattığı boşluk hissini hiçbir şeyin dolduramayacağını hissettiği için fazla bir şey yememişti. Sophie, Kit'in akşam yemeğini hazırlamak için mutfağa girdiğinde mutfak sıcacıktı ve zencefilli ekmek kokusuyla doluydu ancak Noel zamanında yaşadığı mutsuzluk adeta artmış gibiydi.

"Ev süslendi," dedi bebeğe. "Morelands'daki Noel ağacının altında hediyeler var, hizmetliler izinlerinin tadını çıkarıyorlar ve ben tüm bu eğlence bitene kadar uyumak istiyorum. Ama uyumamam gerekiyor."

Kit, patates püresinden oluşan yemeğinin son lokmasını ağzından fışkırttı.

"Uyuyamam çünkü sana, seni sevecek bir aile bulmam gerekiyor, şimdi uyuyamam çünkü yatak odasının ikisinde de çok fazla hatıra var, ayrıca Vim'in odasındaki ateş söndü. Sadece orası Vim'in odası değil. Orası Valentine'in odası ya da o da diğer erkek kardeşleri gibi gidip evlenmeden önce öyleydi..."

Devamlı olarak erkek kardeşlerinin ister ölüm ister evlilik olsun fark etmeden onu terk etmesi nedeniyle söylenip duruyordu. Hepsi gitmişlerdi, babası bir kalp krizi geçirmişti ve o da yakın zamanda gidecekti. Kit de yakında gidecekti ve Vim de...

Vim zaten gitmişti. Bir hıçkırık, dışarıda kararan hava, tüm gün boyunca iyi olmaya çalışma çabası ve daha Tanrı bilir hangi nedenlerden ötürü ortaya çıkan gerçek, perişan ve en içlerinden gelen bir hıçkırıkla birlikte gözlerinden yaşlar boşandı. Kendisine sarıldı ve ağzından çıksa kontrolünü tamamen kaybetmesine neden olmasından korktuğu o çirkin sesi geri yuttu.

Ancak bu his ona boyun eğmedi. Hayır, bedeni mutsuzluğunu söylemek konusunda kararlıydı. Sonra arka kapı sesli bir şekilde kapandı ve tüm bu perişanlığına rağmen Sophie koridordan gelen botlu ayak seslerini duydu.

Aman Tanrım, diye düşündü, Higgins ya da Merriweather onu kontrol etmeye gelmişlerdi. Ayağa kalktı, gözyaşlarını sildi ve bebeğin kaşığıyla bezini bir kenara bıraktı.

leyla_yy (ZeZe)

Sonra bir düşünce sert bir şekilde bankın üstüne yeniden oturmasına neden oldu: erkek kardeşleri. *Ah, lütfen Tanrım,* diye düşündü, *o üçü olmasın.* Evet, onları korkunç derecede özlemişti, ancak tam bu anda bir daha asla göremeyeceği tek kişi dışında hiç kimseyi görmek istemiyordu.

Vim.

Yabani ve iliklerine kadar donmuş ve çok ama çok sevgili bir şekilde kapı aralığında duruyordu. Sophie, onu kucaklamak için mutfaktan ona doğru koşarken hıçkırığı yarı yolda ağzından kaçtı.

"Üzgünüm," dedi Vim kollarıyla ona sarılırken. "Kent'e giden hiçbir vagon ve o kadar yolu gidecek hiçbir kiralık at yoktu. Satın alabileceğim bir at, hatta bir katır bile yoktu. Tüm gün… bütün bir gün boyunca uğraştım."

Sesi yorgunluktan bitkin düşmüş gibi geliyordu ve üzerinden hissedilir bir şekilde soğuk yayılıyordu. Yanakları soğuktan pembeleşmişti, sesi biraz boğuktu ve kızarmış yüzünün ortasında mavi gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"Çok acıkmış olmalısın." Sophie, bu sıradan, kadınsı gözlemde bulunurken ona sarılmayı bırakmadı. Tüm yediklerine rağmen, Sophie de çok açtı; onu görmeye, sesinin tonunu duymaya ve ah uzun bedenini kendisininkinin yanında hissetmeye.

"Evet açım. Kit nasıl?"

Hâlâ birbirlerinden ayrılmamışlardı. "Bugün emeklemeye başladı. Uzağa gidemiyor, çok iyi de emekleyemiyor ama yakında keşfedecektir. Akşam yemeğini az önce bitirdi."

"Akıllı çocuk." Masanın üzerinde battaniyelere ve havlulara yaslanmış bir şekilde duran bebeğe gülümsedi. "Halının üzerindeki ilk çılgın deparını attın, öyle mi? Ben de bunu kaçırdım. Emekli olmadan önce bana bir gösteri yapman gerek çünkü bu kaçırmamam gereken bir manzara."

"Seni özledim." Sophie yüzünü onun buz gibi omzuna gömerek Vim'e sıkıca sarıldı.

Sophie, onun nefesini sesli bir şekilde verdiğini hissetti ve ağzından çıkan kelimeleri geri alabilmeyi diledi. Evet, söyledikleri gerçekti, gerçeği tanımlayan sözcüklerdi ancak yine de bunu söylememesi gerekiyordu. Vim akılsızca söylediği bu sözlere karşılık vermediğinde, geri çekildi. "Üzerindeki ıslak kıyafetlerini kuruması için odaya bırak. Ben yemek hazırlayacağım."

Vim kendisine söyleneni yaptı, ıslanıp hamurlaşmış paltosunu berjer koltuğun arkasına astı, şömine rafını eldivenleri, şapkası, atkısı ile donattı, tüm gün giymiş olduğu kazağını, botlarını ve sırılsıklam olmuş pantolonunu çıkardı.

Hayatı boyunca pek çok kez daha çok üşüdüğü, daha bitkin düştüğü ve daha çok acıktığı zamanlar olmuştu ama daha önce hiç kötü hava koşullarından bir evin içine girdiği için bu kadar mutlu olmamıştı.

Sophie'nin solmuş kahverengi kadife elbisesi içinde masada otururkenki görüntüsü –koyu renk saçları ensesinde düzgün bir şekilde toplanmış, Vim'in zihnini yavaş bir şe-

leyla_yy (ZeZe)

kilde okşayan yumuşak sesiyle bebekle konuşurken– cennetten gelmiş bir görüntü gibiydi.

Sonra da onu hissetmek…

Davet edilmeden yeniden geldiği için tereddüt etmemiş, sitem etmemişti, sadece kollarını etrafına sararak onu karşılamış ve o tehlikeli, muhteşem kelimeleri söylemişti: *Seni özledim.*

"Bunlar kışı İspanya'da geçirdiği zaman kardeşim Devlin için ördüğüm çoraplar," dedi Sophie odanın kapısını ardından kapatırken. "Hem onun için hem de Bart için birkaç çift örmüştüm ama Bart'ın eşyaları, vasiyetine uygun olarak adamları arasında dağıtıldı. Devlin yaz aylarında kuzeye gitti bu nedenle de kış için giyeceği çoraplarını burada bıraktı."

"Teşekkür ederim." Vim, eliyle elini okşayarak çorapları onun elinden aldı.

"İliklerine kadar donmuşsun Vim Charpentier. Tüm gün boyunca Londra'da gezindiğine inanamıyorum."

İçinde bulundukları durumun evcimenliğini tarafından çarpılan Vim, ayağındaki sırılsıklam ve buz gibi çoraplarını çıkarmak için oturdu.

Sophie önünde diz çöktü. "İzin ver ben yapayım." Az önce Vim'e verdiği çorapları elinden çekti ve kaşlarını çatarak ayaklarına baktı. "Tanrı aşkına, Bay Charpentier, en azından ayaklarını ısıtmak için bir meyhanede mola veremez miydiniz?" Onu azarlamaya devam ederken bir yandan omzuna astığı mutfak havlusunu alarak hızlıca ayaklarını kurulamaya başladı.

"Yavaş Sophie, his ayaklarıma oldukça rahatsız edici bir şekilde geri geliyor.",

Havlu Vim'in ayaklarına sarılıyken Sophie durdu. "Gerçekten bütün gün bir at mı aradın?" Soruyu sorarken Vim'in ayaklarını inceledi ve Vim içinde onun saçlarını okşamak için uyanan dürtüye karşı çıktı.

"Bütün gün değil. Önce Mayfair, Soho, St. James, Knightsbridge ve şehrin yarısındaki konaklama yerlerini dolandım. Doğuya doğru birkaç tane buldum ama hiç birinde çatı katında bile, herhangi bir ücret karşılığında kalabileceğim yer yoktu. İnsanlar Noel tatillerinde sevdikleriyle buluşmak konusunda oldukça azimliler."

Sophie başıyla onayladı ve ayaklarına sarıldı. Büyük, soğuk, kıpkırmızı olmuş ve yakında çılgınca karıncalanmaya başlayacak olan ayaklarına sarıldı. Ayaklarını tam göğsüne bastırarak sarıldı.

Bu hareketi oldukça gülünçtü. Kendi bedeninin ısısını vermeye çalışması aynı anda hem aşırı derece müşfik hem kişisel hem de pratik bir hareketti. Vim bunu yapmasına izin verdi ve kalbinin hiçbir zaman Sophie'yle Windham ile olan karşılaşmasını atlatamayacağının farkına vardı.

"Bir at kiralamaya çalıştım ama kimse pek çok kişi bu bölge içinde at kiralamak için oldukça yüksek tutarlar vermeye razıyken, sağlam bir hayvanı bu kadar uzak mesafeye göndermek istemedi. Her yerdeki mezbahaları ve bira fabrikalarını da denedim. Hiç şansım yoktu."

Konaklama yerlerinde kalacak yer de bulamamıştı.

leyla_yy (ZeZe)

Ancak bunu Sophie'ye söylemedi.

"Sevindim." Sophie onun ayaklarını bıraktı ve hafifçe ovalamaya devam etti. "Seni düzgün bir şekilde besleyebileceğim yere geri döndüğün ve senin sıcakta, güvende ve tok olduğunu bildiğim için mutluyum."

Sophie gerçekten Vim'i besledi, ona kalın tütsülenmiş jambon dilimleri, taze baharatlar, peynir ve tereyağıyla çeşnilendirilmiş dumanı tüten patatesler ve fırından taze çıkmış gevrek ekmek dilimleri yedirdi. Bu Vim'in yediği en iyi yemekti ancak yine de yemeğin tadını çok az alabilmişti çünkü Sophie'nin mutfakta gezinmesini, o yemeğini bitirirken etrafı toplamasını izlemekle meşguldü.

Sonra, koridorda onun ardından bir daha asla orada olamayacağı yere doğru gitti. Kit ikisinin arasında elleri ve ayakları üzerinde durmuş, sallanıp, agulayıp, şımartılan bir bebeğin hayatının tadını çıkarırken, hizmetli odasının kalın halıları üzerine yayıldı.

"Kit bu sabah giderken verdiğin öğüdü dinledi. Bugün çok uslu bir çocuktu." Yere sırtüstü uzanmış, başını bebeği izlemek için çevirmişti.

"Senin ilginle büyüyüp gelişiyor. Onu gerçekten vermeyeceksin, değil mi? Eğer Dük ve Düşes, hizmetli kızın durumu hakkında bu kadar hoşgörülü davrandıysa sana da müsaade edebilirler."

Vim bu sözcükleri sarf ettiğine pişman oldu çünkü bu sözcükler yeniden bu evde tam olarak hangi konumda olduğunu merak etmesine neden olmuştu. Kendi kendisine bunun

bir öneminin olmadığını –*hâlâ* bir önemi yoktu– söyledi çünkü bir kez daha ertesi sabah buradan gidiyor olacaktı.

Sophie bir yanına doğru kıvrıldı ve ateşe bakarken yanağını elinin altına koydu. "İstersem Dük ve Düşes bana müsamaha gösterirler ama Kit'in gerçek bir aileye, erkek ve kız kardeşlere, anne ve babaya ihtiyacı var. Onu utanmazca şımartırım ve çocuk büyütmek hakkında bilmediğim çok fazla şey var."

Vim içindeki ona dokunma isteğine teslim oldu ve uzanarak başparmağı ile alnındaki saçı düzeltti. "Çabuk öğreniyorsun. Şehirdeki her anne, teyze ve büyükanne sana memnuniyetle yardım eder." Kadınlar böyleydi. Farklı yaştan, sınıftan, konumdan hatta farklı milletten olmaları bile fark etmeksizin bebeklerin etrafında toplanırlardı.

Sophie, Vim'in görebildiği kadarıyla okşamasına bir tepki vermemişti. "Kırsal alan özellikle erkek çocukların büyümesi için daha iyi bir yer."

Vim'in aklına ona Sidling'de iş önermek geldi. Yengesi ve amcası giderek yaşlanmakta olan çalışanları hakkında sızlanıp duruyorlar ancak beceriksiz ve sarsak ihtiyarları emekli etmeyi kabul etmiyorlardı.

Ancak o zaman Sophie'yi asla göremeyecekti çünkü Sidling elinde olsa bile çok sık uğrayabileceği bir yer değildi. Onunla olan iletişimini tamamen kesmek çok daha iyi olacaktı.

"Yorulmaya başlıyor." Kit uykulu bir sessizlik içinde kükreyen, elleri ve dizleri üzerinde duran yavru bir aslan gibi

leyla_yy (ZeZe)

ağzını kocaman açarak esnerken, Sophie sessiz bir şekilde konuşuyordu.

"Üst kata çıkalım mı?"

Sophie başıyla onayladı ve battaniyeleri katlama, ateşi hafifletme, bebeği toparlama ve hizmetliler merdivenine yönelmekten oluşan günlük rutinlerini yapmaya başladılar. Merdivenler ve koridorlar buz gibiydi, ancak Sophie'nin odası sıcacık bir koza gibiydi.

"Diğer yatak odasındaki ateşi söndürmüştüm," dedi Sophie, Vim'in Kit'i yatağına yerleştirmeden önce beşiği şöminenin yanına koymasını beklerken.

Konuşurken bir yandan da, Vim'i yüzünü görmekten mahrum bırakarak beşikteki bebekle ilgileniyordu. Eğer bu bir davetse, oldukça sıradan bir şekilde teklif edilmişti.

Yoksa dikkatle mi teklif edilmişti?

Vim yatağın yanındaki mumu yaktı, kibriti söndürdü ve beşiğin yanına gitti.

"Bebek o kadar hızlı büyüyor ki sanırım yakında bu beşiğe sığmayacak. Sabah uyanıp beşiğin paramparça olduğunu ve Kit'in odada dolanıp, kahvaltısını beklediğini göreceğiz."

Bu kesinlikle söyleme niyetinde olduğu bir şey değildi. Kalçasının üstüne oturup Sophie kendisine bakana kadar bekledi. "Sophie Windham, eğer bir gün bir kez daha seninle aynı yatağı paylaşırsam seninle tüm gece boyunca çılgınca ve arzuyla sevişeceğim. İkimiz de hiç ara vermeyeceğiz ama sabah buradan ayrılacağım ve bir daha geri dönmeyeceğim." Geri dönmek *isteyecekti* ve bazen istemek dileğe dönüşürdü

ve dilekler de gerçekleşirdi. Bazen.

Sophie kelimelerini sakince değerlendiriyor gibi görünüyordu. "Çılgınca ve arzuyla sevişmek mi?"

"Seninleyken, sevgili Bayan, başka türlü olması mümkün değil." Vim bunu söylemek niyetinde de değildi ancak bu doğruydu.

Sophie topuklarının üzerine oturdu ancak bebek iki parmağını gül goncasına benzeyen ağzına sokarken onu izlemeye devam etti. "Sanırım banyo dairesini kullanacağım. Çılgınca ve arzuyla sevişmek kulağa oldukça kabul edilebilir geliyor."

leyla_yy (ZeZe)

11

Sophie eğilip Vim'i öptü. Bu, uzun süren, bir şeyler talep eden bir öpücüktü ve Vim'in hayati organlarındaki şehveti patlatarak alevlere döndürdü. Vim bilinçli olarak öpücüğüne karşılık vermemişti çünkü bu haddini bilmez, aptalca, tehlikeli ve…

Muhteşem olurdu. Sophie'nin tadını aldığında zevkle inledi, elleri saçlarına dokunuyor ve dudaklarının talep ettiği yağma için onu hareketsiz tutmaya çalıştı. "Tanrım, Sophie…"

"Hımm."

Tatmin ve zevk yansıtan küçük ve kadınsı bir sesti ve Vim'i şöminenin önünde, kıyafetlerini tam olarak çıkarmadan, çılgınca ve arzuyla sevişmelerinin, Sophie altında bu tür sesler çıkarırken, erkekliği onun en derinlerinde…

Sophie hafifçe yanağına vurdu ve öpücüğü sonlandırdı. "Uzun sürmez."

Odadan rüzgâr gibi çıktı ve holün diğer tarafındaki ban-

leyla_yy (ZeZe)

"Soğuk havalar Emmie'nin cilveli olmasını sağlıyor." St. Just, onun karakteristik özelliği haline gelen sırıtışını inceledi. "West Riding'de hava çoğu zaman soğuk oluyor bu nedenle soğuk havaya minnettar olmayı öğrendim. Küçük kardeşimiz kemanıyla ilgili işini hallederken biz de en azından içecek birer duble içki bulalım."

"George'un Yeri hemen sokağın sonunda. Birkaç dakika içinde dönmüş olurum."

Ancak St. Just öylesine yürüyüp boğazını ıslatamazdı. Hayır. Elleri belinde, başını uzaklardaki bir sesin nereden geldiğini anlamaya çalışan bir av köpeği gibi eğip Westhaven'a dönmesi gerekiyordu. "Peki, ben kötü birayla kafayı çekerken sen ne işler karıştıracaksın?"

"Bugün kapanmadan önce biraz ilerideki şekerleme dükkânında alışveriş yapacağım."

Neyse ki hava bir adamın şerefli bir şekilde kızarması için fazla soğuktu.

"George sana kükreyen bir ateş ve şarap sunarken sen şekerlemelerle mi ilgileneceksin?" Yırtık pırtık kıyafetler içindeki çocuk koşarak kiliseden onlara doğru gelirken, St. Just cebinden bozuk para çıkardı. "Atlara göz kulak ol."

"Evet patron. Gözüm üzerlerinde olacak."

"Tanrı aşkına." Westhaven boynundaki atkıyı çıkarıp çocuğun boynuna sardı. "Uzun süre kalmayacağız."

Uzun süre kalamazlardı çünkü kalırlarsa Westhaven'ın kulakları donup düşecekti. "Ayrıca, o şekerleme dükkânı benim. Sen gidip içkini söyle, on dakika sonra seninle orada buluşuruz." Kardeşinin bir kere olsun ayrıntıya girmeden ipucunu anlayacağını umarak yürümeye başladı.

"Senin bir şekerleme dükkânın mı var?" St. Just, Westhaven'ın ardından sempatik ve neşeli bir şekilde yürümeye başladı.

"Kettering buna varlıkların çeşitlendirilmesi diyor. Neden sen de kendi şekerleme dükkânını açmıyorsun?"

"Erkek kardeşim bir şekerlemeci olmuş. Evliliğin üzerinde gerçekten çok olumlu bir etkisi oldu, Westhaven. Bu hoş işletmeye ne kadar zamandır sahipsin?"

Burası gerçekten hoş bir işletmeydi, bir başka deyişle sıcaktı. Havadaki yoğun çikolata ve tarçın kokuları da pek fena sayılmazdı.

St. Just küstah bir merakla dükkâna bakarken Westhaven bekledi. Dekorda şaşılacak derece pembe renk, bağlanmış kurdeleler, ufak sepetler ve sanatsal bir şekilde süslenmiş teneke kutular vardı.

"Şekerlemelerden oluşmuş bir randevu evin var," diye gözlemde bulundu St. Just, muhtemelen İspanya'daki alay yerlerinde bileylenmiş bir taşımacının ses tonuyla. "Oldukça çekici."

"Senin tam tersine."

"Sadece üşüdün ve kontesini özlüyorsun. Müsamaha göstermek gerek."

Neyse ki, müsamaha göstermek, Westhaven oldukça fazla miktarda badem ezmesi alırken St. Just'ın sessiz kalması anlamına geliyordu.

leyla_yy (ZeZe)

"Birliklere ilerlemelerini söylemeyeceksin, Tanrı Kralımızı korusun ve tüm bunlar mı?" diye sordu St. Just dükkândan çıkarlarken. Uzandı ve Westhaven'ın taşıdığı şekerlemelerle dolu çantaya parmaklarını soktu.

"İstediğini alabilirsin."

"Ağır yüklerin hepsini taşımayı küçük kardeşlerime bırakamam." St. Just, dünyadaki en kaliteli Alman şekerlemelerini mutlu bir şekilde ve kıtır kıtır yiyordu. "Neden senin oranın sahibi olduğunu bilmiyorlardı?"

"Çünkü bu konuyu etrafa yaymıyorum."

"Bu konuda amatör olduğunun anlaşılmasını mı istemiyorsun?"

Westhaven, badem ezmesinin kardeşleri tamamını yemeden önce donup donmayacağını merak ederek, elindeki büyük çantadan bir şekerleme aldı. "Bir şekerleme dükkânına sahip olduğumun anlaşılmasını istemiyorum. Şekerleme dükkânı işletmek haysiyetli bir şey değil."

Ağabeyinin kahkahaları kulaklarında çınlarken, Valentine' le buluşmak için atların yanına doğru yürüdü.

"Ah, kahretsin!"

Sophie'nin çenesine gelen darbe, çok ufak, tombul bir bebek topuğundan geldiği düşünülürse şaşırtıcı derecede sertti ve Sophie'nin bebeğin lapayla dolu kâsesini şömineye fırlatmak istemesine neden oldu.

"Bu canımı acıttı Christopher Elijah." Bebeğin ayağını

tuttu ve nazikçe salladı. "Çok ayıp."

Bebek yanaklarına bulaşmış lapalarla sırıttı ve bir tekme daha attı. Sophie ona bir kaşık daha yedirmeye çalıştı ancak bebek mutlu bir şekilde tekmeler atarken bunu ağzından püskürttü.

"Oynamanın zamanı geldi," dedi bebeğin ağzını ıslak bir bezle silerken, sonra onunla beraber oynayacak, ona kitap okuyacak, onu beşiğine yerleştirecekti ve bu arada kendisi de…

Sophie'nin bakışları pencereye gitti ve havanın kararduğını gördü. Dün gözyaşlarıyla geçmişti; bugün ise gözyaşlarının bile ötesindeydi. Dün Vim'i özlemişti; bugün ise ona olan özleminden, Latincede bile isimlendiremediği yerleri acıyla ağrımıştı.

Sonsuza kadar ağrıyacağından korktuğu özel, kadınsı ve sessiz yerleri.

Bebeğin akşam yemeğinde oluşturduğu dağınıklığı topladı ve onu kollarına alarak kaldırdı. "Sanki daha ağırlaşmış ve daha kuvvetlenmişsin gibi hissediyorum ama şüphesiz bu benim hayal gücümden kaynaklanıyor."

Ancak bezinin değiştirilmesi gerekliliği kesinlikle sadece Sophie'nin hayal gücünden kaynaklanan bir şey değildi. Sophie çamaşır odasında, sadece birkaç gün içinde bu pis işin günlük rutini haline geldiğini fark ederek, bebekle ilgilendi.

"Sen iyi bir bebeksin," dedi onu kaldırıp burnunu burnuna sürterken. "Sen muhteşem bir bebeksin. Sanırım halıyı fethetmenin zamanı geldi, ne dersin?"

Valentine'in odasını toplamanın zamanı da gelmişti

leyla_yy (ZeZe)

çünkü erkek kardeşleri yarın kesinlikle gelmiş olacaklardı ve onların gereğinden fazla tuhaf soru sormalarını istemiyordu.

Bebeğe, onu salona taşırken, "Mahremiyetime saygı göstereceklerdir," dedi. "Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu açıklayacağım. Westhaven işlerinin, Valentine piyanosunun ve Devlin de ahırın ardına saklanıyordu ama sessizlik ve huzura ben nereye saklanacağım? Nerede biraz özel zaman geçirebileceğim? Düşes'le beraber çay içerken mi? Kız kardeşlerimle alışveriş ederken mi? Babamın kolunda şehir merkezinde gezerken mi?"

Aman Tanrım, sesi neredeyse… sinirli çıkmıştı.

Kucağında bebekle kanepenin üzerine oturdu.

Bir hanımefendi hiçbir zaman duygularını belli etmezdi, ancak Vim'in yanındayken duygularını oldukça açık bir şekilde ortaya koymuştu. Ağlamak ise gösterdiği duygular arasında en önemsiz olanlardandı.

Mutfağın olduğu taraftan Sophie'nin sıçramasına neden olan ve tüm gün boyunca böyle bir ses duymayı beklediğini ortaya çıkaran bir çarpma sesi geldi.

Vim'in bir kez daha geri döndüğünü gösteren bir ses miydi?

Bir çarpma sesi daha ve insanların kısık sesle yaptıkları konuşma sesleri geldi.

Kit'i beşiğine koydu. "Hemen geri döneceğim. Uslu ol." Sophie, bebeğin elini ağzına götürdü ve bebek de yardımsever bir tavırla iki parmağını dudaklarının arasından ağzına soktu. "Cici bebek."

Çıktıktan sonra odanın kapısını kapatan Sophie, aceleyle mutfağa gitti ve orada tepinerek botlarındaki karları silken, söylenen ve üstlerindeki kıyafetleri çıkarırken dışarının ıslaklığını ve soğuğunu içeri taşıyan üç erkek kardeşini buldu.

"Sophie!" Onu ilk fark eden Val oldu ve yapmakta olduğu şeyi bırakarak onu kucakladı. "Sophie Windham, seni çok ama çok özledim."

Sophie'yi başını onun omzuna saklayıp, boğazında aniden oluşan yumruyu yutabileceği kadar sıkı kucakladı.

"Dinlemeni istediğim yeni bir etüt parçam var. Temeli düz altılılardan ve ters iniş çıkışlardan oluşuyor; oldukça eğlenceli." Val çekildi ancak gülümsemesi o kadar tatlıydı ki, Sophie onu bir kez daha kucaklamak istedi, ancak St. Just dirseğiyle onu kenara itti.

"Uzun zamandır kayıp olan kız kardeşimiz, nerelerdeydin?" Onun kucaklaması daha nazikti ama aynı derecede mutlu ediciydi. "Biliyorsun, İngiltere'nin yarısını sadece seni görebilmek için kat ettim." Sophie'nin yanağını öptü ve Sophie ensesinden sinsice yükselen bir şekilde kızarmaya başladığını hissetti.

"Öyle bir şey yapmadın. Güneye doğru geldin çünkü Emmie gelmek zorunda olduğunu söyledi ve sen de Surrey'deki bayan arkadaşlarını kontrol etmek istedin."

Westhaven, St. Just onu bırakana kadar bekledi. "Ben seni kontrol etmek istedim." Onun kucaklaması aralarında en nazik olanıydı. "Ama olman gereken yerde değildin Sophie. Eğer Düşes'le karşılaşmadan önce hikâyenin aslını öğreneceksek

leyla_yy (ZeZe)

bize bir açıklama yapman gerekiyor."

Onun desteğinin basit gerçekliği Sophie'nin çözülmesine neden oldu. Yüzünü onun omzuna gömdü ve gözünden bir damla yaşın aktığını hissetti. "Seni o kadar özledim ki, hepinizi çok özledim."

Valentine eline soğuk, buruşmuş bir mendil tutuştururken Westhaven sırtını tıpışladı.

"Onu ağlattık." St. Just hiç mutlu görünmüyordu.

"Ben sadece…" Sophie, Westhaven'ın kollarından geri çekildi ve gözlerini kuruladı. "Sadece biraz yoruldum hepsi bu. Biraz yemek pişirdim, Noel tatilleri her zaman biraz zor olmuştur ve bir de bebek var…"

"Ne bebeği?" Üç erkek de aynı anda konuştu; ki buna bağırdı demek daha doğru olurdu.

"Kısık sesle konuşun lütfen," diye tısladı Sophie. "Kit yabancılara alışkın değil ve eğer huysuzlanmaya başlarsa bütün gece onunla ilgilenmek zorunda kalırım."

"Bir mucize: Bir bakire, çocuk dünyaya getirdi," diye mırıldandı Val, Sophie mendilini ona geri verirken.

St. Just erkek kardeşinin omzunu dürttü. "Yardımcı olmuyorsun."

Westhaven fırının yanına gidip, ızgaranın üzerinden çaydanlığı aldı. "Ne bebeği Sophie? Belki de pişirdiğin şeyleri bizimle de paylaşabilirsin. Uzun ve soğuk bir gün oldu ve erkek kardeşlerimiz uzun zaman yemek yemedikleri zaman asabileşiyorlar."

Sophie'ye, onu pek çok durumda rahatlatan bir şekilde

'her şey yoluna girecek' der gibi gülümsedi. Westhaven duyarlı biriydi. Duyarlı olmak ona verilmiş emsalsiz bir hediyeydi ancak bu o anda Sophie'yi teselli etmiyordu.

Bir süredir duyarlı davranmamıştı ve daha da kötüsü bu kusurundan dolayı pişmanlık duymuyordu. Ancak eğer bu kusur gizli kalmazsa oldukça fazla pişmanlık duyacaktı.

"Genç hizmetli kız ilginç bir şey bekliyormuş, öyle değil mi?" diye sordu Westhaven bir yandan çay tepsisini hazırlarken. Sophie masadaki yerlerden birine otururken St. Just tezgâhın üzerine oturmuş, Valentine ise masada Sophie'nin karşısına geçmişti.

"Joleen," dedi Sophie. "Onun ilginç şeyi altı aylık, kuvvetli ve sağlıklı bir bebek ve adı da… Westhaven ne yapıyorsun?"

"Kardeşlerine bakıyormuş gibi gösterip bir şeyler yiyeceğinden emin olmaya çalışıyor," dedi St. Just tezgâhın üzerinden inerken. "Şimdi de ben, bize sandviç hazırlarken gidip pencerenin yanındaki dolaptan krema alacak."

"Derhal, Albayım." Val ona askeri bir selam verdi ve Westhaven holün arka tarafındaki daha soğuk bölümlere doğru ilerlerken aylak bir şekilde kâhyanın kilerine gitti.

"Biraz yorgun görünüyorsun Sophie." St. Just, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak Sophie'yi inceledi, yüzündeki muzip ifade tamamen silinmişti. Bakışları şömineye doğru kaydığında kaşları daha da çatıldı. "Oraya kuruması için asılmış olan şeyler benim en sevdiğim çoraplarım mı? Senin için biraz fazla büyük değiller mi?"

leyla_yy (ZeZe)

Westhaven holün arka tarafından elinde bir kutuyla geri geldi. "Biri badem ezmesi zulamın büyük kısmını yok etmiş. Eğer Dük, Alman çikolatası için kremalı keklerden vazgeçtiyse, bir yaşıma daha gireceğim."

Valentine koridordan geri geldi. "Biri çamaşır dolabında en sevdiğim kupamı unutmuş. Senin daha zarif parçalardan hoşlandığını sanıyordum Sophie."

Arka kapı açılıp, sert bir şekilde kapandığında Sophie, bu konuşmaların ardından sonra sessizlik içinde geçen sürede, Vim'in buradaki varlığından kalan kanıtların neden hâlâ ortada olduğuna dair çaresizce inandırıcı sebepler arıyordu.

"Sophie aşkım! Geri döndüm. Buraya gel ve baygın düşene kadar seni öpmeme izin ver, sonra da, Tanrım, konuşacağız."

Ah, aman Tanrım.

Ah, Tanrım.

Vim karanlıkların arasından yorgun, yakışıklı ve oldukça mutlu görünerek ortaya çıktı; ta ki bakışları, kendisine öfkeyle ters ters bakan üç adam üzerinde gezinene kadar."

"Sen de kimsin?" Westhaven'ın ses tonu yumuşaktı ancak hiç de duyarlı gibi gelmiyordu.

"Kız kardeşimi düşüneceğin fikrine nereden kapıldın?" diye ekledi St. Just elleri belinde.

"Leydi Sophia'yla konuşacak neyin olabilir ki?" diye sordu Valentine kollarının göğsünün üzerinde kavuşturarak.

13

Üç şey, Vim'in Sophie'yi üç iri ve inkâr edilemez derecede çekici adamla birlikte görmesinin yarattığı şaşkınlığı delip geçti.

İlk olarak, farklı yönleriyle Sophie'ye benziyorlardı. En koyu renk saçlı olanın gözleri; daha açık renk saçları olanın çenesinin şekli ve en ince olanlarının burnunun şekli ve yeşil gözleri. Dördünün de yeşil gözleri vardı.

Erkek kardeşleri. Bu adamlar Sophie'nin erkek kardeşleriydi. Bu düşünce hem rahatlamasına hem de kızmasına neden oldu: Sophie burada bir bebek, kar fırtınası ve evde bir yabancıyla yalnız bir şekilde baş etmeye çalışırken bu adamlar neredeydiler?

Farkına vardığı ikinci şey, ahırdaki karların üzerinde birkaç toynak izi olduğuydu. Atını Higgins'e bırakmış ve ahırdaki trafiği fark etmemişti. Eğer dikkat etmiş olsaydı, Sophie'nin artık yalnız olmadığını anlamış olurdu.

leyla_yy (ZeZe)

Ancak farkına vardığı üçüncü şey beynine saplandı: *Leydi* Sophia.

"Atınız yola oldukça sağlam çıktı," dedi doğruca Sophie'ye hitap edip, onun mutfağında toplanmış, kendisine ters ters bakan üç sersemi görmezden gelerek. "Ama nehirden uzaklaştıkça keyfi kaçmaya başladı. Tam olarak topallamaya başlamadı ama pek sağlam da değildi. Onu umursamaz bir yolcu vagonuna ya da uşağa bırakmak istemedim bu yüzden onu geri getirdim. Sorun her ne ise, Şehir'e yaklaştıkça düzelmiş gibiydi. Kit nasıl?"

Çaydanlık ötmeye başladı ama Vim bakışlarını Sophie'nin üzerinde tutmaya devam etti.

Leydi Sophia. Bununla ilgili çıkarımları zihninde çınlıyordu, kontların, markizlerin ve düklerin kızları ve bu unvanlara sahip kişilerin eşlerine "Leydi" denilirdi. Eşleri, evlenmemiş kızların sahip olmadığı bir özgürlüğün tadını çıkarırlardı…

"Sophie, bu *kişiyle* tanışıyor gibi göründüğüne göre" –kestane rengi saçları olan adam bu kelimeyi lütfediyormuş gibi söylemişti– "onu bizimle tanıştırır mısın?"

Holün aşağı kısmından kızgın bir ciyaklama geldi.

"Ben onu alırım." Sophie yanında geçerken Vim'e yalvaran bir bakış fırlattı. "Geri geldiğimde ortalıkta kırılmış çanak çömlek olmasa iyi olur."

Tanıştırılmayı talep eden kardeşin bilge bir havası vardı ve Sophie'nin gidişini gözlerinde endişeye benzer bir şeyle izledi.

"Vim Charpentier." Vim elini uzattı ve bunun meydan okuma gibi görünmemesine çalıştı. İlk olarak sayıca kendisinden fazlaydılar ve ayrıca Sophie çanak çömleğin kırılmasını istemiyordu.

"Westhaven." Adam başıyla selam verdi ancak elini uzatmadı. "Erkek kardeşlerim, Rosecroft Lordu Devlin St. Just ve Lord Valentine Windham. Kız kardeşimizi karşılarken haddinizi aşmış olduğunuz konusunda bir açıklama yapmadan önce kesinlikle emrinizde olduğumuzu düşünmeyin ."

Eğer Sophie'nin kardeşi Lord Valentine Windham'sa ve o da Leydi Sophia Windham'sa bu aile unvanını bir markiz ya da …

Aman Tanrım, bu neredeyse gülünç bir durumdu.

"Açıklama kısmı Leydi Sophia aramıza katılana kadar bekleyecek," dedi Sophie holden kucağında Kit'le gelirken.

"Merhaba evlat." Vim kendisine hâkim olamadı ve bebeğin Sophie'nin kucağında sallanarak kollarını kendisine doğru uzatmasına gülümsedi. "Ben de seni özledim."

Sophie bebeği ona uzattı ve bu hareketi en çok erkek kardeşlerinin işini bitirmesini engellemek için yapmıştı. Yine de bebeği kucağına almak, en azından birinin bir kar tepesinin altında donmamış olduğuna sevindiğini bilmek güzeldi.

Sophie, onun kollarındaki bebeğe bakarken kısık sesle konuştu. "Westhaven, Rosecroft, Lord Valentine, size Cumbria'dan gelen ve Kent'e doğru yolculuk edecek olan Bay Vim Charpentier'i tanıştırayım. Kar fırtınasından dolayı burada mahsur kaldı ve benim de yardıma…"

leyla_yy (ZeZe)

"Sophie." Vim kısık sesle konuştu ve onun bakışlarına karşılık vermesi diledi. "Önce bebeği yatırmamızı ve sonra erkek kardeşlerinle medeni bir konuşma yapmamızı öneriyorum. Şüphesiz karınları acıkmıştır ve sana da kendini toplamak için birkaç dakika vermiş oluruz."

Sophie ellerini burdu ve bir şey söylemedi, bakışları sadece kısa bir an birleşmişti.s

"Yeterince sağlam bir plan," dedi asker olan, Rosecroft ya da St. Just. "Valentine tüm badem ezmelerini çalıyor Westhaven. Bir yaşına daha gireceğinden bahsetmiştin sanırım, değil mi?"

Gerilim giderek azaldı ve Vim bunun bir şaka olduğunu düşündü ya da bir kılıç çarpıştırma olabilirdi ancak gerçek bir gözdağı değildi. Bebekle birlikte onlara doğru döndü. "Kit'le beraber salonda olacağız." Sophie'nin elini tutmak için uzanmadı. Onun elini tutmak istediğinden bile emin değildi.

Leydi Sophia'nın elini.

"Lanet kapıyı açık bırakın," dedi Lord Valentine. Sophie'nin erkek kardeşinin ihtarını duymazdan gelip salona vardıklarında lanet kapıyı kapatması Vim'i çok az rahatlatmıştı.

"Akıllarına en kötüsü gelecek. Valentine henüz çocuk sahibi değil ve anlarsın, Kit'in halının üzerinde olacağı aklına bile gelmemiş…"

"Sophie." Vim, ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı. Sophie sustu, bez ve battaniyelerin üzerine diz çöktü.

"Olabilecek en kötü olasılığı düşünecekler," dedi. "Benim hakkımda kötü düşünmelerini istemiyorum Vim. Bay Charpentier… ah, rahatsız oldun. Sana nasıl seslenmeliyim?"

Vim, Kit'i battaniyelerin üzerine bırakırken aniden durdu. "Eğer ben sana Leydi Sophia diyeceksem, sen de bana Lord Sindal demeyi düşünebilirsin."

Sophie'nin kaşları önce havaya kalktı ve sonra indi. "Sen unvan sahibi misin?"

"Hürmeten verilmiş bir unvan. Aynı seninki gibi, sadece biraz daha mütevazı. Rothgreb vikontunun vârisiyim. Baron Sindal."

"Ah, aman Tanrım." Sophi ancak o zaman onun bakışlarına karşılık verdi ve Vim onun gözlerinde bir şeyleri anladığını ve rahatladığını gördü. "Bana bunu söylemedin çünkü benim bir… ne, Leydi'nin yardımcısı olduğumu mu düşündün? Yoksa bir kâhya mı?"

"Onun gibi bir şey. Ama çoğunlukla senin çok hoş olduğunu düşündüm." *Hâlâ da öyle düşünüyordu.* "Erkek kardeşlerine ne söyleyeceğiz Sophie? Sana duydukları saygıdan dolayı bizi birkaç dakika yalnız bıraktılar ama çanak çömleğin canı cehenneme diye düşünüp her an buraya gelebilirler."

"Sanırım onlara mümkün olduğu kadar az şey söyleyeceğiz."

Vim'in duymak istediği şey bu değildi ancak yine de gururunun baskısı, kalbinin isteğini gerçekleştirmek için son bir girişimde daha bulunmasına izin verdi. "Eğer istediğin buysa sana evlenme teklif edebilirim." *Bir kez daha* teklif ederim. Çaba sarf ederek sesindeki umut tınısını saklamayı başardı.

Ancak Sophie'nin ciddi bir şekilde çattığı kaşları, kendi-

leyla_yy (ZeZe)

sinden beklediği şeyin yinelenen bir teklif olmadığını gösteriyordu. "Senden bunu istemeyeceğim."

Lord Valentine elinde bir tepsiyle kapıya geldiğinde Vim zihninde argümanlarını sıraya sokmaya çalışıyordu. "Kapıyı çalmadığım için kusuruma bakmayın." Elindeki tepsiyi birkaç santim kaldırdı ve Vim'e meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Kenara kay Sophie. Westhaven şekerlemelerini saymakla meşgul ve St. Just da biraz şarap almaya gitti. Genç delikanlının adı ne?"

"Kit. Christopher Elijah Handel."

Valentine, Sophie'nin halının üzerindeki Vim'e daha fazla yaklaşmasına neden olacak şekilde kanepeye oturdu. "Ünlü besteciyle bir akrabalığı var mı?"

"Sanmıyorum."

"Rahatla Sophie." Lord Val ayak parmağıyla Sophie'yi dürttü. "Büyükler seninle konuşmak için sıraya girecekler ya da ben onların bunu yapmış olmayı dilemelerini sağlayacağım. Size bir sandviç verebilir miyim, Charpentier? İdam cezasına çarptırılmış bir mahkûmun bile son bir yemek yeme hakkı vardır."

Kibar teklifine eşlik eden gülümsemesi Kraliyet Vahşi Hayvanlar Koleksiyonu'ndaki iri kedigillere yakışacak türdendi.

"Teşekkür ederim. Sophie sen biraz yemek ister misin?"

"O, senin için sadece Leydi Sophia, Charpentier." Lord Valentine, bu hatırlatmayı fazlasıyla, oldukça fazlasıyla sıradan bir şekilde yapmıştı.

Sophie, erkek kardeşine bir bakış fırlatırken sandviçi Vim'in elinden aldı. "Teşekkür ederim Lord Sindal."

Lord Valentine kendi sandviçini uysallıkla silip süpürürken, Sophie hanımefendilere yaraşır minik bir ısırık aldı ve sandviçi Vim'e geri verdi.

"Bizi de bekleyebilirdiniz," dedi St. Just. O da elinde bir tepsiyle gelmişti ama bu tepsinin üzerinde bir şarap sürahisi ve birkaç kadeh vardı. Odaya en son Westhaven geldi ve kapıyı ardından kapattı.

Mütevazı bir hizmetli odasında muhtemelen aynı anda ne bu kadar çok unvan sahibi insan ne de bu kadar çok gerginlik bulunmuştu. Sophie'nin yüz ifadesi, aforoz edilmek üzere olan bir kadınınki gibiydi ancak erkek kardeşleri açık bir şekilde onun davasıyla yemekleri bittikten sonra ilgilenmek konusunda tatmin olmuş görünüyorlardı.

"Bir lokma daha ister misiniz Leydi Sophia?" Vim, daha çok erkek kardeşlerini kızdırmak için sandviçinin ikinci parçasını Sophie'ye uzattı.

"Hayır, teşekkür ederim. Bugün yeteri kadar çok şey yedim."

"Diş mi çıkarıyor?" Soruyu, şöminenin yanındaki berjer koltuğa oturan Westhaven sormuştu. Erkek kardeşleri –diğer ikisi– Vim, Sophie ve bebeği yerde bırakarak kanepenin tamamını kaplamıştı.

"Bilmiyorum," dedi Sophie, kalan sandviçleri dağıtırken.

"Çok fazla salya akıtıyor," diye gözlemde bulundu Westhaven. "Henüz köpek dişleri çıkmadıysa, yakında çıkacaktır

leyla_yy (ZeZe)

ve ondan sonra kafanı dinlemek için her ne bahane uydura-caksan sonsuza kadar unutabilirsin. Onu nereye evlatlık ver-meyi düşünüyorsun?"

Lord Val içkileri doldurmaya başladı. "Kimsesiz Çocuk-lar Hastanesi onu alacaktır. Adaşı zamanında oraya çok iyi bir org vermişti ve Kit de muhtemelen kriterlerine uyuyordur."

St. Just dalgın görünüyordu ve Sophie'nin ona sadece bir-kaç dakika önce verdiği sandviç çoktan yok olmuştu. "Ne gibi kriterlermiş bunlar?"

"O, ailesinde ilk doğan çocuk," dedi Lord Val. "Annesi zor zamanlar geçiriyor ancak aslında iyi bir insan ve babası da ortada yok." Konuşurken Vim'e bir içki kadehi uzattı.

"Kimsesiz Çocuklar Hastanesi'ne gitmeyecek," dedi Vim. Sophie'nin yüzündeki rahatlama ifadesi, seyirci kalına-mayacak gibiydi. "Soph… Leydi Sophia, kırsal alanda ona ba-kacak bir aile bulacak."

St. Just, Lord Val'ın verdiği kadehi almak için öne eğildi. "İstediğin bu mu Sophie?"

Vim, onun gözlerindeki kararsızlığı görmesine rağmen Sophie'nin yerine cevap vermedi.

"Sanırım Kit için en iyisi bu olacak. Bir çocuğun erkek ve kız kardeşlere, temiz havaya ve bir aileye ihtiyacı vardır." Vim'in gördüğü kadarıyla Sophie'nin erkek kardeşleri kız kar-deşlerinin yüzünden başka bakacak yerler bulmuşlardı.

"Şu an ilgilenmemiz gereken daha büyük sorunlarımız var," dedi Westhaven ellerindeki tozları silkeleyerek. "Dük ve Düşes'in çocuğun durumuyla ilgili uygun bir şey bulmak ko-

nusunda yol göstereceklerine eminim ama Sophie senin bura-daki durumunla ilgili açıklanması gereken pek çok şey var."

İçkisinden bir yudum aldı, bir avukatın kurnazlığı ve ön-görüsüyle sessizliğin uzamasına izin verdi. Vim, Sophie'nin kolunun üzerine elini koymak, hatta onun ağzını eliyle kapat-mak istedi ancak gıcık herifler haklıydılar: Sophie'nin itibarı-nın tamir edilemez bir şekilde kirlenmemesi için hikâyeyi öğrenmeleri gerekiyordu.

"Fırtına yardımcın olacaktır," dedi Lord Val kız kardeşi-nin elini kaldırıp, bir içki kadehi tutuşturarak. "Kimse etrafta dolanmıyordu ve kimse sosyalleşmek için arkadaşlarıyla dışarı çıkmadı."

"Neredeyse hiç kimse," dedi St. Just. "Chatelllere uğradık ve sarhoş bir uşak bize ailenin Surrey'e ve senin de erkek kar-deşlerinle birlikte Kent'e gittiğini söyledi."

"Bu doğru olabilir," dedi Westahaven, "kimsenin zaman-lamayı sıkı takip etmemesini sağlarsak tabii."

Lord Val, içkisini kucağına koyarak arkasına yaslandı. "*Onu* nasıl açıklayacağız? Eğer gerçekten Sindal'sa, yıllar ön-ce onun hatırladığımın yetişkin hali olsa da, bu onu yaşlı Roth-greb'in vârisi yapar."

"Kent'e doğru mu gidiyorsun?"

"Evet."

"O zaman bizimle beraber Kent'e gitmelisin." St. Just, aile meseleleri söz konusu olduğunda söz hakkının kardeşinde olduğunu gösteren bir şekilde Weshaven'a baktı.

"Bu işe yarar," dedi Westhaven. "Ancak önce bize Benja-

leyla_yy (ZeZe)

min Hazlit'in üvey kardeşi olduğunu kanıtlaman gerek Charpentier ya da Sindal."

Benjamin, Sophie için Dük ve Düşes'in yönetimsel işlerini halleden kişiydi; ki bu herhangi bir iş yapıyor olabileceği anlamına geliyordu. Ancak kardeşlerinin, bu iki kardeş arasındaki ilişkiyi biliyor olmaları tuhaftı."

"Hazlit benim üvey kardeşim," dedi Vim. "Bildiğim kadarıyla şu anda şehirde değil." Söz konusu Ben olduğunda bir şey söylemek mümkün olmazdı. Adam hiçbir zaman doğrudan yalan söylemezdi ancak ketum olmayı yüksek ve esrarlı bir sanat haline getirmişti.

Lord Valentine başını eğdi ve kız kardeşine baktı. "Onun Hazlit'le akraba olması işleri karmaşık bir hale mi getiriyor?"

"Ona dikkat edin!" Tüm gözler Kit'e çevrilirken Westhaven neredeyse sandalyesinden kalkmak üzereydi. Sophie sakin bir şekilde çocuğun çekiştirdiği nakışlı masa örtüsünün sallanan kenarını onun elinden kurtarırken, odadaki erkeklerin hepsi topluca arkalarına yaslanıp içkilerini yudumladılar.

"Neredeyse servis tabağını ve üstündekileri kafasının üzerine devirecekti," dedi Westhaven. "Bu oldukça tehlikeli bir yaş."

"O muhteşem bir bebek," dedi Sophie, masa örtüsünü bebeğin ulaşamayacağı bir yere tıkıştırırken. "Emeklemeye yeni başladı."

St. Just surat astı. "Tam olarak değil, yoksa o masa örtüsü ortada olmazdı. Emmie'yle benim, küçük kızım emeklemeye başladığında ortadan kaybolmak zorunda kalan bir kutu dolusu

hoş, kırılabilir, dekoratif eşyamız vardı."

Lord Valentine kaşlarını çatarak bebeğe baktı. "Sanırım Felaketin Vücut Bulmuş Hali konuyu hiçe saymadan önce Sindal'ın Hazlit'le olan bağlantısını konuşuyorduk."

"Bebek Hazretleri uslu duracak," dedi Sophie, Lord Valentine'e azarlayıcı bir bakış fırlatarak.

"Şu şekilde olacak. Charpentier, Sindal ya da her kimsen." Westhaven da konuşurken bir yandan bebeğe ya da hem bebeğe hem de Sophie'ye aynı anda bakıyordu. "Windham ailesinin, kardeşine bir… saygınlık borcu var. Eğer Hazlit'in akrabasına nezaket göstermezsek, hem Lord Valentine hem de ben, eşlerimiz tarafından affedilmeyiz."

Vim, Sophie'ye Kit'in salyasını silmesi için bir peçete uzattı. Bebek, şimdiye kadar pek çok ani değişikliğe katlanmış olduğu için Sophie'nin kardeşleriyle aynı odada olmaktan zevk alıyor gibiydi.

"Eşleriniz düelloyu onaylamıyorlar mı?" diye sordu Vim.

"Düşes düelloyu onaylamıyor," diye cevap verdi Lord Valentine. "Arkadaşları, annesinin düelloyu onaylamadığını bilen genç bir adamın itibarını mahveder."

"Ama artık genç olmadığımıza göre," diye ekledi St. Just, "senin için bir istisna yapmamız konusunda ikna olabiliriz, Sindal."

"Çok naziksiniz."

Sophie gözlerini devirdi. "Onları cesaretlendirme. Burada bir bebek var."

"Ve bir de Leydi," dedi Westhaven. "Ben sadece Kent'e

leyla_yy (ZeZe)

doğru gitmemizi ve diğerlerine de herkesin yararı için Sindal'la birlikte seyahat ettiğim kız kardeşimizle birlikte birkaç gün dinleniyorduk. Sindal, Sophie'nin akrabaları gelene kadar eve gelmedi."

Vim bu planlanmış kandırmacaya olan tepkisiyle ilgili bir ipucu yakalamak için Sophie'yi dikkatle izliyordu. Bir düklük ailesi, özellikle de bu aile ve özellikle de ortada itiraz edecek sadece sarhoş bir uşak olduğunda, böyle bir dolap çevirmeyi başarabilirdi.

"Soph?" Lord Valentine, botunun ucuyla onun dizini dürttü. "Seçeneklerini değerlendirmek için biraz zaman ister misin?"

Bebek, elleri ve dizleri üzerinde emeklemek ve Sophie'yle St. Just'ın botları arasına iki ayağını birden sokarak neşeyle kıkırdamak için tam o anı seçti.

"Düşman sınırına pervasızca giren bir çaylak, tutsak alınabilir." St. Just bebeği kollarının altından tutarak yüzünün seviyesine kadar kaldırdı.

Kit sırıttı, St. Just'ın burnunu yakalamaya çalıştı ve bu çaylağın bezinin fazlasıyla pislendiğini şüphe götürmez bir şekilde gösterecek sesler çıkardı.

"Gah!"

"Gerçekten gah." St. Just bebeği kol mesafesinde tuttu. "Westhaven senin bir oğlun var. Bu iş için seni aday gösteriyorum."

"Valentine'in egzersiz yapması gerekiyor."

Vim, bebeği St. Just'ın elinden aldı ve çamaşır odasına

doğru yöneldi. Odadan çıkar çıkmaz Lord Valentine'in kısık sesle, "Soph, biliyorsun biraz cesareti olan herhangi bir erkek bir bayanın onurunu korumak için düelloyu kabul edebilir ama kendisinden istenmeden pis bir bebek bezini değiştirmek için gerçekten cesur bir erkek olmak gerekir," diye gözlemde bulunduğunu duydu.

"Zamanlaman çok kötü," dedi Vim pis kokan ve sırıtan bebeğe. "Ama sanırım Sophie'nin erkek kardeşlerine beni düelloya davet etmeden önce duraksamaları için ilk nedenlerini verdin."

"Bah!"

Sophie, Vim ona temiz bir bez uzatırken kısık sesle, onların ya da hanın ortak alanındaki herhangi birinin kendilerini duymaması için, "Bir şeyler peşindeler," dedi.

Vim, Kit'in yanağını gıdıkladı. "Eğer kastettiğin buysa, erkek kardeşlerinin beni düelloya davet edeceklerini düşünmüyorum."

Sophie ona katladığı pislenmiş bezi uzattı. "Bunu yapabilirler. Devlin eskiden geçinmek için insanları öldürüyordu. Valentine, eşinin eski sevgililerinden biri için oldukça kötü bir kader belirledi ve Westhaven da söz konusu Anna olduğunda acımasız olmasıyla tanınır. Onlara güvenemezsin."

"Onlar sana güveniyorlar Sophie." Vim parmağını Sophie'nin düğüm atmaya çalıştığı bez parçasının üzerine koydu. "Onların gözü önünde sana daha fazla yaklaşacak kadar inti-

leyla_yy (ZeZe)

hara meyilli olmayacağıma güveniyorlar.

Sophie ona bu kadar mesafeli olmasının nedeninin bu olup olmadığını sormak istedi ancak o sırada Valentine yavaşça yanlarına yaklaştı.

"Akşam yemeğimizi özel yemek odasında yiyeceğiz. Şeytan'ın Cücesi bile bundan daha iyi kokuyordur."

"Kısa süre önce senin de cüceden pek bir farkın yoktu," diye hatırlattı Sophie. "Atları kontrol ettin mi?"

"Değerli arkadaşların dizlerine kadar saman çöplerinin içine gömülmüş memnuniyetle taze samanları çiğnemekle meşguller. St. Just'ın onlara eliyle yulaf yedirdiğini kendi gözlerimle gördüm ki, o yulaflar atlar tarafından daha önce hiç görmediğim şekilde daha kovanın dibine bile düşemeden sadece nefes alarak tüketildiler. Burada akşam yemeği verecekserse, onların yerine hem de daha iyi bir şekilde yapma niyetindeyim."

Erkekler kendi aralarında özel bir şey paylaştılar; kaçamak bir bakış, bir nazar ya da kendilerine özel bir nefes alış veriş...

"Kit'i ben alırım." Vim bebeği Sophie' nin bezini değiştirdiği bankın üzerinden aldı. "Burada bir beşik var mıdır?"

Soruyu omuzlarını silken Val'a yöneltmişti. "Atıma yatacak bir yer bulmayı bilirim, karımın güvende ve memnun olmasını sağlamayı bilirim. Bu yaratıklar," –eliyle Kit'i gösterdi– "tamamen kafamı karıştırıyorlar."

"Ama İngiltere Kralı kafanı karıştırmıyor," dedi Sophie gerilim çığrından çıkmadan önce. "Git ve bir beşikleri var mı

öğren ve eğer varsa onu benim odama gönder." Sophie onun olağanüstü geniş omuzlarını büktü.

"St. Just ya da Westhaven az sonra burada olur," dedi Vim bebeğin burnunu kendisininkine sürterek. "Budala değiller."

"Burada, herkesin ortasında seninle fena bir şeyler yapacağımı da düşünüyorlar mıdır?" Sophie, sesindeki çileden çıkmış tondan, Vim'in orada eli belinde, eteğinin etekleri ıslanmış, saçları korkunç görünürkenki halini değerlendiriyor gibi görünmesinden nefret ediyordu.

"Âdet dönemin yakın mı?"

"Affedersin?"

"Kız kardeşlerim… âdet dönemleri yaklaştığı zamanlarda fazla duyarlı olurlardı." Sophie iki elini de yumruk haline getirip kendisine sabır vermesi için Tanrı'ya yakarırken, bebekle yaptığı burun savaşına devam etti.

"Burada üç ağabeyimle ve Morelands'e vardığımız anda vazgeçmem gereken bir bebekle beraber cemiyetin her kuralını ihlal ettiğim bir erkekle beraber yolculuk ediyorum ve senin tek düşünebildiğin şey benim…"

Sophie onun bunu, erkek kardeşleri yakınlarında dolanırken bile düşünmesini umut etmesine rağmen, Vim onu öpmedi. Vim ona ciddi bir şekilde baktı ve sonra da bebeği ona verdi.

"Çünkü âdet döneminde değilsen, o zaman tüm o kuralları ihlal ederek yaptığımız şeyler seni altüst etmiştir. Ben bunun kendime düşen kısmını memnuniyetle açıklarım, Dük' ün kızı ol ya da olma. Ağabeylerinin bunu bildiğini düşünüyorum."

leyla_yy (ZeZe)

Vim etrafına bakındı ve sonra burnunu Sophie'nin burnuna değdirmek için öne eğildi.

Sophie, gülmesi mi ağlaması mı gerektiğini bilmez bir halde kalakaldı.

"Leydi Sophia, size katılamayacağım için özürlerini iletti. Yemeğini odasında alacak." Westhaven konuşurken bir sandalyeye oturdu ve sonra da Vim onu izlerken masanın karşı tarafına uzanıp erkek kardeşinin birasından bir yudum aldı.

Lord Valentine kardeşinin bileğine vurdu. "Bu da medeni bir yemek yer gibi yaparken, Beelzebub'u aramızda döndürmek zorunda olmadığımız anlamına geliyor. Sophie gerçekten yorgun mu yoksa sadece kadın kaprisi mi yapıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Westhaven. "Muhtemelen bebekle ilgili endişelenmekten yıprandı. Valentine, eğer parmaklarına değer veriyorsan, yemek duamızı bitirene kadar o sandviç ekmeğine dokunmazsın."

Lord Valentine ekmekten bir ısırık aldı ve sonra ekmek sepetinin içine geri koydu.

"Bunu evcilik oynamak gibi düşünün," diye önerdi Devlin St. Just; açık bir şekilde unvanını kullanmaktan çekinse de ayrıca Rosecroft Kontu'ydu. "Westhaven baba olur, Val bebek ve ben de bu tarz saçmalıklara dahil olmayı reddeden kişi oluruz. Her ne olursa olsun şimdi yiyeceklerimiz, aynı gayet dirençli bir şekilde yolculuk eden bebek ve kız kardeşimiz gibi ve dondurucu bir lanet gün daha yaşamamıza neden olan kar

fırtınası için de minnettarız. Âmin."

St. Just son hecesini bile bitiremeden, Lord Val ekmeğini geri aldı.

Yiyecekler gerçekten nefes alışlarıyla yok oluyormuş gibi tükenirken ilk birkaç dakika sessizlik içinde yemeklerini yediler. Vim, bunun da bir çeşit test olduğunu anladı ve sorduğu soruyu St. Just'a yöneltti.

"Goliath'ın mucizevi iyileşmesini neye bağlayacağız? Dün onu şehir merkezinden getirmeye çalışırken hastaydı bugün ise son derece sağlıklı."

St. Just kupasını kaldırdı ve kupanın içindekine baktı. "Higgins, Goliath'ın farklı ve özel bir hayvan olduğunu söyledi. Westhaven, Valentine kupamın içine tükürdü mü?"

Westhaven önce bir kardeşine sonra diğerine bakarken gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına kimse senin kahrolası kupanın içine tükürmedi. Tereyağını uzat ve devam et. Sophie'nin iri atı ne açıdan farklı ve özelmiş?"

"Sophie'den fazla uzağa gitmekten hoşlanmıyormuş. Dizginler Sophie'nin elinde olduğu sürece tüm gün şehirde dolanabilir. Onu Surrey'e götürür, ülkenin her yerine onu taşır ama leydisinden birkaç kilometre uzaklaşırsa, topallama numarası yapıyormuş."

"Topallama numarası mı yapıyormuş?" Vim kupasını aldı ve içindekilere dikkatle bakmamaya çalıştı. "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Sana benim daha önce hiç duymadığım bir şey söyleyeyim." Westhaven ona ters bir bakış fırlattı. "Düzgün, duyarlı

leyla_yy (ZeZe)

bir kadın olan kız kardeşimin, bir hafta boyunca yabancı bir adamla köşesine çekildiğini ve bu adamın ağza alınmayacak şeyler yapmasına izin verdiğini hiç duymadım."

Lord Val, bir başka ekmeğin üzerine tereyağı sürmeyi yarıda bıraktı. "Öpüşmek ağza alınmayacak bir şey değil. Adamın benim yatağımda yattığını biliyoruz, öyle olmasaydı çoktan ölmüş olurdu."

Vim, Sophie'nin ayrı odalarda yattıklarına dair kanıtları yok etmemesinden ötürü Tanrı'ya şükretti.

"Kız kardeşinize aile ismimizin korumasını önerdim," dedi Vim. "Hem de birden fazla kere. Bu onura nail olmayı kabul etmedi."

"Biliyoruz." Lord Val ikinci sandviç ekmeğini yemeden masaya bıraktı. "Bu bizi kararsızlık içinde bırakıyor. Senin ağzının payını vermemiz gerekiyordu ancak Sophie karakterine bu kadar uymayan bir şekilde davranırken, bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyoruz. Westhaven bu duruma özel bir izin istiyor, St. Just da her zamanki gibi bilgece sessizliğini koruyor."

"Bu bilgece bir sessizlik değil," dedi St. Just, Lord Val'ın ekmeğini alıp inceleyerek. "Tereyağına bu düşkünlüğün yüzünden kaç hayvan besliyorsun merak ediyorum. Büyükbaş hayvanlar için bir senfoni besteleyebilirsin."

Lord Val ekmeğini geri kaptı. "İtiraf et St. Just, şu anda ne yapmamız gerektiğini sen de, ben ya da Westhaven kadar bilmiyorsun."

"Ya da biliyorum." Kelimeler Vim'in ağzından, söylemeyi kastetmeden çıkıverdi. Ancak zaten kaybedecek bir şeyi yoktu… "Ben Sophie'nin mutlu olmasını istiyorum. Bu sonuca nasıl ulaşabileceğimizi ise bilmiyorum."

Masada, düşünceli ve belki de düşmanca olmayan bir sessizlik oldu.

"Biz de onun mutlu olmasını istiyoruz," dedi Westhaven, bakışları söylediklerinin kardeşlerini de kapsadığını gösteriyordu. Parmağını kupasının kenarında saat yönünde iki kere gezdirdikten sonra aynı şeyi ters yönde yapmaya başladı. "Dük'ten finansal işlerin kontrolünü aldıktan sonra, işler oldukça karmaşık bir hale geldi. Umarım sana Windham aile rakamlarıyla ilgilenmenin makbule geçen bir şey olmadığını söylememe gerek yoktur, değil mi?"

Bir diğer deyişle, onun en azından Lord Val'ın daha önce atıfta bulunduğu dayak olayıyla uğraşmasına neden olmuştu.

"Ben de erkek kardeşim kadar ketum olabilirim."

"İnsan bunu tahmin edebiliyor." Konu bir kez daha ters yöne doğru dönmüştü. "Sonunda tüccarları, işleri, gemi nakliyatını, mal varlıklarını, ev içi harcamaları hallettim ancak göze batan bir konu, onu yönetmek konusundaki tüm girişimlerime karşı direniyordu ki bu da annem ve kız kardeşlerime ayırılmış olan cep harçlığıydı."

Westhaven'ın ses tonundan bunun basit bir kötüleşmeden fazlası olduğu belli oluyordu. Düklük standartlarında bu kadar çok kadının cep harçlığı için ayırılan para, yılda on binlerce pound olabilirdi.

"Düşes eğlenmekten hoşlanıyor," diye gözlemde bulundu

leyla_yy (ZeZe)

Lord Val. "Bir ay boyunca süren ev partileri, sonbahardaki av partileri ve her ilkbahar büyük bir balo. İnsanın sevgili babamıza acımasına neden oluyor."

Noel partilerini de unutmayın, diye kara kara düşündü Vim.

"Aklında bulunsun," dedi St. Just, "evlenme yaşına gelmiş beş bekâr kız kardeşimiz var. Beş. Çoğu da oldukça sosyaldir."

"Sadece onların kılık kıyafetleri için para ayarlamak bile beni Bedlam'a göndermek için yeterliydi," dedi Westhaven. "Sonunda onlara bağırmaya, yedi yaşında bulaşık yıkayan bir hizmetçi kızın bile elindeki paradan fazla harcamaması gerektiğini bildiği konusunda onları azarlamaya başladım ama o zaman da Düşes hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu."

Bu gerçekten bir itiraftı. Vim, bu hikâyenin nereye gideceğini merak ederek saygılı bir şekilde sessizliğini korudu.

"Sophie cep harçlığından fazlasını harcamaz," dedi Westhaven. "Hiç harcamadı. Anlıyorsundur, beni gücendirmek istemiyor ama ben kız kardeşlerime bağırdığımda onlardan daha çok altüst olduğumu görüyordu –Dük devamlı bağıran biridir– ve araya girdi. Benden kadınların muhasebe işini ona devretmemi istedi ve bunu söylediğinde benden daha minnettar bir erkek kardeş olamazdı. Her çeyrek dönem sonunda ana hesap defterini bana geri verirdi; tüm kalemler düzgünce ve okunaklı bir şekilde girilmiş olurdu ve yazılı olan bakiyeler de –Tanrı'ya şükürler olsun ki– pozitifti. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum; bunu soracak cesaretim yok."

"Ben de ona minnettar bir erkek kardeşim," dedi Lord Valentine kısa bir sessizliğin ardından. "İtalya'da geçirdiğim seneyi Sophie'ye borçluyum." Dudakları mahcup bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çok fazla piyano çalıyordum ama o zamanlarda bugün olduğu gibi asıl ilgimi çeken beste yapmaktı. Dük, müziğe karşı olan bu ilgimin bu yoğunluğunda hoşlanmaz –hoşlanmazdı– ama hem Bart hem de St. Just zaten Peninsula'da oldukları için isteksizce de olsa istediklerimi yapıyordu. Duvarlara tırmanıyordum."

"Bunu kaçırdığım için üzgünüm," dedi St. Just.

"Kaçırdığın için memnun olmalısın," diye cevap verdi Lord Val. "Bağrışma kelimesi Dük'le yaptığımız kavgaları anlatmak için yeterli olmaz. Sophie bir gün, oldukça büyük bir bar kavgasından sonra beni buldu ve yüzüme bir deniz yolculuğu takvimi dayadı. İtalya'ya giden gemileri, Roma'daki konservatuarları, öğrencilerin kalabileceği pansiyonların fiyatlarını, her şeyi araştırmıştı. Korsikalılar sağ olsun, Paris söz konusu bile değildi ama Roma... Roma benim kurtuluşumdu. Bana cep harçlıklarından biriktirdiklerini vermeyi teklif etti. Borç olarak değil, parayı tamamen benim olması için vermeyi teklif etti."

"Peki, aldın mı?" Vim bu soruyu sormak zorundaydı çünkü şu kadarından emindi ki, bir daha böyle bir fırsatı asla olmayacaktı.

"Elbette almadım ama onun fikrini uyguladım ve hayatımda ilk defa kendimi, müziği benim kadar tutkuyla seven insanlar arasında buldum. Bunun ne kadar rahatlatıcı bir şey

leyla_yy (ZeZe)

olduğunu hayal bile edemezsin."

Evet, edebilirdi. Yıllarca hiçbir arkadaş sevgisi ya da bir yere ait olma duygusu olmadan gezinirken, onu mükemmel bir bollukla bulmanın nasıl bir şey olduğunu gayet iyi hayal edebiliyordu.

Tam bulmuşken elinden geri alınacaktı.

"Sanırım ben de naçizane hikâyemi eklemeliyim," dedi St. Just. Konuşurken kimseye bakmadan gözlerini boş tabağına dikmişti. "Waterloo'dan eve döndüğümde pek de iyi değildim."

"Ben seni çekip geri getirdiğimde," diye araya girdi Lord Val.

"İki elimde de birer şişe varken, tekmeler savurup, çığlıklar atarak sürüklediğinde."

Vim de tabağına bakmak zorunda kalmıştı çünkü St. Just kontrolünü kaybedecek en son insanlardan biriydi. Westhaven kibardı, Lord Val sıradan bir zarafet sahibiydi. St. Just bir centilmendi ve aptal değildi ancak aynı zamanda fiziksel ve duygusal anlamda geçirdiği zor zamanların yükünü de taşıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse bir yüz karasıydım," dedi St. Just. Westhaven bu özetlemeyi duyduğu için acı çekiyormuş gibi görünüyordu ancak sakinliğini korudu. "Portekiz'de bir kardeşimi toprağa verdim ve pek çok iyi adamın…" Birasından bir yudum aldı ve Vim onun elinin hafifçe titrediğini fark etti.

"Dibe vurmuştum." Birasını dikkatle masaya bıraktı. "Surrey'deki damızlık at çiftliğime saklanmıştım ve orada yasal olamayacak kadar fazla alkol içiyordum. Uyuyamıyordum ama enerjim de yoktu. Yalnız olmaya dayanamıyordum ama insanların yanında olmaya da tahammülüm yoktu, ben…"

"Tanrı aşkına Dev." Lord Val, elleri arasında tuttuğu kupasına öfkeli bir şekilde bakıyordu. "Bunları anlatmak zorunda…"

"Zorundayım. Anlatmak zorundayım. Sophie için. Bundan birkaç ay sonra Surrey'e geldi ve ilk bakışta durumu anladı. Alkolümü karneye bağladı ve sanırım ikinize de haber verdi çünkü siz de düzenli olarak ziyaretime gelmeye başladınız. İşlerimle ilgilenen adamı çağırdı ve onunla yaptığım toplantıya refakat etti. Doğru düzgün beslenebilmem için aşçımla ciddi bir konuşma yaptı. Bunu yaptığından dolayı ondan nefret ettim, onun güzel, her işe burnunu sokan boynunu sıkmak istedim ve bunu yapmak konusunda uzun uzun düşündüm."

"Tanrım." Westhaven elini saçlarının arasından geçirdi. "Bilmiyordum."

"Sophie kimseye bir şey söylemedi. Muhtemelen arkadaşlarını ziyarete gidip bir süre onlarla kaldı ki, böylece siz de önceden kararlaştırılmış yol güzergâhından ilk defa sapmadığını düşündünüz. İki hafta benim yanımda kaldı ve onu dinleyecek kadar ayık olduğuma karar verdiğinde bana, doğru düzgün atlara ihtiyacı olan beş kız kardeşim olduğunu vurguladı. Benim bir damızlık at çiftliğim vardı ve kız kardeşlerim düzgün atlara binmiyorken gerçekten işlerimin açılacağını mı düşünüyordum?"

leyla_yy (ZeZe)

Westhaven'ın kafası karışmış görünüyordu. "Sana ders mi verdi?"

"Beni sağduyusuyla ezdi ve ona Dük'ten Tatt'ın yerinden birkaç at seçmesini istemesini söylediğimde o… ağladı. Sophie ağlamaktan nefret eder ama ben onu ağlattım. O kadar utanmıştım ki, hemen o akşamüstü eğitim ihtimallerini araştırmaya başladım."

"Onu ağlattın." Westhaven kederle gülümsedi. "Aynı benim kız kardeşlerimizi bağırarak azarlamam gibi."

"Ya da müzik konusunda benim Dük'le kavga etmem gibi," dedi Lord Val. "Güzel sesler çıkarmak istiyordum… ve tam orada durmuş, bir balıkçı kadına takılıp kalmış gibi bağırmaya devam ediyordum."

"Sophie hepinizi doğru yola soktu öyle mi?" Vim'in de kardeşleri vardı, ebeveynleri ve kendisini seven bir üvey babası, büyükbabası ve birkaç büyükannesi, kuzenleri ve bir amcasıyla yengesi vardı. Aile etkileşimleri çok nadiren bu kadar çarpıcı derecede basit olurdu ancak açıkça belliydi ki, Sophie'nin erkek kardeşlerinin gözünde durum hiç de karmaşık değildi.

"Sophie bizi doğru yola soktu," dedi Westhaven, "ve sanırım ona hiç teşekkür etmedik. Evden uzaklaştık, evlendik, çoluk çocuğa karıştık ve mutluluğumuza bu kadar cömertçe katkıda bulunmuş bir insana teşekkür etmeyi ihmal ettik. Seni düelloya davet etmeyerek, Sophie'ye teşekkür ediyoruz. Eğer seni istiyorsa Charpentier, o zaman seni Noel kurdeleleriyle süsleyip, en yakın ağaç dalının altına bağlayacağız."

"Peki ya beni istemezse?"

"Bir şeyden dolayı seni istemiş," dedi duygusuzca. "Sadece pis bebek bezlerini değiştirmekten dolayı olmadığına da bahse girerim."

Vim bu adamlara yalan söylemek istemiyordu ancak Sophie Windham'ın içyüzünü tam olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı bekâretini kendisine hediye edip sonra da onu kendi yoluna gönderdiğini itiraf edecek değildi.

"Sana o iri, hantal atını ödünç vermiş," diye vurguladı St. Just. "Sophie, değer verdiği şeylere karşı çok korumacıdır ve yine de senin sevgili kıymetlisiyle –bir daha görmemek üzere?– çekip gitmene izin mi verdi? Ben o kadar emin olmazdım."

Vim de aynı şeyi düşünmüştü ancak Sophie kadar pratik bir kadın, bir adamla ilişkisini kesmek konusunda kararlıysa, üzgün pisliğe bir at ödünç verebilirdi öyle değil mi?

"Ben karıma kaç, altı kere evlenme mi teklif ettim?" dedi Westhaven.

"En az yedi kere," diye destekledi Lord Val.

St. Just, Westhaven'a iğneleyici bir şekilde gülümsedi. "Ben ikinci içki sersemliğinden sonra kaç kere olduğunu saymayı bıraktım ama Westhaven azimli bir insandır. Pek çok kez teklif etti. Acınası bir durumdu."

"Oldukça." Westhaven'ın kulakları biraz kızarmış gibiydi. "Bazı büyülü kelimeler söylemek, babamın omzunda ağlamak, hediyeler göndermek zorunda kaldım ve bunların arasından hangisinin Anna'nın bana acımasına neden olduğunu

leyla_yy (ZeZe)

bilmiyorum ama bildiğim bir tek şey var: Sophie neredeyse on yıldır camianın içinde ve bir kez bile bir erkeğe ikinci kez baktığını görmedim. Sonra o lanetli bebekle birlikte sen geliyorsun ve Sophie sana sanki âşık olmuş bir kadın gibi bakıyor."

"O muhteşem bir bebek."

"O sadece bir bebek," dedi Westhaven kelimelere dünya kadar anlam yükleyerek. "Sophie o bebeğe bağlanmış, ama âşık olduğu sensin."

Sophie'nin üç erkek kardeşi de Vim'e ondan bir şeyler yapmasını bekler gibi baktılar.

"Eğer siz centilmen beyler bana izin verirseniz, bu gecelik bebeği Sophie'den almaya gideceğim. Bir haftadan fazla süredir her gece bebekle yatıp kalkıyor ve bu bir kadını yoran bir şey."

Odadan elinden geldiği ve itibarlı görünebilecek kadar yavaş bir hızla çıktı ve Lord Val'ın ardından, Sophie'nin odasının lanet kapısını açık bırakmasıyla ilgili bir şey söylememesinin merhametten olduğunu düşündü.

"Bu mükemmel oldu." Westhaven boş ekmek sepetine kaşlarını çatarak baktı, Sindal'ı odaya geri getirmekten daha çok istediği bir şey yoktu; ancak bunu ne için yapacaktı?

"Evet," dedi yüzünde şiddetli olmaktan çok kafası karışmış bir ifade olan Valentine. "Eğer Sophie ve Sindal aralarında birkaç oda varken ayrı yatak odalarında kaldılarsa, gece bo-

yunca bebek için kalktığını nereden biliyor? Yıllarca o odalardan birinde uyudum ve Sophie'nin geceleri etrafta dolandığını hiç duymadım."

St. Just, kardeşine alaycı bir şekilde gülümsedi. "Çünkü bir ölü gibi uyuyorsun ve horluyorsun. İnsan, Sindal'ın Sophie'ye geçmişindeki fiyaskodan bahsedip bahsetmediğini merak ediyor. Adamın bunu unuttuğunu sanmam."

"Sophie bunu onun yüzüne vurmayacaktır," dedi Val kaşlarını çatarak. "Biz yüzüne vurmadık, öyle değil mi?"

"Dük bu konuyla ilgili haftalarca esip gürlemişti," dedi St. Just. "Siz ikiniz okula geri dönmek konusuyla daha çok ilgilenmiştiniz ama Sindal benden sadece birkaç yaş büyük. Bu bir erkeğin kolaylıkla unutabileceği bir şey değil."

Westhaven ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna giderek ateşin yanına çömeldi. "Aynı bizim kız kardeşimize bir şeyler yapma cüretinde bulunduğunu unutamayacağımız gibi. Dük gerçeği öğrenirse, silahını çekip onu düelloya davet eder."

"Ben öyle düşünmüyorum." Val sandalyesinde oturmuş, tabağındaki çatal bıçağın yerini değiştiriyordu. "Dük'ün bizim sandığımızdan çok daha fazla şey fark ettiğini ve bunu görmezden geldiğini fark ettim."

"Belki de." St. Just sandalyesini geriye itti ve ayaklarını birleştirdi. "O zaman endişelenmemiz gereken sadece Düşes kalıyor."

Westhaven ateşi karıştırmayı bırakıp ayağa kalktı ve kardeşlerinin yüzlerindeki mutsuz ifadelere baktı. "Noel zamanındayız çocuklar. Neşelenin. En azından adam pis bir

leyla_yy (ZeZe)

bebek bezini değiştirebiliyor. Eğer ikisi birbirleriyle evlenecekler se, bebek odasında marifetli olması gerek. Şimdi, iskambil oyununda sizi sırayla mı yeneyim, yoksa ikinizi aynı anda mı yeneyim?"

"Peki ya evlenmezlerse?" diye sordu St. Just.

Valentine, tabağının üzerine çatalıyla bıçağını düzgün bir şekilde bırakırken sorunun cevabını verdi. "O zaman Sophie'nin hayatından nasıl yok olması ve sefil yüzünü kontluk sınırlarında göstermemesi gerektiğini öğrenir. Onunla gönül eğlendirmesine izin vermeyeceğiz."

Westhaven masadaki yerine oturdu.

"Ama aile mevkii Kent'te," dedi St. Just. "Hayatı boyunca, özellikle de amcasının unvanını aldıktan sonra Sophie'den kaçamaz."

Westhaven, pek de mutlu olmayan bir şekilde gülümsedi. "Kesinlikle. Valentine, git iskambil kartlarını getir; St. Just, doğru düzgün şaraba ihtiyacımız var. Gördüğüm kadarıyla, fazla seçeneğimiz yok."

14

Sophie'nin odasının kapısı hafif bir şekilde çalındı, kuşkusuz şeytani, iyi niyetli erkek kardeşlerinden biri onu kontrol etmeye gelmişti.

Çarşafları birbirlerine düğümleyerek pencereden uzatıp, Paris sokaklarında dans etmek için âşığıyla kaçmadığından emin olmak için.

Sophie kapıyı açtı ve geri çekildi.

"Hâlâ uyanık olduğundan emin değildim." Vim odaya girmedi, sadece soğuk hava esintisi olan koridorda durduğu yerden onu tepeden tırnağa inceledi.

"İçeri gir lütfen. İçeri soğuk giriyor."

Vim tam olarak üç adımda odaya girdi ve ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Seni Kit'ten kurtarmaya geldim. Ona bu gece ben bakabilirim böylece sen de biraz dinlenirsin."

Bu çok iyi olmaz mıydı? Vim, kendisinin nasıl olduğunu

leyla_yy (ZeZe)

görmek ya da onunla özel bir konuşma yapmak için değil bebek için gelmişti.

"Onu almana izin vereceğim. Kendimi ondan ayrı kalmaya hazırlamalıyım, öyle değil mi?"

"Öyle olmak zorunda değil." Sophie kapıyı kapatırken yarım adım kadar ona yaklaştı. "O çocuğu sen büyütebilirsin, Sophie. Sen bir dükün kızısın ve şimdiye kadar şüphe götürmez bir şekilde lekesiz bir itibarın olmuş. Ailenin, yarım düzine çocuğa baksan bile kimsenin bunu yanlış anlamaması için yeterince sebebi var."

"Yanılıyorsun." Sophie seyahat çantasının içinde temiz bebek bezi aradı. "Şöyle diyecekler: babasının kızı. Şunu diyecekler: ağabeylerinin kardeşi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Anna ve Westhaven, aynı St. Just ve Emmie gibi birbirlerine söz vererek evlendiler. Kanıtları ise bebek odalarında. Val ve Ellen'ın da aynı şeyi yaptıklarını düşünüyorum ama zaman gösterecek. Kız ve erkek kardeşimi çok sevsem de Dük'ün, Moreland Miscellany'de gayrımeşru iki çocuğu var. Kimse toplum içinde söylemese de adımı bile herkesin gayrımeşru bir çocuk doğurduğunu düşündüğü bir kraliyet prensesinden alıyorum."

"Sophie, sorun ne?"

Vim şimdi hareket etmişti. Sophie'nin dirseği dibinde durmak için odanın içinde ona doğru gelmişti. Bergamot aromalı kokusu, Vim gibi kokan kokusu Sophie'nin burnunu gıdıklıyordu.

"Yorgunum," dedi Sophie odasındaki küçük şöminenin kaldırılmış tabanına oturarak. "Erkek kardeşlerimi görmek harika ama içinde bulunduğumuz durum düşünülürse…"

Vim eğilerek onun yanına oturdu. "Bulunduğumuz koşullar altında, Noel tatilini berbat ettim."

"Yılbaşı en sevdiğim zamanlardan biri değil zaten."

"Benim de değil ve hayatımın yaklaşık yarısından önce gerçekleşen belli bir Noel aile buluşmasından beri de olmadı. Eğer erkek kardeşlerin henüz söylemediyse bile ebeveynlerinin seni bu konuda bilgilendireceğini düşünüyorum."

İşte bu yeni haberdi. Sophie ona bakmak için başını kaldırdı. "Kent'e gitmekten bu kadar çekinmenin nedeni bu mu? Geçmişinde yaşadığın bir skandal mı var?"

"Kız kardeşlerim bir skandalın kurbanı oldular, gerçi benim yaşadığım onlarınkinden önceydi ve tam bir kurban olduğum da söylenemez. Ben kurban değil, bir aptaldım."

"Soph?" Valentine koridordan yavaşça seslendi. Bir dakika sonra kapı çalındı ve ondan bir an sonra da Val kapıyı açtı. Kapıyı, Sophie misafirini nefessiz kalana kadar öpüyorsa, kendisini hızla toparlayıp daha masum bir şekilde durabileceği kadar yavaş açmıştı. "Harika bebek uyudu mu?"

"Küçükken sen de harikaydın," dedi Sophie şöminenin önünden kalkarken. "Gerçi artık harika bir şekilde can sıkıcı biri oldun. Lord Sindal, siz çocuklar bu akşamı beraber geçirin diye Kit'i almak için uğramış."

"Çocuklar mı?" Val'ın kaşları çatıldı. "Biz çocuklar dondurucu gün boyunca sırayla, pis kokulu, gürültücü, salyalı ufak

leyla_yy (ZeZe)

neşe kaynağını paltolarımızın içinde taşıdık. Onu o kadar özlemişsindir ki en azından bir hafta boyunca geceleri gözünün önünden ayırmamalısın.

"Erkek kardeşinizi önemsemeyin, Leydim." Vim şöminenin yanından kalktı ve Val'a bir bakış fırlatırken Sophie'nin gözüne fazlasıyla uzun göründü. "Bu akşam Bebek Hazretleri'ne eşlik etmekten memnuniyet duyacağız, öyle değil mi Lord Valentine?"

Valentine aptal bir adam değildi ancak her Windham erkeği gibi inatçı olabiliyordu. Ancak evliliğin davranışları üzerinde yararlı etkisi olduğu açıktı.

"Eğer Sophie geceyi bu lanetli bebekle geçirmekten memnun olacağımı söylüyorsa, o zaman memnun olacağım demektir. Geliyor musun Sindal?"

İşte o anda Vim, Sophie'yi öptü. Sophie'yi alnından öperken, gözleri açıktı ve Valentine'e bakıyordu. "İyi uykular, Sophie. Kit'e iyi bakacağız."

Beşiği aldı ve odadan çıktı. Sophie bebek bezlerini Valentine'e verdi ve erkek kardeşinin kafası karışmış, endişeli ve meraklı bakışlarını görmezden gelerek tek bir kelime bile söylemeden eliyle kapıyı işaret etti.

"Westhaven bize bir güvercin göndermiş." Dük elindeki kâğıt parçasını karısına doğru salladı. "Sophie'yi aldıklarını ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Dördü de yoldalarmış."

Aslında tam olarak böyle söylememişti.

"Hem de bu berbat havada," diye cevap verdi Düşes. "Oğlanlar için o kadar endişelenmiyorum ama Sophie soğuk havalarda dışarıda olmaktan hiç hoşlanmaz. Gel otur, biraz çay iç."

Dük oturdu. Çay içmek istemiyordu ancak karısının yanında olmak istiyordu. Özel oturma odalarında şöminenin önünde elindeki iğneyle bir şeyler işleyen karısı ev içindeki huzuru resmeder gibiydi.

"Rothgreb'in yeğeniyle birlikte yolculuk ediyorlarmış," dedi Dük ceketinin kuyruğunu arkaya atarak. "İşlediğin yeni bir parça mı?"

"Torunumuz için battaniye işliyorum. Anna bu ilkbaharda şehirde doğum yapacak ve torunumuzun rütbesine uygun görünmesi gerek."

"Ufak kudretli velet modaya çok meraklı olacak," diye belirtti Dük. "Charpentier'i o kadar yıl önceki o berbat olaydan beri hiç gördük mü?" Dük soruyu sıradan bir şekilde sormaya çalışmıştı ancak Düşes tatlı olduğu kadar akıllıydı da.

Düşes çok ama çok tatlıydı.

"Görmedik." Başını kaldırıp suratını kocasına çevirdi, surat asmasının tek göstergesiyse dudaklarının kenarındaki belli belirsiz gerilmeydi. "Vikontes onun zaman zaman buradan geçtiğinden bahsetmişti ama buralardayken dışarı pek çıkmıyor. Eğer bu sene ayak altında olacaksa onu Noel partisine davet etmemiz gerekir."

Dük, karısının mükemmel bir şekilde hazırladığı çayı aldı ve çay fincanını dudaklarına götürüyor gibi yaptı. Çay, lezzetsiz bir içecekti. İçilmesindeki amaç kremalı keklerin yutulma-

leyla_yy (ZeZe)

sını kolaylaştırmaktı ve Düşes'in sayesinde şu anda etrafta kek falan yoktu.

"Herkesi ve Büyükannesi Esther'ı da davet ediyorsun. Gelmesini beklememelisin."

Dük neredeyse onun kadınsı zihninin çarklarının önsezi ve annelere özel bir endişeyle gerçekleri bir araya getirmek için çalışmasının sesini duyarken, Düşes hiçbir şey söylemedi.

"Sence Sophie, Bay Charpentier'in yol arkadaşlığından hoşlanmış mıdır?"

Dük, Westhaven'ın gönderdiği mektubun havası göz önüne alındığında kızının yol arkadaşlığından hoşlanmaktan çok daha fazlasını yaptığını düşündü. *Yüzyüze olduğumuzda açıklayacağım* genellikle verilecek haberlerin yazılamayacak kadar kötü olduğu anlamına gelirdi.

"Charpentier şu anda unvan sahibi oldu, aslında unvanını yıllar önce büyükbabası öldüğünde almıştı."

"Bir unvan." Düşes bunu değerlendirir gibi görünüyordu. "Sophie hiçbir zaman unvanlardan etkilenen biri olmadı."

"O sadece bir baron."

Umut edebilirlerdi. Onun, kendisini yardım işlerine vermiş ve terk edilmiş hayvanları evine alan sessiz, evde kalmış kızlara ilgi duyan yakışıklı, çekici ve bekâr bir baron olduğunu umabilirlerdi.

Ne de olsa Noel, mucizelerin gerçekleştiği bir zamandı. Dük çayını tek yudumda bitirdi ve karısına baktı. "Bence yine de çocuğu partiye davet etmelisin. İlgi çekici bir akşam olabilir."

"Çağıracağım o zaman. Essie ve Bert'i görmek hoş ola-

cak ama bir dümen çevirmeyeceksin Percival Windham. Biraz daha çay ister misin?"

Dük çay fincanını ve çay tabağını karısına uzattı. "Elbette aşkım. Bundan daha çok hoşuma gidecek bir şey olamazdı."

"Öğle yemeği için Chester'da mola verebiliriz," dedi Vim. "Şehire girdikten birkaç kilometre sonra sizden ayrılırım ya da siz de benimle Sidling'e gelebilirsiniz."

Onun yanında atını süren Westhaven eyerin üzerinde döndü. "St. Just? Başçobanımız sensin. Ne diyorsun?"

"Ben hiçbir şeyin başıyım," diye araya girdi atını Vim'in yanına çeken Valentine. "Bu berbat havadan bir an önce kurtulalım diyorum. Sophie'nin dudakları mosmor oldu ve havanın görünüşünden de hoşlanmadım."

Paltosunu düzeltmekte olan St. Just başını kaldırıp havaya baktı. "Ben yola devam edelim ve Sindal'ın yol ayrımına geldiğimiz zaman karar verelim diyorum. Lanet bulutlar daha fazla yağış olacak gibi durmasına rağmen bebek şimdilik iyi görünüyor."

"Onu alma sırası bana geldi." Vim atını St. Just'in atının yanına sürdü.

"Oğlan olduğu yerde mutlu." St. Just ılımlı konuşmuştu ve Vim bir hüsran dalgasına katlanmak zorunda kaldı. Bundan sonraki iki saat bebeği göreceği son iki saat olabilirdi ve St. Just biraz olsun…

"Tabii eğer onu sen almayı tercih etmiyorsan?" St. Just

leyla_yy (ZeZe)

koyu renk tek kaşını iğneleyici bir şekilde kaldırdı. Vim genel ilkelerine göre bu teklifi reddetmek üzereydi ancak St. Just'in yeşil gözlerindeki şey acıma değildi. Emekli bir subay böyle bir hakarette bulunmazdı ancak belki de bu anlayıştı. "Benim de üvey bir kızım var Sindal. O olmadan yarım gün bile geçirsem, onun için memnuniyetle kendi kafamı keserim. Onun ilerideki eş adaylarını reddetmek için listeler yapmaya başladığımda küçük kızım henüz doğmamıştı bile."

Erkek kardeşlerinin onu duymamış gibi davranabileceği kadar hızlı konuşmuştu. Vim bebeği aldı ve örtülerin içindeki bebeği paltosunun altına yerleştirdi.

"Neden duruyoruz?" Sophie'nin yanakları pembeleşmemişti; kıpkırmızı olmuşlardı. İri atı diğerlerininkilerin arasına girdiğinde Vim donmuş gibi hissettiğini bilse de onun dudaklarının gerçekten mosmor olmadığını görerek rahatladı.

"İnceleme yapıyoruz," dedi Westhaven. "Baron, Morelands'e kalan son birkaç kilometre için yola çıkmadan önce sığınacak yer teklifinde bulundu."

"Kit nasıl?"

Dört adam da aynı anda cevap verdiler: "O iyi."

"Tamam o zaman." Sophie ilerlemesi için atını dürttü. "Bir sonraki fırtınayı da atlatmak istiyorsak devam etsek iyi olur."

Sophie, Vim'in yanından başını bile çevirmeden geçti. Evcil mamutumsu atının üzerindeyken, buz gibi hava onu ilikle-rine kadar donduruyorken bile zarif ve sakin görünüyordu. Vim, Noel buluşmalardan hoşlanmadığından bahsettiğine pişman oldu, çünkü Sophie'nin erkek kardeşlerine bundan bah-

setmesinden ve böylece gençliğinde yaptığı aptallığın detaylarını öğrenmesinden şüpheleniyordu.

Yıllar boyunca bu olaydan *gençliğinde yaptığı aptallık* olarak bahsetmeyi tercih etmişti ancak insanın unvan sahibi ve dedikoducu insanların –ki Kent her iki türden insanlarla doluydu– önünde itibarını yerle bir etmesi, aptallıktan daha öte bir şeydi. Bir adamı yıllar boyunca dünyanın etrafında dolaşmasına, ev kavramıyla onu doğumundan beri tanıyan ve seven insanlarla olan bağlantısını kesmesine neden olmak için yeterliydi.

"Zihnimde yeni bir beste yapıyorum."

Vim döndü ve Lord Val'ın atının kendisinin yanında gittiğini gördü. "Adı, 'Donmuş Bir Keman Yüzünden Ölmüş Gelecek Vaat Eden Genç Bir Besteciye Ağıt' olacak. Keman ve kontrbaslar için yaratıcı bir şeyler yapacağım; son çalışmam için biraz mizahi bir şeyler olacak. Elbette ölümümden sonra yayınlanacak ve benden bahseden tüm eleştirmenlerin deliye dönmüş yorumlarda bulunmasına neden olacak. 'Trajik bir kayıp,' diyecek hepsi. Donmuş kemanların moda olmasını bile sağlayabilir."

"Senden bahseden eleştirmen falan yok." Yolda öncülük etme vazifesini kız kardeşine bırakan St. Just bunu omzunun üzerinden geriye doğru söylemişti. "Ellen bunu yapmana izin vermez ne yazık ki."

"Benim karım bilgece…"

"Ah, mükemmel." Westhaven homurdanarak küçük ve sersem erkek kardeşinin sözünü kesti.

Lord Val, Vim'e doğru eğildi. "Mükemmel kelimesiyle

leyla_yy (ZeZe)

aynı anlama gelen, bela okurken söylediğimiz başka bir kelime var ve 'benim vâris olacak erkek kardeşim hazretleri' baba olduğundan beri bu kelimeyi söylemekten kaçınıyor. Mükemmel kelimesini kullanmak, kardeşimin taviz verme girişimlerinden biri."

"O zaman söyleyeyim bari." St. Just, havadan bir başka kar tanesinin inmesiyle birlikte iç geçirdi. "Lanet olsun. Yine kar yağmaya başlayacak. Kullandığım kelimeler için lütfen kusuruma bakma Sophie."

Sophie'nin bu özrü kabul ettiğine dair yaptığı tek şey omuz silkmek oldu.

Atlarını daha hızlı sürmeye başladılar ancak Sidling'e doğru ağır adımlarla, mücadele ederek ve bela okuyarak ilerlerken Vim, Sophie'nin erkek kardeşlerinin –ona bebeği vererek, onunla anlamsız bir şekilde havadan sudan bahsederek ve hatta sessizliklerinde bile– kendisine bir şekilde cesaret vermeye çalıştıklarını fark etti.

Böylelikle hanımefendi de aynısını yapabilecekti.

Kit, Vim'in paltosunun içinde, Vim'in kalbinin tam altındaki kaburgasına içten bir tekme attı.

Tüm bunlar olurken kar gerçek anlamda yağmaya başlamıştı.

Sidling uzaktan düzgün durumda görünüyordu. Meşe ağaçları yerlerinde duruyor, kıvrımlı yolun kenarlarını belirliyorlardı; çitler yeterince iyi durumda görünüyorlardı; pek çok

bölümlü pencereleriyle yarısı ahşap olan ev yolun sonunda yükseliyor, yağan karların altında konforlu ve huzurlu görünüyordu.

"Çok hoş." Sophie atını durdurdu ve el bileklerini dizinin üzerine çapraz bir şekilde koydu. "Huzurlu ve rahat görünüyor. Burayı korkunç derecede özlemiş olmalısın."

"Belli bir çekiciliği var." O anda bu çekiciliğin Vim'in üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Hol, misafirlere uygun olacak kadar düzenli miydi? Yataklar için yeteri kadar çarşaf var mıydı? Amcasının çok yaşlı av köpeği tüm halıları çiğneyip paçavraya mı çevirmişti? Yengesi hâlâ ev kıyafetleriyle gezinip, artık hayatta olmayan arkadaşlarıyla ilgili belli belirsiz yorumlarda bulunuyor muydu?

"Çok sessizsiniz lordum."

Vim bu dönemde daha fazla utanç yaşanmasını zaten bekliyordu. "Yengem ve amcam çok yaşlılar. Onların misafirperverlik kapasitelerini gözümde fazla büyütmediğimi umut ediyorum."

"Erkek kardeşlerimin, yanlarında sadece at battaniyeleri ve bir iskambil destesinden başka bir şey olmadan kamp ateşinin önünde birbirlerine eşlik etmekten büyük bir zevk alacaklarını söyleyebilirim." Sophie, Vim'e de aynısını yapmaktan başka bir seçenek bırakmayarak atını ileri sürdü.

"Bütün bu didişmelerin nedeni bu mu? Birbirlerine eşlik etmekten zevk aldıkları için mi böyle davranıyorlar?"

"Tabii ki." Sophie dönüp ona baktı, atkısının üzerinde karlar ve soğuktan elma gibi kızarmış yanaklarıyla çok hoş

leyla_yy (ZeZe)

görünüyordu. "Senin için de aynı şey geçerli değil mi? Noel tatilleri için eve geliyorsun ve sanki çocukluğunda giydiğin kısa ceketlerden hiç ayrılmamışsın gibi hissediyorsun. Çocukluğunda ve gençliğinde hissettiklerin sanki buradan hiç ayrılmamışsın gibi yeniden canlanıyor."

"Tanrım, umarım öyle olmaz."

Sophie dizginlerle oynuyordu. "Belki de bu Noel sana, rahatsız edici bulduğun eskilerinin yerine koyacak yeni hatıralar verir. Bana yengen ve amcandan bahset."

Şimdi Sophie'nin duygularını incitecekti ki bu… Westhaven'ın 'mükemmel' diyeceği bir durumdu. Lanet olası, mükemmel derecede mükemmel bir durum.

"Sophie." Vim uzandı ve sadece bir an için elini Sophie'nin elinin üzerine koydu. Erkek kardeşleri, muhtemelen hepsinin evden rahatça görülebilir olması nedeniyle, yirmi otuz metre arkalarından gelerek onlara biraz mahremiyet veriyorlardı. "Şimdiye kadar bu Noel tatilinde yaşadığım hatıraları hayatımın sonuna kadar üzerine titreyerek hatırlayacağım zaten."

Sophie atını çok az daha hızlı sürmeye başladı ki, bu Vim'in elini çekmesi ve hissettiği kadar gülünç görünmekten vazgeçmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ne düşünüyordu ki, her şeyin en iyisine alışmış yetişkin düklük yavrularına misafirperverce davranmayı mı?

Sadece Sophie'yle birkaç saat daha geçirebilmeyi ya da ona Kit'ten ayrılmak zorunda kalmadan bir gün ya da bir gece daha vermeyi düşünüyordu.

"Hoş bir yer." Lord Valentine atını Vim'in sağ tarafında sürüyordu. "Ben de eski tarz malikânelerden hoşlanırım. Oxfordshire'da çok hoş eski bir yeri restore etmeyi yeni bitirdim. Konutun içinde bir piyano yoktur herhalde değil mi?"

"Muhtemelen akort edilmesi gerekiyordur." Tabii eğer fareler piyanoyu tamamen kemirip yakacak odun haline getirmedilerse.

"Gerekli aletleri her zaman yanımda taşırım. Soph! Bekle. St. Just ve Westhaven durmaksızın bana sataşıp durdular ve senin onları hak ettikleri gibi azarlamanı istiyorum."

Atını tırısa kaldırarak kız kardeşinin yanına doğru sürdü ve onun yerini Vim'in atının iki yanına gelen Westhaven ve St. Just aldı.

"Valentine'in eski haline döndüğünü görmek harika," dedi Westhaven. "Fazla ciddileşmişti."

"Hepimiz ciddileştik." St. Just bu gözlemini, Val atını Sophie'nin daha iri atının tam yan tarafına sürüp, sonra da kız kardeşinin aşağı inmesine yardım edip onu karların içine düşürmekle tehdit ederken usulca yapmıştı. "Bu karılarımızı On İkinci Gece'ye kadar göremeyeceğimiz anlamına gelse de, Düşes bizi eve çağırmak konusunda haklıydı."

"Belki de çağırılmamızın ardında Dük vardır."

Onlar konuyu üzerinde ağlanılacak kadar uzatamadan Vim söze girdi. "Sizden Sidling'deki hane halkı için önceden özür dilemek istiyorum. Doğanın yarattığı sıkıntılara karşı güvenliğinizi sağlayacağız ama amcam ve yengemin sizlere sunacağı detaylara kefil olamam."

leyla_yy (ZeZe)

Westhaven atını durdururken başını yana eğdi. "Böyle oluyor, değil mi? Dizginleri yaşlı muhafızdan almak her zaman biraz zordur. Kısa süre önce ben de Dük'ün vekâletini zorla aldım." Kolaylıkla yere indi. "Geriye dönüp baktığımda, Dük'ün göstermelik bir şekilde mücadele etmekten fazlasını yaptığından emin olamıyorum. İyi bir delikanlı ol ve ben hırpalanmış kalçamı hissedebilmek için ovuştururken, Sophie'nin dikkatini başka yöne çek."

Vim atından indi, donmuş ayakları ve ayak bilekleri yola indiğinde çok kötü ağrıyordu. "Hayatım boyunca yetişkin bir erkeğin kalçasının perişanlığı hakkında bu kadar çok şey duymamıştım. Erkek kardeşlerin sana nasıl dayanıyorlar?"

Westhaven üzengilerinin demir kısımlarını derilerinden ayırırken durdu. "Bunu genellikle onlar için yapıyorum." Westhaven'ın sesi alçaktı ve dalga geçer gibi değildi. "Dük'e fazla benzeyeceğim hakkında endişeleniyorlar. Eğer bedeli kardeşlerimin arkadaşlığını kaybetmem olacaksa, hiçbir zaman Dük'e fazla benzemeyeceğim."

Amcasının sesi ana girişten geldiğinde Vim bu kadar özel bir şeye nasıl bir cevap vereceğini düşünüyordu. "Vim Charpentier, eğer yengenin seni karşılamak için bu merdivenlerden uçarak inip zavallı boynunu kırmasını istemiyorsan, hemen evin içine gir!"

"Ve sen." Vim'in yengesi evin içinden çıktı, onu kötü hava koşullarından koruyacak tek şey omuzlarına aldığı şaldı. "Bir sonraki rüzgârda uçmak istemiyorsan lordum, sen de eve gir. Gel içeri Wilhelm ve arkadaşlarını da getir."

Yengesi ismini İskandinav lehçesiyle söylemişti: Villum. Bu ufak bir farktı ancak diğerleri ismini İngilizcede söylendiği gibi söylüyorlardı: Willhelm.

"Acele edin." Amcası kalabalığı işaret ederek konuşmuştu. "Bu güzel ve genç hanımefendiyi bir ateşin önüne yerleştirelim ki, yengen onu doğru düzgün sorguya çekebilsin. Çocuklar bir ya da iki kadeh içki içseniz iyi olur."

Belki de işler o kadar da kötü değildi.

"Tanrım merhamet göster!" Essie Yenge bir adım geri attı. "Vim paltonun içindeki de kim?"

Kit'i onlarla tanıştırmayı gölgede bırakacak bir şekilde göstermesine rağmen, yengesi ve amcası Sophie'nin erkek kardeşlerine hatta Sophie'nin kendisine bile komşuluk vasıtasıyla aşinaydılar.

Paltolar, şapkalar ve eldivenler birçok hizmetliye teslim edildiğinde, Bert Amca bebeği kucağına almış, kütüphanede kükreyerek içkilerin yenilenmesini istiyordu. Essie Yenge şalını agulayan ve kıkırdayan bebeği kundaklamak için kullanırken Kit neredeyse yaşlı adamın çenesine bir tekme atacaktı.

"Bezinin değiştirilmesi gerek," dedi Sophie sessizce. "Aynı zamanda bir şeyler yemesi ve enerjisini de boşaltması lazım."

Bunu ev sahiplerine iletmiyor, *Vim*'e söylüyordu. "Ben hallederim."

Elinin üzerinde, Sophie'nin parmaklarının kendisininkilerin üzerinde kapandığı yerde kısa bir sıcaklık hissetti. Amcasına cana yakın, iç ısıtıcı bir şekilde gülümsüyordu ancak bir süre elini Vim'in elinde aşikâr bir şekilde tuttu.

leyla_yy (ZeZe)

Haftalar önce bu ziyaretten kaçamayacağını anladığı zaman göğsünde belirip giderek arttığını fark ettiği sıkışma biraz azalmıştı. Noel zamanında olmalarına, Sophie ve Kit'ten gözünde büyüyen ayrılışına ve burada, Sidling'deki kargaşa ve sorunlara rağmen yine de yaşanabilecek felaketten kaçabilirdi.

Sophie'nin erkek kardeşlerinin bedensel yaralanmalarının hiçbirini kendisinin yapmamış olması mucizevi bir şeydi.

"Hepsinin niyeti iyi, hem de hepsinin," dedi Sophie, çıplak ve mutlu olan Kit'i ılık suyla dolu olan banyo küvetinden kaldırırken.

"Gah-bu-bu!"

"Beni yolun çoğunda yalnız başıma gitmek zorunda bırakarak, hile ile Vim'in beni yemeğe çağırmasını sağlayarak ve sonra da fillerin kurnazlığıyla onu benim yanıma oturtarak aynı Dük gibi işgüzarca davranıyorlar." Burnunu bebeğinkine sürttü. "En kötü kısmı da Morelands sadece birkaç kilometre ilerdeyken geceyi burada geçirmeye karar vermek ve elbette ki bunu benim fikrimi almadan yapmak. Vim'in de tüm bunlar olurken bu kadar kibar olması."

"Ba-ba-ba." Kit sırıttı ve Sophie onu katlanmış banyo havlusunun üzerine yatırır yatırmaz tekmeler atmaya ve kıvranmaya başladı.

"Sen de hiç yardımcı olmuyorsun ama oynayıp enerjini tüketmek istiyorsun, öyle değil mi?"

Kit buna cevap vermedi ancak kendisini yüzüstü çevirmek

için gayretle uğraşmaya başladı. Sophie'ye verilen oturma odası, perdelerin ve halının rengi biraz soluk olsa da, rahat ve güzel döşenmişti. Sophie bebeğin yanında kalmasını talep ettiğinde Leydi Rothgreb istifini bile bozmamış ve uşaklardan birinden tavan arasından bir beşik bulmasını istemişti.

Kapı hafifçe çalınınca Sophie, Vim'in ona uğradığını umut etti. Onun bebeğe iyi geceler dilmek için gelip gelmemesi önemli değildi; önemli olan tek şey onu özlemiş olması ve bugün Vim'e söylediği her şeyin yanlış olmasıydı.

"Girin."

"Sadece benim," dedi vikontes. "Kalkma hayatım. Gençler muhabbet ediyorlar ve Rothgreb de kendisine eşlik edecek birilerinin olmasından o kadar memnun ki onlarla kalacaktır. Genç delikanlı nasıl?"

"Deyim yerindeyse, bacaklarını esnetebileceği bir yerde olmaktan dolayı rahatlamış durumda."

Leydi Rothgreb bir eliyle kanepenin koluna, diğeriyle de sehpaya tutunup yavaşça yere oturdu. "Yaşlı kemikler," dedi. "Yaşlandığın zaman kışlar daha uzun oluyor ama yıllar yine de daha hızlı geçiyor. Biri bu konuda bir çalışma yapmalı. Odan düzenlenmiş mi?"

"Çok hoş bir oda. Kit'le birlikte burada çok rahat edeceğimizden eminim."

Leydi Rothgreb, damarlı eliyle Kit'in başını okşadı. "Eğer refakatçilerin çalışanları canlandıracağını bilseydim, Düşes'e yetişkin çocuklarından birkaçını vermesi için haber yollardım." Kit, Leydi Rothgreb'in parmağını yakaladı ve ev sahibine sırıttı. "Ah, sen güçlü bir çocuksun ve tahminime göre diş çıkar-

leyla_yy (ZeZe)

mak üzeresin."

"Westhaven de bundan bahsetti. Bunun zorlu bir sınav olacağını düşünüyorum, öyle mi?"

"Biraz huysuz olurlar." Leydi Rothgreb parmağını geri çekti. "Huysuzluklarının yanı sıra üşütebilirler de; burunları akar, biraz tıkanırlar."

"Geçen hafta burnu akıyordu."

"Onu bir bebek bakıcısına vermek istemediğinden emin misin hayatım? Dadımız emekli olalı uzun zaman oldu ama kâhyamızın on altı torunu var."

"Eminim kâhyanız davetsiz misafirlerle yeterince uğraşıyordur; bu yeteri kadar zorlayıcı bir şey."

"Çok seyrek olsalar da, kâhyamız Vim'in bizi ziyaret etmesinden hoşlanır. Hepimiz hoşlanıyoruz."

Kit bir Viking gibi halının üzerinde çapraz ilerlemeye çalışırken, Sophie Leydi Rothgreb'i düşündü. Vim, yaşlı kadının zihninin muğlak olduğundan, hem fiziksel hem de zihinsel olarak gidip geldiğinen bahsetmişti ancak yine de hanımefendi yemek sırasında muhabbeti yönlendirmiş ve beklenmeyen misafirleri cana yakın bir neşeyle idare etmişti.

"Gelip seni odanda biraz rahatsız edeyim dedim hayatım."

"Rahatsız etmiyorsunuz," dedi Sophie, bebek ve şömine arasında oturmak için yer değiştirirken. "Erkek kardeşlerimle Porto şarabı içmenin herhangi çekici bir tarafı olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Aslında hoş olurdu; kardeşlerin çok hoş erkekler ve bu bana yeğenimle biraz daha vakit geçirme fırsatı verirdi. Ancak

Rothgreb, ev sahibi rolünü kendisi oynamak istiyor; bu nedenle onları kendi hallerine bırakalım."

"Kendimi Kit'le bu odaya kapatmamalıydım," dedi Sophie; nedensiz bir şekilde savunmaya geçme ihtiyacı hissediyordu, "ama son zamanlarda yeterince çalkantı yaşadı ve ben de onu zorla etkilemek…"

"Yaşlı bir kadın olmanın ayrıcalığını kullanıp açık sözlü bir şekilde konuşayım mı hayatım?"

"Elbette." Sophie içindeki huzursuz his, bu açıksözlülüğün acı verici olacağına işaret ediyordu.

"Bu bebeğe bağlanmışsın Leydi Sophia."

Sophie, Kit yalpalarak Leydi Rothgreb'e doğru emeklerken onu izledi. "Herkes bağlanırdı. O kadar sevimli ki."

"O bir bebek. Sevimli olmak onların en iyi yaptıkları şey, ama o senin bebeğin değil."

Yaşlı kadın çok nazik bir şekilde konuşmuştu. Sophie, bebeğe bakmaya devam etti. "Yakında ona bakması için bir aile bulacağım."

"Vim senin duyarlı biri olduğunu söyledi."

Duyarlı. Vim onun duyarlı olduğunu söylemişti. Hoş, zeki, tatlı, çekici ya da çılgınca ve arzuyla sevişebilen biri olduğunu değil. Tanrı aşkına yeteri kadar iyi bir aşçı bile dememişti. *Duyarlı.* Sophie, Vim'i fiziksel olarak yaralanmaktan kıl payı kurtulmuş erkekler listesine ekledi.

"Seni bu bebeği mümkün olan en kısa süre içinde bakıcı bir aileye vermen konusunda ne kadar güçlü bir şekilde cesaretlendirsem az olur hayatım. Görüldüğü kadarıyla sağlığı ye-

leyla_yy (ZeZe)

rinde ve senden kolaylıkla ayrılıp başkasına gidebilir. Ne kadar ertelersen, ikiniz için de o kadar zor olur."

Sophie başıyla onaylamayı başarabildi ancak ev sahibesinin sözleri kış rüzgârı gibi canını acıtmıştı. Kit'in kendisinden kolaylıkla ayrılabileceğini düşünmek canını acıtmıştı; ama kendisinden ayrılmanın onu da üzebileceğini düşünmekse dayanılmazdı.

"Bir bebeği alıp büyütebilecek herhangi bir aile tanıyor musunuz?" Bu soruyu kendisini zorlayarak sordu ancak kalbinin bencil bir köşesinde cevabın olumsuz olacağını umut ediyordu.

"Aslında tanıyorum. Papaz yardımcısının büyümekte olan üç kızı var ve bir erkek çocuğa sahip olmayı çok isterler. Bayan Harrad pek çok kez erkek bir evlatları olsa kocasının yükünü azaltacağını belirtti."

"Onlar yaşlı bir çift mi?" Sophie, Kit'in cehennem azabı bir vaizin kaliteli hizmetçisi olacağı düşüncesini sert bir şekilde bastırdı.

"Benim bakış açıma göre yaşlı değiller ama her zaman kendilerine yakışacak şekilde yardımsever davranan mütevazı, dindar insanlar." Leydi Rothgreb ayağa kalkarken, Sophie de Kit'i kucağına alıp onunla birlikte kalktı.

"Bana önerdiğiniz konuyu düşüneceğim Leydim, ancak bu konuda anneme de danışmak istiyorum."

"Düşes de benimle aynı fikirde olacaktır, bundan eminim." Leydi Rothgreb bebeğe baktı. "Tanıdığım, gözleri hâlâ bu kadar mavi olan tek insan yeğenim. Umarım akşam yemeğinde size hoş bir şekilde arkadaşlık etmiştir?"

"Çok centilmence davrandı." Sophie konuşurken bir yandan da aldığı bir battaniyeyi Kit'in etrafına sardı. "Ama söyleyin bana Leydi Rothgreb, Lord Sindal Noel tatillerinde aile konutunuzu ziyaret etmek konusunda neden isteksiz?"

Bu yaptığı casusluktu, basit ve yalın bir şekilde casusluktu, ancak kendisini geçmişinin detayları hakkında bilgilendirmek için bütün bir günü olan ve sonra da bunu yapmayı reddeden bir adam hakkında casusluk yapıyordu.

"Küçük bir çocukken burada oldukça mutluydu," dedi Leydi Rothgreb. "Babasının sağlığı çok iyi olmasa da biz de ona sahip olduğumuz için mutluyduk. Vim'in babası zaten eski lord bu konuda çok ısrar ettiği için evlenmişti ve onların mutlu bir birliktelikleri olduğunu düşünmüyorum."

"Babasının ölümünün buradaki hatıralarına gölge düşürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

Vim. Yengesinin önünde ona Vim dememeliydi ancak Sophie için o Vim'di. Vim, bebeğin bezini değiştirmiş, şiir okumuş ve onunla çılgınca ve arzuyla sevişmişti. Lord Sindal ise Sophie'nin fiziksel olarak canını yakma tehlikesi altındaki biriydi.

"Çocukluğundaki hatıraları mutlu hatıralar ve babasının ölümü de aşırı derecede zor olmadı; annesi bir sene içinde onu alıp kuzeye götürdü." Leydi Rothgreb bebeği battaniyeye biraz daha sıkıca sardı. "Wilhelm'in başına, geçen sene Noel zamanında, genç bir bayanın nezaketi yüzünden korkunç ve herkesin önünde gerçekleşen bir rezalet geldi. O günden beri onu çok sık göremiyoruz."

leyla_yy (ZeZe)

"Kalbi mi kırılmıştı?"

"Bu soruyu ona sorman gerekir, öyle değil mi? Ayrıca, eğer yarın hava güneşli olursa sana portre galerisini de gezdirmesini istemelisin. Buradaki ufaklık da dışarıda küçük bir gezintiden hoşlanacaktır ama bu dönemde hava oldukça soğuk oluyor."

Leydi Rothgreb'in gülümsemesindeki bir şey, portre galerisine yapılacak bu gezintinin zaman geçirmek ya da kahvaltıyı hazmetmek için yapılan bir gezintiden fazlası olacağını gösteriyordu. Yaşlı kadın bundan çok sıradan bir şekilde önerdiği bu şeyi hiç önemsemiyor gibi bahsetmişti.

"Ona soracağım ancak erkek kardeşlerimin yarın Morelands'a doğru yola devam etmek isteyeceklerinden eminim." Bir elini kapı tokmağının üstüne koymuş olan Leydi Rothgreb duraksadı. "Düşes mektubumuza cevap verdi. Bu kötü hava koşullarında Morelands'e bir an önce gidebilmek için kendinizi fazla yormamanız gerektiğini söylemiş. Rothgreb ziyaretinizden çok büyük keyif alıyor hayatım, o yüzden umarım erken gitmek için acele etmezsiniz."

Misafirinin nasıl olduğunu görmeye gelmiş ince bir ev sahibesi olarak kapıdan çıkıp gitti.

Sophie, havanın onu Lord Sindal'ın akrabalarından kurtaracak kadar düzelmesi için mi yoksa yolların, ayrılmak zorunda kalacağı bebekle biraz daha zaman geçirebilmesine olanak verecek şekilde günlerce kapalı kalması için mi dua edeceğini bilmeden bebeği kucakladı.

15

"Al bakalım." St. Just, Vim'e mumu uzatırken tuhaf bir şekilde gülümsüyordu. "Odasına giderken amcana ışık tutmak istersin herhalde, öyle değil mi?"

İster miydi? "Elbette. Amca, eminim yengem sana ne olduğunu merak ediyordur."

"Bana ne olduğunu gayet iyi bilir," dedi Rothgreb yavaşça ayağa kalkarken. "En son tazı avına çıktığımdan beri Porto şarabı içip, hikâyeler anlatarak bu kadar eğlenmemiştim."

"Yarın beni Flemenk Kızı'yla tanıştıracaksınız," dedi St. Just parmağını vikonta doğru sallayarak. "Eyer vurulmuş yavrularını gördüm ve soyuna gıptayla baktım."

"Şüphen olmasın evlat, onun gibi bir ata elini sürebildiğin için şanslısın." Vikont göz kırpıp yeğenine döndü. "Gidelim bakalım, genç Vim. Gelinim beni bekler."

Vim, Westhaven ve Lord Val'ın birbirlerine merdivenler-

leyla_yy (ZeZe)

den çıkarken birisinin Rothgreb'e yardımcı olması gerekebilir dercesine baktıklarını gördü ancak koridorda amcasıyla birlikte yürürlerken yaşlı adamın adımlarının canlı olduğunu fark etti.

"Moreland'ın üç düzgün erkek evladı var," diye yorumda bulundu Rothgreb. "Kız kardeşleri de çok hoş bir kısrak yavrusu ve diğer genç kızlar gibi akılsız da değil."

"Leydi Sophia oldukça güzel biri." Aynı zamanda nazik, akıllı, tatlı ve bir erkeğin aklını yakıp kül edecek kadar da tutkulu.

"Ama o ufaklığa oldukça bağlanmış." Amcası, Vim'e soğuk koridorun karanlığında anlaşılamayan bir bakış fırlattı. "Kadınlar, bebeklerin sorumluluğunu almak isterler."

"O çok tatlı, ufak ama terk edilmiş bir bebek. Sanırım onu evlatlık verme niyetinde. Adımlarına dikkat et." Merdivenlere geldiklerinde amcasının kemikli dirseğini tuttu ancak amcası elini silkeledi.

"Tanrı aşkına evlat. Kendi evimde yardım almadan gezebilirim. Madem leydiden hoşlanıyorsun, neden bebeğe sen bakmıyorsun? Zaman kaybetmemiş olursunuz."

Vim merdiven sahanlığında durarak mumu amcasının yüzüne biraz daha yaklaştırdı. "Neden Leydi Sophia'dan hoşlandığımı düşünüyorsun? Çocuğa bakmam beni onun gözünde nasıl çekici bir hale getirecek ki?"

"Kadınlar öksüzlere, özellikle de kundakta olan ve çişlerini altına yapanlara çok önem verirler. Bir bayanı etkilemeye çalışırken kendini iyi göstermenin bir zararı olmaz." Amcası

korkuluklara dayanarak merdivenleri çıkmaya başladı.

"Peki, neden Leydi Sophia'yı etkilemek isteyeyim?"

"Onu arzuyla süzüyorsun," dedi Rothgreb, merdivenlerinin ikinci kısmında duraksayarak.

"Ben çatımızın altında kalan bir misafiri arzuyla süzmem."

"O zaman, kimsenin bakmadığını düşündüğün zamanlarda onu izliyorsun diyelim. Benim zamanımda biz buna süzmek derdik. Onun için endişeleniyorsun ve elli yıldan uzun süredir evli olan bir erkek olarak sana bunun bir bayanın aklını başından almasından çok daha ciddi bir şeyin işareti oluğunu söyleyebilirim.

Vim sessiz kaldı çünkü gerçekten Sophie Windham için endişeleniyor, üzerine titriyordu.

"Bir de ikinizi bir araya getirmek için ellerinden gelen her şey yapan o iri, güçlü, kuvvetli erkek kardeşleri var." Rothgreb merdivenler sona erdiğinde bir kez daha durdu.

Vim, amcasının söylediklerini düşünerek onun yanında durdu. "Benden daha güçlü kuvvetli değiller." Sadece St. Just biraz daha kaslıydı. Lord Val'ın yumrukları muhtemelen kendisininkilerden daha hızlıydı ve Westhaven'ın da her atışının yerini bulacağı anlamına gelen dikkatli ve bilimsel bir yönü vardı.

"Kız kardeşleriyle yan yana oturmanı sağlayabilmek için yapmadıkları kalmadı." Rothgreb korkuluklardan uzaklaşıp odasına doğru giderken Vim onu bir adım arkasından takip ediyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun evlat? Kendi odamın ne-

leyla_yy (ZeZe)

rede olduğunu biliyorum. Leydi Sophia yeşil misafir odasında kalıyor."

Vim'in odasının tam karşısındaki odada. "Bu evde bir misafire saygısızlık etmem Amca."

"Gençler! Aristokrasinin beyinsizlik yüzünden yok olmamasına şaşıyorum. Kimseye bir saygısızlıkta bulunmanı önermiyorum zaten. Ona iyi geceler dile. Bir dakikadan fazla sürmez ve yengenin bu nezaketi göstermeyi unuttuğuna eminim."

Vim mumu amcasına verdi. "İyi geceler amca. Önerin için teşekkür ederim."

Yaşlı adam yamru yumru parmağını uzattı. "Onun odası şu yönde ve Tanrı aşkına ona iyi geceler dilerken bebeği uyandırma."

Valentine, Lord Rothgreb'in çalışma odasının şöminesinin önünde, halının üzerinde uyuklayan tazının üzerinden atladı. "Saatlerimi bu piyanoyu akort ederek geçirebilirim. Çembaloyu akort etmeye başlarsam tüm gün burada kalabiliriz." Kanepede Westhaven'ın yanına oturdu.

"Şanslıyız," dedi kanepenin diğer ucunda oturan St. Just. "Ahırdaki çalışanların da evdekilerden hızlı hareket etmediklerini varsayarsak, kısrağın yürüyüşünü görmeye gitmek de tüm sabahımızı alacak."

"Peki, ben ne yapacağım?" diye homurdandı Westhaven.

Valentine kanepenin üzerinde biraz aşağı kayıp, ayaklarını pufun üzerine koydu. "Sen vâris olacak zeki bir adamsın,

yapacak bir şeyler bulursun."

Sophie kapıda bir tıklama sesi duyup duymadığından bile emin olmadan elindeki saç fırçasını bıraktı. "Gelin." Şöminenin yanında, beşikte uyuyan bebeği dikkate alarak çok kısık sesle konuşmuştu.

Valentine düşüncesizlik konusunda oldukça pervasızdı. Buraya gelecek kadar sersem olan o…

"Umarım rahatsız etmiyorumdur?" Vim odaya girip sessizce kapıyı kapattı.

"Etmiyorsun." Sophie sabahlığına biraz daha sıkı sarındı. Leydi Rothgreb'in dolabından ödünç aldığı, çok geniş, eski ve rahat olduğundan çok, güzel görünen bir şeydi.

"Kit uyudu mu?"

Sophie başıyla onayladı ve Vim'in odanın içine doğru bir iki adım atmasını izledi. "İhtiyacın olan her şey var mı Sophie? Hizmetlilerin, buraya en son ziyaretimden beri misafirlerle uğraştıklarından emin değilim."

"Oldukça rahatım. Burayı en son ne zaman ziyaret etmiştin?" Sophie, akşam hazırlığını tamamlama niyetiyle fırçasını eline aldı. Onu görmeye, sesini duymaya, özellikle gözlerindeki mavi gölgelere açmış gibi üzerine saldırmak hiç iyi olmazdı.

"Saçlarını örmemi ister misin?" Beşiğin yanında eğildiği yerken kalktı ve etrafı kolaçan ederek makyaj masasının yanına geldi. Belki de Sophie'ye etrafı kolaçan ediyor gibi gelmişti çünkü aklı çok karışıktı. Vim saç fırçasını elinden aldı ve Sop-

leyla_yy (ZeZe)

hie'yi elleriyle omuzlarından nazikçe tutup aynaya bakacak şekilde çevirdi.

"Senden benim için bir şey yapmanı istiyorum." Sophie, cesaretini kaybetmemek için hızla konuşmuştu.

"Elimden gelen bir şeyse, elbette." İki eliyle saçlarını, Sophie'nin içini eriten tatlı, yatıştırıcı bir okşamayla omuzlarından arkasına doğru çekti.

"Papaz yardımcısının ailesini tanıyor musun?"

"Hayır." Saçlarını boylu boyunca uzun ve yavaş bir şekilde okşar gibi taramaya başladı. "Neden?"

"Yengen, onların erkek bir çocuk evlat edinmek istediklerini söyledi. Sadece kız çocukları varmış ve büyük ihtimalle ona gözleri gibi bakarlarmış." *Ya da onu ölümüne çalıştırırlar.* Sophie bu kısmını söylememişti. Vim, gözlerinde boğuşmakta olduğu kararsızlığı görmesin diye gözlerini kapattı."

"Papaz yardımcıları, en azından bölge papazı olana kadar sıkça taşınırlar Sophie. Kit için istediğin şeyin bu olduğundan emin misin?"

Sophie, hayır der gibi başını salladı ve Vim arkasında hareketsiz kaldı.

Sophie zihninde söylenmesi bu kadar zor olan bir şeyi daha kolay anlatmasını sağlayabilecek sözcükler ararken Vim hiçbir şey, tek bir kelime bile söylemedi. "Emin *değilim,* işte bu yüzden senden bu insanlarla görüşmeni ve Kit'e uygun olup olmadıklarını öğrenmeni isteyeceğim."

Vim, aynı göz hizasına gelebilmeleri için Sophie'nin yanına çömeldi. Sophie onun fiziksel olarak canını yakmak istediğini, akşam yemeğinde acı verecek kadar kibar davrandığını, gözlerinde bir kez daha gördüğü merhametten başka her şeyi unuttu.

"Bu kararı senin vermen gerek, canım." Sophie'ye dokunmamasına rağmen ses tonu kalbine dokunmuştu. "O bebeği sanki kendi bebeğinmiş gibi seviyorsun ve bu ikinci elden birinin veremeyeceği kadar önemli bir karar."

"Ama yapamıyorum…" Sophie yutkundu ve içinden fışkıran duygularla başını çevirdi. "Yapamıyorum işte."

Vim ayağa kalktı, Sophie'yi bileğinden tutarak yatağa götürdü ve sonra da elini tutarak yanına oturdu. "Senin gizli ajanın olacağım ama bana yol göstermen gerek."

Sophie minnettarlık –ya da bazı duygularının taşkınlığı– içinde kollarını onun boynuna dolamak istedi ancak Vim çok çekingendi. Bunun için mücadele etmesi gerektiyse de, ciddiyetini ve asaletini korudu.

"Sadece git ve aileye bir bak. Durumları bir çocuk daha beslemek için elverişli mi bak ve onlara Kit'e bakmak için ne kadar gerekliyse o kadar para teklif et. Cep harçlığım oldukça fazla ve Kit'in rahat ettiğini görmek için hepsini harcarım. Evin sıcak ve kilerlerinin dolu olduğundan emin ol. Çiftlik hayvanlarına ve bodrum katlarına göz at ve çocuklarının ayaklarında ayakkabı ve üzerlerinde sıcak tutacak kıyafetler var mı bir bak."

Vim kolunu Sophie'nin omuzlarına attı.

"Çatının akıp akmadığına ve kapıların sıkı bir şekilde kapanıp kapanmadığına bakayım. Biraz oyuncakları olsa iyi olur-

leyla_yy (ZeZe)

du. Hayır, oyuncakları olmak *zorunda.* Bir erkek çocuğun hırpalayarak oynadığında kırılmayacak kadar sağlam oyuncakları olmalı, küçük kızlara göre olan hoş şeyler ve bebekler gibi olmamalı. Ve biraz da müzik. Bir piyano olmasını beklemiyorum ama bir gitar o kadar da pahalı değil, hatta belki ahşap bir flüt…"

Sophie'nin dikkati dağıldı ve aklına gelen korkunç düşünceyle yüzünü Vim'in omzuna gömdü. "Onun ismini değiştirecekler."

Bu düşünce ona, Kit'in ücretsiz işçi gibi çalıştılmak için alınmasından bile daha korkunç gelmişti. Sadece bir hayvan, bir köpek ya da devamlı sahip değiştiren yaşlı bir atmış gibi, onun kendi ismini bir kenara atmak…

"Ona Kit demeye devam etmeleri için ısrar edebilirsin canım, ama ailesinin soyadından başka bir soyadının olması rahatsız edici soruların sorulmasına neden olur."

Sophie, sözcüklerin boğazındaki yumruyu aşıp dışarı çıkması çok zor olduğundan başı hâlâ Vim'in omzuna yaslı bir şekilde başıyla onayladı.

"Eğer dilediğin buysa, sabah ilk iş oraya gideceğim."

Dilediği şey bu değildi. Leydi Sophia Windham olmamayı *diliyordu.* Sadece basit bir ev hanımı olmayı ve Vim'in de kendisinin çiftçi kocası olmasını, kendi ailelerini devam ettirebilmek için bir başka bebeğin sorumluluğunu alabilmeyi diliyordu. Kit'e bir aile verebilmeyi –sataşabileceği ve beraber büyüyebileceği ve Sophie bu hayattan göçtükten sonra bile hâlâ onun en yakınları olacak erkek ve kız kardeşler verebil-

meyi– dilerdi.

Diliyordu…

Vim'in bedeninin sağladığı sağlam rahatlıktan uzaklaştı. Dileklerin şimdiye kadar kimseye bir faydası dokunmamıştı.

"Kit için en iyi olan şeyi yapmalıyım." Parmaklarını Vim'in elinden kurtardı. "Ben para konusunu kastetmiştim. Westhaven bize karşı çok cömert davranıyor ve benim de hayatım boyunca bana yetecek kadar elbisem, incik boncuğum ve şapkam var."

Sophie yataktan kalktı ve makyaj masasına geri döndü ancak oturmadı.

Sophie, Vim'in yataktan kalkmamasından dolayı rahatladı. "Seni hiç şapka takarken, üzerinde tek bir mücevher bile taşırken ya da beş sene öncesinin modası olmayan bir elbisenin içinde görmedim."

"Bunun bunlarla ne alakası var?" Saç fırçasını aldı ve onu fırlatmamak için sertçe saçlarını taramaya başladı.

"Sophie, kendimi bu kararı vermek için biraz daha düşünmen gerektiğini düşünmekten alıkoyamıyorum."

Bunu söyledikten sonra yataktan kalktı ve Sophie onun kendisine bakmasını engellemek için saçlarını diğer omzuna attı.

"Daha fazla zaman geçirmek bunu ikimiz için de daha zorlaştıracak. Sadece bir haftayı biraz aşan bir zamandır birlikteyiz ve kafam şimdiden çok basit olması gereken bir karar hakkında bile karıştı."

Vim, onun bergamot aromalı kokusunu alabileceği, ka-

leyla_yy (ZeZe)

ranlıkta kendisine yaklaşan kışkırtıcı, kaslı bedenini hissedebileceği kadar yakındı ancak Sophie yine de saçlarını taramaya devam etti.

"O zaman sana iyi geceler dilerim Leydi Sophia."

Sophie duraksadı ve ona baktı. "Yalnız olduğumuzda senin için Leydi Sophia olmak zorunda değilim."

"Evet, öylesin."

Vim öne eğildi ve Sophie'nin kollarını onun boynuna dolayarak kalması, ona sarılması, onu sevmesi ve Kit'le ilgili bu korkunç kararla ilgili kendisine yardım etmesi için yalvarmak isteyeceği kadar uzun bir süre boyunca onu alnından öptü.

"Tatlı rüyalar Leydi Sophia. Kahvaltımı ettikten sonra ilk olarak bana verdiğin işle ilgileneceğim."

Sonra, odadan çıkıp gitti. Sophie'nin herhangi bir konuda, onun muhteşem bebeğini tamamen yabancıların eline bırakmak konusunda bile konuşabileceği kimse kalmadı.

16

"Şimdiye kadar Morelands'e gitmiş olursunuz diye düşünüyordum."

Vim, Sophie'nin oturma odasının kapısında durmuş, yerde gülümseyen Kit'le oyun oynayan Sophie'yi izliyordu. Sadece birbirleriyle ilgilenen bu ikili çok hoş bir görüntü oluşturuyordu. O kadar hoş bir görüntüydü ki, gerçekçi ve mantıklı hiçbir açıklama Vim'i, Kit'in Sophie'den alınıp başka bir aileye verilmesi konusunda ikna edemezdi.

"Oy üstünlüğüm yoktu," dedi Sophie bebeği alıp ayağa kalkarken. "Valentine'in piyanoyu akort etmesi gerekiyor, St. Just kısrak konusunda amcanla pazarlık ediyor ve Westhaven da vücudunun bazı söylenemeyecek kısımlarının, bir süre sıcak suda beklemeden soğukta bir yolculuğa daha hazır olmadığını iddia ediyor." Sophie, konuşmasına ara verip Vim'in gözlerine baktı. "Eee?"

"Harradlar evde değildi." Sophie'nin gözlerindeki rahatlama dayanılmayacak kadar acı vericiydi. "Bu akşamüstü döneceklermiş."

leyla_yy (ZeZe)

Yine korkmaya başlamıştı. Bebeğe daha sıkı sarıldı ve kulağını öptü. Kit, minik patisini ona doğru savurdu ama Sophie geri çekildi ve bebek kolunu indirdiğinde kulağını bir kez daha öptü.

"Oyun oynamaktan çok hoşlanıyor." Sophie de onunla oynamaya, onu hesapsızca sevip, üzerine titremeye bayılıyordu.

"Bugün şarkı da söyledi," dedi bebekle birlikte kanepeye oturdu. "Ayak parmaklarına yazdığı kasideler ve el parmaklarına yazılmış aşk şiirlerinden oluşan muhteşem bebek şarkıları. Ne zaman konuşmaya başlayacağını merak ediyorum. Şüphesiz Bayan Harrad bu tür şeyleri biliyordur."

Bu sabah Leydi Sophia'ydı, birlikte geçirdikleri harika ve samimi zamanlar hakkında hiçbir şey hatırlamayan bir kadın. Dük'ün, amaçlarını gerçekleştirmek konusunda azimli kızı. Vim, onun sadece Sophie Windham olmasını şiddetli bir acıyla özledi.

"Çiftlik hayvanları besili görünüyordu, çitler düzgün şekilde onarılmıştı, tavuk kümesi bakımlıydı ve ev derli toplu ve temiz görünüyordu. Pencereler temiz, odun kutusu dolu, veranda süpürülmüş ve eve giden yoldaki karlar da kürenmişti. Umarım tüm bunlar seni de benim kadar hayal kırıklığına uğratır."

Sophie'nin bakışlarından kafasının karıştığı belli oluyordu.

"Sophie, çocuğa burada bakardım ama yengem ve amcam, ırmağın bu tarafındaki en yaşlı hizmetlilerle çevrili du-

rumda, yengemin aklı gidip geliyor ve amcam da aile yadigârlarına sahip çıkamıyor. Ben durumu kontrol altına alacak kadar uzun süre burada olmuyorum ve bir çocuk böyle bir ortamda bırakılmaz."

"Senden bunu istemeyi düşündüm." Bebeği bir battaniyeye sardıktan sonra üzerine ilkinden daha ağır bir battaniye daha örttü. "Bana portre galerinizi gösterir misin?"

"Elbette." Ama neden bir takım eski tabloyu görmek istiyordu ve kendisinden isteyecek olduğu şey tam olarak neydi?

Sophie bebeği ona verdi ve omuzlarına bir şal aldı. Evin içinde ilerlerken, Vim bu anların hatıralarını ilerisi için zihnine kazımaya çalıştı: Sophie ana merdivenlerden çıkıyordu, Sophie, kucağındaki bebekle birlikte ona yetişmeye çalışan Vim'i beklemek için merdiven sahanlığında duruyor, güneş ışıkları yaldızlı mızraklar gibi koyu renk saçlarında kırmızı renkler oluşturuyordu.

Büyük portre galerisine girdiklerinde –içerisinin soğukluğundan Vim, kendi nefesinin buhar halinde çıktığını görebiliyordu– Sophie şalına sarındı.

"Uzun süre kalmamalıyız," dedi Vim. "Üzerinde sadece şal var, üşüteceksin."

"Yeterince ısınıyorum." Sophie, tavandan yere kadar olan pencere camlarından içeri dolan ve yerdeki cilalanmış parkelerden yansıyan sabah güneşiyle ışıl ışıl olan odaya göz attı. "Burası Noel daveti vermek için muhteşem bir yer."

"Burayı ısıtmak günlerce sürer." Ama haklı olduğu bir konu vardı; amcası ve yengesi bu tür eğlencelere ne zaman

leyla_yy (ZeZe)

bir son vermişlerdi?

Sophie, yanında deri arkalıklı bir koltuğa uzanmış, yüzü pudralı, hoş bir bayanın yanında ayakta duran iri, sarışın bir adamın tam boy portresinin önünde durdu.

"Büyükbabam. Diğer süslü giysilerden hoşlanmasına rağmen hiçbir zaman pudra ya da peruğa ısınamadı. Bir sonraki portredeki de büyükannem."

Sophie ileri doğru birkaç adım attı. "Harika yakışıklılığını kimden aldığını görebiliyorum. Bu dört portre de büyükbabana mı ait?"

"Farklı eşleriyle birlikte. Çok ileri yaşa kadar yaşadı ve her eşinden bir sürü erkek çocuğu olmasını bekliyordu."

Vim, Sophie'nin bahsettiği harika yakışıklılığını nelerin oluşturduğunu merak ederken, Sophie portreyi inceledi.

"Onun yüzünde Rothgreb'i de görebiliyorum," dedi Sophie, "Özellikle gözlerinde. Gözlerinde Vikinglere özel bir şeyler var, her koyun kendi bacağından asılır ifadesi. Ona erkek çocuk veren tek eşi büyükannen miydi?"

"Hem bir vâris hem de yedeğini. Yıllar sonra, sonradan anladım ki vâris bir hastalığa yakalanmış ve eriyip tükenerek ölmüş. Babamın ölümünün büyükbabam için özellikle çok zor olduğunu düşünüyorum."

Sophie, Vim'in büyükbabasının son portresinin önüne gitti. "Ama o zaman da sana sahipti. Onun için bir teselli olmuş olmalısın."

"Olmadım." Vim, Sophie'nin yanına doğru ilerledi ancak ilgisi büyükbabasının değil, kucağındaki bebeğin üzerindeydi.

"Babam cesaretsiz biriydi. Lord Hazretleri de dış görünüşüm babama benzediği için benim de benzer bir hayal kırıklığı olacağıma inanıyordu."

Sophie dudaklarını düşünceli bir şekilde birbirine bastırarak Vim'i baştan aşağı inceledi ve sonra eliyle bir sonraki portreyi gösterdi. "Bu baban mı?"

"Christopher Charpentier, rahmetli babam."

"Oldukça yakışıklıymış, ama şunu söylemek zorundayım ki babana ne kadar benziyorsan büyükbabana da o kadar benziyorsun."

"Benzemiyorum." Şimdiye kadar hiç kimse büyükbabasına benzediğini söylememişti.

Sophie kollarını kavuşturdu. "Sen dünyaya geldiğine muhtemelen saçları beyazlamıştır ancak eskiden saçları aynı seninkinin tonunda bir altın sarısı olmalı. Genç bir adamken gözleri de aynı senin gözlerin gibi bir mavi tonundaydı muhtemelen."

"Eğer ona bu kadar benziyorsam, ona bundan sonra hayatımı denizlerde geçirmek için ayrılacağımı söylediğimde neden beni durdurmak için hiçbir şey yapmadığını merak ediyorum."

Sophie onu bakışlarıyla bir kez daha inceledi. "Bu beyanatı kalbin kırıldıktan sonra mı yaptın?"

"Devam edelim mi? Daha eski portreler şu kısımda."

Sophie onunla odayı gezdi ve Vim, portrelerin arasındaki keçeyle kaplanmış banklardan birine oturduğunda o da aynısını yaptı.

leyla_yy (ZeZe)

"Bu odadan hiçbir zaman hoşlanmadım," dedi Kit kucağına oturabilsin diye yer değiştirirken. "Geçmişin gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmekten de."

"Bu odadaki bazı insanlar seni sevmiştir diye umut ediyorum." Sophie uzandı ve ağzına sokması için parmağını Kit'e ödünç verdi.

"Ben de onları sevdim ama bu öldükleri gerçeğini değiştirmiyor." Vim nefes almak ve kontrolünü sağlamak için durdu. "Çevredeki komşuların hepsinin katıldığı bir toplantıda kalbim, gururum kadar yara almadı. Genç bir leydi başka bir erkeği tercih ettiğini oldukça açık bir şekilde belli etti ve ben de bu durumla başa çıkamadım. Tüm olanları fazla büyüttüğümü sonradan anladım. Bebeği sen tutmak ister misin?"

Konuyu değiştirmek için söylediği ve başarılı olması gereken hileli sözlerdi ancak Sophie parmağını Kit'in ağzından çekerek odaya bakmak için yönünü değiştirdi.

"Bulunduğu yerde rahat görünüyor ve eğer ben ondan ayrılacağım için dehşet içindeysem, sen de ondan ayrılmayı iple çekiyor olamazsın. O genç leydiye hâlâ âşık mısın?"

"Tanrı aşkına Sophie." Vim bebeği battaniyelerle birlikte Sophie'nin kucağına bıraktı ve ayağa kalkarak yürüdü. "Kadını senelerdir görmüyorum ve zaten başka birini tercih etti. Aklı başında hiçbir adam bu koşullar altında sevecen duygularının devam etmesine müsamaha göstermez."

"Âşık olduğumuzda aklımızın tam olarak başımızda olmayabilir." Gülümsemesi, sanki kendi ilk aşkını anımsıyormuş gibi efkârlıydı.

"O zamandan beri o duruma düşmediğim için memnunum o halde. Gidelim mi? Öğle yemeği için çalınan ilk zili duyduğuma eminim, ayrıca Kit'in üşütmesini istemeyiz."

Sophie, sanki onunla tartışmak üzereymiş gibi hırçın görünüyordu ki, bu kadar çabuk sinirlenerek bunu hak etmişti. Şans eseri tam o anda bebek Sophie'nin kucağında sallanmaya ve bebek dilinde Tanrı bilir ne anlama gelen bir şeyler söylemeye başladı.

"Gel." Vim, bebeği kucağına aldı ve bir elini Sophie'ye uzattı. "Onu masaya götürelim ve şarkılarıyla erkek kardeşlerini eğlendirelim. Yengem buna çok memnun olur ve amcam da yeniden hikâyeler anlatmaya başlar."

"Percy biliyor musun, gözlerim artık eskisi kadar iyi görmüyor." Moreland Düşesi Esther'ın ses tonu çok yumuşaktı ama eşi de budala değildi. Otuz yıldan fazla süredir evli oldukları için Dük eşinin ismini söyleme şeklinden evli hanımlara yakışır bir sorgulamanın kokusunu alır, Düşes de eşinin tavrından bu sorgulamadan kaçınmak için çoktan sevimli manevralar yapmaya başladığını anlardı.

"Gözlerin, her zaman olduğu kadar güzel hayatım. Bir dakika bekle." Parmağıyla, Morelands malikânesinin ana girişinin çatı kirişinde asılı olan –neredeyse bir demet büyüklüğündeki– kalın bir ökseotu dalını gösterdi. Düşes, eşi yanağına bir öpücük kondururken gülümsedi.

"Davranışların muhteşem derecede terbiyeli, kocacığım.

leyla_yy (ZeZe)

Bunu onayladığımdan emin değilim."

"Sophie hariç bütün kızlar ayakaltında. Kötü örnek vermenin bir faydası yok. Genç Deene'nin bu evden itibarını kaybetmeden çıkmak için dört Windham kızını yaş sırasına göre öpmek zorunda olduğunu fark ettiğindeki yüz ifadesini görmeni isterdim."

"Ona bir Dük'e yakışır gibi öfkeyle baktın mı?"

"Eğlenmeme izin ver sevgilim ama onu öpme sırasında pusu kurup bekleyenler bizim kızlarımızken öfkeyle bakmam pek mümkün değildi."

Esther'ın dört kızının yakışıklı Deene Markiz'ini öperken gözünde canlandırması dikkatinin dağılması için yeterli olmalıydı; ancak Esther bunun olmasına izin vermedi.

"Westhaven başka ne demiş?" Onun bir şey unuttuğu bahanesiyle çalışma odasına kaçmaya, kremalı bir kek yemek için mutfağa uğramaya ya da konuyu başka bir yöne saptırmaya çalışmasına engel olmak için kocasının koluna girdi.

"Westhaven mı?"

"Evet, biliyorsun. Kont, bir başka deyişle Gayle Windham, senin vârisin ve ikimizin oğlu. Bu sabah sana Sidling'den bir başka kısa mektup yolladı."

Dük, Esther'ın özel odasının kapısının önünde durdu. "Tüm bunları nasıl bilebiliyorsun Esther? Çocuklar senin başının arkasında da gözlerin olduğuna yemin ediyorlar ama ben doğaüstü güçlerin olduğundan şüpheleniyorum."

"Sidling seyisinin ahırların oradan geldiğini gördüm. Adam genç değil ve buraya kadar gelmesi biraz zaman aldı.

Belki de mektup Westhaven'dan gelmemiştir."

"Westhaven'dan geldi. Yaşlı Rothgreb'in vikontesin Sindal'ın en son ziyaretinden bu yana hiç bu kadar canlı olmadığını iddia ederek, bir gün daha kalmaları için baskı yaptığını yazmış. St. Just, Rothgreb'in çok gururlandığı kısrağının satışı için görüşmeler yapıyorum, Mozartımız piyanolarının akortuyla uğraşıyor ve Sophie de genç Sindal'ın farkına varmaya başlıyormuş."

"Sindal, St. Just'tan biraz daha büyük."

"Benim yarı yaşımdan bile genç olmasına rağmen gerçek bir kalıntı. Sophie onunla ilgilenirse senin için sorun olur mu?"

Esther, kocasının sorgulamasındaki hesaplı sıradanlıktan, Dük için sorun olmayacağını anladı. Aslına bakılacak olursa, Dük bu birlikteliği teşvik ediyordu. Esther, Morelands parkının kış manzaralı rahat ve sıcak odasına girdi, kocası da yanına gelene kadar bekledi ve kapıyı kapattı.

"Bu oda her zaman çok hoş kokuyor," dedi Dük etrafına bakınarak. "Yaz ve kış aylarında çiçek, ilkbahar ve yaz aylarında baharat. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Artık kapalı kapılar ardında olduklarının kollarını karısına doladı ve Esther da ona yaklaşarak kocasına yaslandı.

"Bu bir sır. Vikontesin bana yazdığı mektupta ne dediğini bilmek istiyor musun?"

"Dük çenesini karısının saçlarına dayadı. "Gözetlemeyecektim."

Dük'ün görme yeteneğinde bir sorun yoktu. "Görünüşe göre Sophie'miz terk edilmiş bir bebeğe abayı yakmış. An-

leyla_yy (ZeZe)

nesi olan hizmetli kız Portsmouth'a giden vagona binmemiş, bebeği Sophie'ye bırakmış ve kızdan bir daha haber alınamamış. Esmerelda bunu Rothgreb'in Porto şarabı içerken yeğeninin ağzından zorla aldığı birkaç şeyden toparlamış. Vikontes, Sophie'nin bebeğe fena vurulmuş olduğundan genç Wilhelm'in kalbini fethettiğinin farkına varmamasından endişeleniyor."

"Ah, Tanrım." Dük geriye bir adım attı, büfenin yanına gitti ve çaydanlığın üzerinden kapitone çaydanlık örtüsünü kaldırdı. "Görünüşe göre çevrilen bazı entrikalar var sevgilim. Bu işe karışmanın cazibesi oldukça güçlü."

Esther kollarını kavuşturup kocasını, sevdiği adamı, çocuklarının babasını ve asla yeteri kadar torunu olmayacak adamı inceledi. "Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyorum Percival. Belki de oturup bu konuyu konuşmalıyız."

"Bunun 'belki'si yok."

Sadece birkaç gün ve gecenin ardından Vim onu çoktan *tanımaya* başlamıştı. Yarı uykulu, gecenin ilerleyen saatlerinde, hatta ona dokunmadan Sophie'nin orada olduğunu biliyordu.

"Sophie yatak odamda ne yapıyorsun?"

Yatağının kenarındaki gölgeler oynadı ve Vim yatak şiltesinde bir ağırlık hissetti.

"Konuşmak istemiyorum."

"Sophie bu hiç akıllıca değil. Yarın gidiyorsun…" İki yumuşak, gül kokulu parmak dudaklarının üzerine kondu, sonra

yavaşça çenesinden yukarı çıkıp kulağının kenarını okşadı.

"Gitmemi isteyebilirsin." Sophie'nin ağırlığı şiltenin üzerinde biraz daha yaklaştı. "Ama umarım istemezsin çünkü haklısın. Yarın, *gidiyorum*."

Bu tek kelimenin içinde, Vim'in kalbinin en derinlerinde yankılanan bir keder vardı. Sophie, kendisiyle bir hayat geçirmeyi reddetmişti ancak görünen o ki, gecenin bir yarısında bir saat daha çalmak konusunda istekliydi ve sabah bebekten de ayrılacaktı.

"Bu akıllıca değil, Sophie."

Sophie onu öptü. Dudakları ilk önce yanağıyla birleşti, sonra dudaklarının kenarına geleli ve en sonunda da çenesinin kenarını sıyırıp geçti.

"Canım, Kit nerede?"

"Benim odamda derin derin uyuyor. Öp beni Vim, lütfen."

Çok, çok uzun zamandır söylediği tek şey buydu; ama Vim onun da kendisini *tanımaya* başladığını hissediyordu. Elleri göğsünün üzerinde geziniyordu ve kolları Vim'in bedeninin üzerindeydi; teninde hissettiği öpücükleri sevgi doluydu ve aceleci değildi.

Evlenme tekliflerini reddetmiş olsa bile Vim, bunun Sophie'nin onunla çılgınca ve arzuyla sevişmesi olmadığını, bunun *sevmek* olduğunu biliyordu. Belki bebekten ayrılmanın öncesinde duyduğu kederden kaynaklanıyordu; belki de tamamen Leydi Sophia Windham kılığına geri dönmeden önceki son tutkulu boyun eğişiydi.

leyla_yy (ZeZe)

Nedeni ne olursa olsun, bu beklenmedik, son seferde ona uyum sağlamak Vim'in ayrıcalığı olacaktı.

"Üzerime otur Sophie." Sadece bir fısıltı. Sophie, örtülü yatağın karanlık sınırlarında bedenini onun üzerine yerleştirerek cevap verdi. Elleri Vim'e onun çıplak olduğunu, üzerinde en ufak bir şey olmadığını ve kalbi ise acele etmenin çok büyük bir günah olacağını söylüyordu.

Vim onun ensesini kavradı ve dudaklarını dudaklarıyla buluşturmak için bedenini kaldırdı. Uzun, uyuşuk dakikalar boyunca Sophie'yi öptü. İlk başta bunlar, onu şefkate ve maceraya nazikçe davet eden saf öpücüklerdi. Sonra ise –dilinin günahkâr bir şekilde kaymasıyla birlikte– daha yakın ve şehvet uyandırıcı şeyleri ima eden öpücüklere dönüştüler.

Sophie bir süre için, baştan çıkarılmaktan, tadına bakılmasından, sataşılmasından, kandırılmaktan memnun görünüyordu ancak sonra Vim onun kısık bir sesle ve arzuyla inlediğini duydu; dudaklarının tam üzerinde nefesini verdiğini hissetti. Vim bunu bir istek olarak alıp, ellerini yavaşça, her kaburgasına dokunarak, elleri bedeninin haritasını ezberlerken onu hissetmenin zevkini çıkararak iki yanından aşağı indirdi.

Sophie, Vim'in elleriyle bundan sonra ne yapacağını anlamak ister gibi ya da belki de Vim'in kalçalarını elleriyle ölçerken kendi stratejisini belirlemek için, onun dudaklarından ayrıldı.

Vim ellerini yukarı doğru çıkarıp, göğüslerinin üzerine yerleştirdi ve sertleşen meme uçlarını avuç içlerinde hissetti.

Sophie ereksiyon halindeki penisine ağırlığını çok az bas-

tırırken bir kez daha iç çekti. Rahatlatıcı olacak kadar fazla değil ama teşvik etmek için fazlasıyla yeterli derecede. Vim onun bu cömertliğini göğüsleriyle oynayarak, hafifçe okşayarak, nazikçe yoğurarak ödüllendirdi, ta ki Sophie ellerini onunkilerin üzerine koyup daha sıkıca bastırana kadar.

O zaman biraz daha, diye düşündü. Kadını, ondan daha fazlasını istiyordu bu nedenle kalçalarını kaldırıp, onun ıslak organını kendisinin sert ve dik erkekliğine sürterek isteğini yerine getirdi.

"Vim?"

"Biraz sonra. Öp beni Sophie."

Sophie, göğüslerini onun göğsüne bastırarak öne eğildi ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Vim, ellerini onun omurgasının üzerine, sırtını oluşturan kas ve kemiklerin o muhteşem kıvrımına kaydırdı. Dilini Vim'in ağzına soktuğunda, Vim iki eli onun bel çukurundayken bedenini doğrulttu ve dilini onunkiyle birleştirdi.

Sophie hafifçe inledi ve bir kez daha kendi cinsel organıyla Vim'inkini buldu ve yavaşça penisinin üzerinde ileri geri hareket etmeye başladı. "Vim, ihtiyacım var…"

"Ne dilersen, Leydim…"

Sophie hareketsiz kaldı ve Vim bedenini onun içine girecek bir açıya getirdi ve bedenlerinin birleşeceği anda durdu.

"Dilediğin şey bu mu, Sophie Windham?"

Bu soru ağzından mantığı tarafından sansürlenmemiş bir şekilde ve çok yanlış bir zamanda sorulmuştu. Tam o anda, Sophie bir şeyden dolayı kendisini istiyordu ve bu evlilik değil,

leyla_yy (ZeZe)

rahatlama, şehvet ya da sadece basit bir cinsel kayıtsızlıktı.

Sophie belki de cinsel geriliminden dolayı bir ses çıkardı ve Vim'in penisini yarısına kadar içine sokacak şekilde kalçalarını indirdi. Bunun verdiği zevk Vim'i serseme döndürdü, zihnindeki tüm soruları uçururarak uzaklaştırdı ve kendi dudakları onunkileri ararken Sophie'nin başını çok da nazik olmayan bir şekilde kendisine çekti.

Vim yavaş bir şekilde geri çekilip, acı verici bir şekilde ağır –kendisine acı verecek kadar ağır– bir ritimle yeniden içine girerken aynı zamanda diliyle ağzına dalıyor, arzularının yangınını körüklüyordu.

Sophie ilk seferinde sessizce boşaldı, bedeni erkekliğinin çevresinde sarsılırken üzerine devrildi ve kendisini Vim'in insafsız hücumlarına teslim etti. Niyeti Sophie'nin uyarılmasını sağlamak değil, bunu güçlendirmek, zevk veren bu işkenceyi paylaşmaktı.

Sophie göğsünden kalktığında Vim bu sefer penisini onun içine sokup çıkarırken göğüsleriyle ilgilenerek yeniden başlamak için onun üç derin, tüyler ürpertici nefes almasına izin verdi.

Sophie'yi seviyordu, onun mutlu olmasını istiyordu ama aynı zamanda onun yanmasını, hayatının geri kalanını dileyerek, pişman olarak ve hatırlayarak geçirmesini de istiyordu.

Tanrı biliyor ya, kendisi dileyecek, pişman olacak ve hatırlayacaktı.

"Bu çok fazla." Sophie bu kelimeleri nefes nefese, sesinde şaşkınlık ve ateşle söylemişti.

"Sarıl bana." Vim, kendisi üstte olacak ve onu cinsel olarak daha fazla yakıp yok edebileceği bir şekilde ikisini birden döndürdü. "Sana asla doyamıyorum Sophie Windham."

Vim bir amaçla onun içine girip çıkarken, Sophie ellerini kaldırıp, el bileklerini kavradı. Sophie ikinci kez boşaldığında zevkle ve bunun verdiği yükle inledi. Vim, erkekliği etrafında titrer, bedenini kaldırır ve sarsılırken ona merhamet göstermedi.

Ancak yine de ona hareket etmeden önce, altında sessiz hareketsiz kalması ve bir eliyle saçlarını geri itmesi için bir dakika verdi.

"Bunun bu şekilde olacağını bilmiyordum. Ben… *hiçbir şey* bilmiyordum."

Sesindeki şaşkınlığın altında acı vardı. Vim, içinde boşalmak için çığlık atan arzu ve karanlığa rağmen kalçalarının hareketini yavaşlattı, bedenini Sophie'nin üzerine doğru alçalttı ve yüzünü kendi omzuna bastırdı.

"Durayım mı?"

Eğer o anda onun içinden çıkarsa bu Vim'i *öldürürecekti*, onu hayatının sonuna kadar katledecek ve bir erkeğin gün ışığında asla kabul edemeyeceği bir seviyede perişan edecekti. Bu bencilliğe boyun eğmektense ölmeyi tercih ederek kollarından destek aldı.

"Sev beni. Lütfen Vim, sadece sev beni."

Evet. Anlamaya çalıştığı ve anlayamadığı şey buydu; bir hediye gibi gelen bu son birleşmeleri pişmanlıklar, erotik tartışmalar ya da kendi dilekleriyle ilgili değildi, sevmekle ilgiliydi. Sophie'nin zihni ona bunları kelimelerle açıklamasına

leyla_yy (ZeZe)

izin vermese de, bedeni bunu anlamıştı.

Vim bu sefer nazikçe, onunla bir araya gelerek, kendi içindeki her şeyle onu severek hareket etti. Geri çekilmek, ona biraz daha zevk vermek, onu *sevmek* ve onu korumak istiyordu.

Ancak Sophie üçüncü kez boşaldığında, vücudu Vim'in bedenine arzu dolu bir şiddetle ve tatlı bir şekilde tutunduğunda, Vim bunu yaşarken ona katılmadan, sevgiye tutunmak için kontrol ve kararlılığının kayıp gitmesine izin vermeden duramadı.

Erkek kardeşi Bart'ın öldüğünü öğrendiği gün, Sophie'nin hatıralarında siyah, perişan ve uzayan saatler olarak yer etmişti. Askere giden bir erkeğin hayatını kaybetme riski her zaman vardı ve Sophie, bu konuda Bart'ın seçimine razı olmuştu. Dük'ün vârisi olarak kimse askere gitmeyip sivil hayatı seçtiği için onun hakkında kötü düşünmezdi.

Renkli bir hayat yaşamak istemişti, hem de çok istemişti ve Sophie, Bart'ın az ya da çok mutlu olduğu şeyi yaparken öldüğünden dolayı teselli buluyordu.

O gün yaşadığı en büyük acı erkek kardeşinin ölümü değil, ebeveynlerinin bu kayıptan dolayı yaşadıkları kati felç durumuydu. Dük'ün fırtına gibi esip kükremesi, sert ama hoş mizacı, perişan bir sessizliğe dönüşmüştü ve Düşes, Sophie'nin hayatında ilk kez kaybolmuş ve yakışık alandan daha yaşlı görünüyordu. Ebeveynleri onların gözleri önünde defalarca

birbirlerine sarılmışlardı ki, bu üzücü derecede ender rastlanılan bir şeydi.

Victor'un ölümü de onlar için aynı buna benzer çetin bir sınav olmuştu; belki hasta olan kardeşi için bir rahatlamaydı ancak Sophie için bir kardeşini kaybetmekten çok daha fazla anlama geliyordu. Ebeveynlerinin kendisini üzüntüden ve gelebilecek zararlardan koruyabileceği konusundaki yanılsamadan vazgeçmişti.

Bugün onu, çok kısa süre içinde aşırı derecede sevmeye başladığı bebeği kaybetmekten koruyabilecek kimse yoktu.

Aynı zamanda, sevmeye başladığı adamı kaybetmeye karşı da koruyamazdı. Bir önceki gece, Sophie'ye sunduğu yakınlık konusunda bonkör, arzulu, sevecen ve hesapsızdı. Eğer sadece arzuya razı olsa onunla evlenebileceğini bilmek…

Ancak Sophie her gece yatağa atacak bir erkek değil, sevebileceği bir erkek dilemişti.

Kendisini karısı ve çocuklarının annesi olarak *sevebilecek* bir erkek.

"İyi olacaksın." Sophie, sırıtan ve salyalar akıtan Kit'i yüzüne yakın tuttu. "Sen sevimliliğin kişiliğe bürünmüş halisin ve seni hemen sevecekler. Lord Sindal bana Harradların kendilerini çocuklarına ve kiliseye adamış, düzgün, çalışkan insanlar olduğu konusunda güvence verdi. Orada şımartılacak, kız kardeşlerine sataşacak ve ailen için bir rahatlama kaynağı olacaksın."

Ancak Kit, kendisine verilen ismin teolojik kaynağından çok uzak bir kısaltma olduğundan dolayı ona Christopher diyeceklerdi.

leyla_yy (ZeZe)

"Chris-to-pher. İsmin bu olacak."

Kit kıpırdanmaya başladığında Sophie ona sıkıca sarıldı. "İsmin Christopher Harrad olacak ve hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak."

"Sophie, atlar eyerlendi ve erkek kardeşlerin de seni bekliyorlar." Vim, oturma odasının kapı aralığında bekliyor, yakışıklı ve üzgün görünüyordu. Sophie, onun gözlerinde endişeyi görebiliyordu ancak bakışlarında birkaç saat önce kollarında tuttuğu arzu dolu sevgiliye dair bir şey yoktu.

Her öpücüğüyle ve okşamasıyla elveda dediği erkek.

"Hazırım." Asla hazır olamayacaktı.

"Gel." Vim bir elini ona uzattı, Sophie onun kendisine evin dışına kadar düzgün bir şekilde eşlik etmek için kolunu kıvırmasını bekliyordu ya da belki de Kit'i alacak, bebeğin gülümsemeleri ve tatlılığıyla dolu birkaç dakika daha geçirecekti.

Kolu Sophie'nin omuzlarına dolandı ve çenesini başının üzerine dayadı. "Bu konuyu yeniden düşünmüş olmanı dilerdim. Harradlara ilkbahar geldiğinde ya da yürümeye veya konuşmaya başladığında da katılabilir."

Bunu merhametli bir şekilde söylemek istemişti ancak Sophie böyle bir şeyin teklif edilmesinin bile bir ihanet, kalbinde taşıdığı tüm diğer acıların ortasında yaratılan bir çalkantı olduğunu hissetti. "Eğer bunu bugün, *şimdi*, yapmazsam, bir daha yapamayabilirim. Hiçbir zaman."

Sophie onun başıyla onayladığını hissetti ancak kolunu çekmedi ve Sophie de geri çekilmedi. Uzun bir an boyunca Vim'e yaslandı ve onun gücünün ve sıcaklığının bir kısmını

almaya çalıştı. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Hayatım, biliyorum."

Bu, yani Vim'in bu kararın kendisine tam olarak neye mal olacağını bilmesi, onu rahatlatan tek şeydi. Kit ikisinin arasında mızmızlandı, tekmeler savurdu ve Sophie geri çekildi.

Ya da en azından denedi. Vim, evin içinde ilerlerken kolunu onun omuzlarında tutmaya devam etti ve dışarı, soğuk ve güneşli günün içine çıktıklarında bebeği ondan aldı. "En azından hava durgun. Morelands'e kolaylıkla gideceksiniz."

Sophie, giriş merdivenlerinin altında durdu. "Sen bize eşlik etmeyecek misin?"

"Edecek." St. Just, iri, doru atı, ata binme kısmına doğru getirdi. "Senin için bir ata eyer vurulması için izin aldık Sindal. Ata binmek için çok hoş bir gün."

"Bu sabah amcamla birlikte hesap defterlerine bakarız diye düşünmüştüm."

Bu kış sabahı da, Sophie'nin açısından içinde bulunduğu cehennemin en soğuk halkası kadar hoştu.

St. Just, sevimli olmaktan ziyade dişlerini sergilemek ister gibi gülümsedi. "Yengenin söylediği kadarıyla hesap defterleri senin ilgilenmediğin yıllarda oldukça durgunlaşmış. Eminim bu güneşli günde bizimle ufak bir gezintiye çıkma teklifimizi kabul etmeyi tercih edersin, öyle değil mi?"

Valentine ve Westhaven da atlarını ileri sürüp, St. Just'ın iki yanında durdular.

"Kuruntu yapacak bir şey yok," dedi Westhaven.

"Bize bu son birkaç yıldır Morelands'den neden uzak

leyla_yy (ZeZe)

durduğunu söylemen yeterli," diye ekledi Valentine. "Kardeşim, bebeği ben alabilirim."

Vim, dudaklarının kenarında gülümsemeye benzeyen bir kıvrılmayla erkek kardeşlere teker teker baktı. "Size eşlik etmekten zevk duyarım ve Kit benimle gelecek."

Kit'i St. Just'a verdi, Sophie'nin ata binmesine yardım etti, bebeği geri aldı ve hep birlikte, acı soğuk sabahın içinde ilerleyen bir süvari alayı gibi yolda ilerlemeye başladılar.

Papaz yardımcısının kilisenin yanındaki küçük evine, soğuk havadan korumak için Kit'e sıkıca sarılan ve arada onunla konuşan Vim'i izlememeye çalışan Sophie'nin tahminine göre birkaç dakika kadar kısa süre içinde ulaştılar.

Daha şimdiden kalbinde, dişsiz bir ağzın gülümsemeleri, bebekçe söylenen şarkılar ve en yakındaki yetişkinin burnunu, çenesini ya da kalbini yakalamak amacıyla havada savrulan minicik bir elin olması gereken yerde bir boşluk oluşmuştu.

"Onu bir dakikalığına sen al." Sophie'nin boğazının tıkanması ve göğsünde yaklaşmakta olan kaybın izi perişan ve yavaş bir şekilde izlenirken Vim sağlam, mavi gözleriyle onu inceliyordu. Sophie hayır dercesine başını salladı.

"Sadece atımdan inene kadar." Sophie başını bir kez daha sallasa da Vim, bebeği ona uzattı. Kit'i sımsıkı kucaklıyor, onun tatlı, bebeksi kokusunu ezberlemek, ekoseli bir şal sarınmış, düzgün görünüşlü, yorgun, genç kadını görmemek için gözlerini kapatıyordu.

"Sophie." Vim, Sophie'nin atının yanında durmuş, bebeği almak için bekliyordu. "Daha sonra gelip Bayan Harrad'ı ziyaret edebilirsin. Kit'i bir an önce bu soğuk havadan kurtarmamız gerek." Nazikçe konuşuyordu, ses tonu kimse onları duymasın diye tizdi.

Erkek kardeşlerinin, Vim'in kendileriyle gelmesi için baskı yapmalarının nedeni buydu: Böylece Sophie bebeği, merdivenlerinin alt basamağında titreyerek, Sophie ve bebekten başka herhangi bir yere bakmaya çalışan kadına değil, *ona* teslim edecekti.

Sophie, atının üzerinden Kit'i verdi ve kafasını çevirip, köyün hemen ilerisindeki Morelands'ın inişli çıkışlı sınırlarına baktı. Önce nefes alıp, sonra vermek, nefes almak ve vermek için kendisini zorladı.

Nefeslerini saydı; dört, beş, altı… Bu arada Vim bebeği Sophie'nin hayatından alıp bekleyen kadının kollarına verdi.

"Morelands kapısına kadar sizinle geleceğim." Vim atlayıp atına bindi ve atını Sophie'nin yanında gidecek şekilde sürdü ancak yolda giderlerken sessizliğini korudu.

"En doğru kararı verdin, Soph." Valentine ona anlayışla dolu bir bakış fırlattı ve Sophie'nin erkek kardeşinin duruşunu bozmaması için yapabildiği tek şey başıyla onaylamak, dosdoğru ileri bakmaktı. Valentine, Sophie'nin sinirlerinin ne kadar zayıf olduğunu anlamış olmalıydı ki, önden giden erkek kardeşlerine katılmak için atını sürdü.

"Sana bunun zamanla azalacağını söyleyebilirim," dedi Vim sessizce. "Çektiğin acı azalsın diye senin için dua edeceğim Sophie Windham. Bazı şeyler sadece fazlasıyla zaman alır." Sophie'yi azarlamadı, onu ikna etmeye ya da moralini

leyla_yy (ZeZe)

düzeltmeye çalışmadı ama Sophie yine de yanında olduğu için yeterince minnettardı. Çok kısa süre içinde, işlenmiş demir kapıların onları karşılar gibi dikildiği Morelands kapısına geldiler.

Vim atını durdurdu. "Buraya geri döneceğim ve hepinize yolculuk sırasındaki arkadaşlığınız hem de akrabalarıma uzun zaman sonra birilerini misafir etme zevkini tattırdığınız için teşekkür edeceğim."

Kendisinden hemen *şimdi* mi ayrılacaktı? Herhangi bir baskı, herhangi bir aciliyet yokken hemen *şimdi* mi olacaktı? Bundan sonra kalbi hiçbir zaman iyileşmeyecek miydi? "Bir fincan çay içmek için içeri gelmeyecek misin?"

"Sophie." Westhaven'ın sesi gerçekten ciddi geliyordu. Val ve St. Just da en az onun kadar ciddi görünüyorlardı. St. Just hafifçe başını iki yana salladı ancak vermeye çalıştığı mesaj açıktı.

Baron Sindal'ı, Morelands misafirperverliğinden faydalanmak için zorlamaması gerekiyordu.

Vim atını, Sophie'nin tam yanına sürdü, öne eğildi ve orada –üç heybetli erkek kardeşinin önünde– onu yanağından uzunca bir süre öptü. "Eğer ihtiyacın olursa bana haber ver." Çok kısık sesle konuşmuştu ve bu bir soru değildi. Sonra atını çevirdi ve Sidling doğrultusunda ilerlemeye başladı.

Sophie, Vim'in hayatından çıkıp gidişini izlerken erkek kardeşleri atlarını onun yanına gelecek şekilde çevirdiler, Valentine tam yanında, Westhaven ve St. Just'sa tam solundaydı.

"Gidelim mi?" St. Just diziyle atını dürterek ilerledi ve

Sophie'nin atı da onları takip etti. Çok kısa süre sonra, Morelands yolunda birkaç yüz metre ileride kışın ortasında tüm ihtişamıyla yükselen evlerine doğru yavaşça ilerliyorlardı.

"Dük ve Düşes'in yüzüne nasıl bakacağım bilmiyorum."

Üç kardeşi de kendisine endişeli bakışlarla baktığında Sophie yüksek sesle konuştuğunun farkına vardı.

"Başının ağrıması işe yarayabilir," dedi Westhaven.

"Yorgun olman ikna edici olacaktır," diye ekledi St. Just.

Valentine başını eğdi, yüzündeki ifadeyi anlamak zordu. "Sen yetişkin bir kadınsın. Senin için bahane uyduracağız Soph. Sadece odana git ve akşam yemeğine kadar rahatsız edilmek istemediğini söyle."

Val, atından inmesine yardım ederken Sophie erkek kardeşlerinin, Vim'in Dük ve Düşes'le karşılaşmaktan kaçındığını söylerken haklı olduklarını fark etti. Sophie'nin anne babası akıllı ve Sophie ve dileklerinin yarısını gerçekleştiren adam arasındaki üstü kapalı sözlerle ve bakışları yakalayabilecek insanlardı, öyle değil mi?"

"Bu kadar çabuk mu döndün?" Rothgreb, yeğenini bakışlarıyla incelediğinde delikanlının kafasının meşgul olduğunu görmesi için gözlüklerini takmasına gerek yoktu.

Artık bir delikanlı değil, yetişkin ve yakışıklı –ve biraz da kalın kafalı– bir erkekti. Aşk gençleri böyle aptallaştırabiliyordu.

Vim, amcasının masasının karşısındaki sandalyeye çöktü.

leyla_yy (ZeZe)

"Gittiğimiz mesafe uzak değil. Defterleri hazırladın mı?"

"O güzel kısrağın öylece gitmesine izin mi verdin?"

Vim başını kaldırıp ona baktı ve Rothgreb onun kendisinden büyük akrabasına saygılı davranmakla, her şeye burnunu sokan işgüzar yaşlı adamı boğazlama isteği arasında bir denge bulmaya çalıştığını görebiliyordu.

"Teklifimi birden fazla durumda reddetti Amca. Sanırım kaybolan her şeyin bir listesini yapmamışsındır, değil mi?"

"Teklifini reddetti! Ona ününde diz çöküp evlenme teklif ettin mi? Onu çiçek ve mücevher yağmuruna tuttun mu? Onun için ejderhalar avlayıp, sırılsıklam eden fırtınalardan geçtin mi?"

"Onun için bir bebeğin kirli bezlerini değiştirdim, o bebeğe bakmak için bütün gece yatıp kalktım ve ona hayatımın geri kalanını sundum."

"Kirli bezler mi? Hah! Benim zamanımda bir erkek bir kadınla nasıl flört edeceğini bilirdi."

Bu Vim'in alaycı bir şekilde gülümsemesine neden oldu. "Senin zamanında kolayca evleniyordunuz ve gözünüze takılan her eteğin peşinden koşabiliyordunuz."

"Çok az şey biliyorsun." Rothgreb gözlüklerini masaya bıraktı. "Eğer mecburiyetten dul kadınlarla flört etmekten daha fazlasını yapmış olsaydım yengen parçalarımla domuzları beslerdi ve en sevdiği yerleri başka şeyler için saklayacağından da emin olabilirsin."

"Yengem söz konusu olduğunda..." Vim dik bir şekilde oturdu, yüzündeki ifade acımasızdı. "Bana aklı hiç de gidip

geliyor gibi gelmedi amca. Senin onun durumuyla ilgili söylediklerinin abartı olduğu sonucuna vardım ve bunu neden yaptığını da merak ediyorum."

Kahrolasıca. Aşk onu bazı konularda aptallaştırmıştı ancak yeterli derecede değil.

"İyi ve kötü günleri oluyor ve etrafında insanlar olduğunda ona iyi geliyor. Özellikle seni ve senin Windham kızıyla ilgilendiğini görmekten mutlu oldu."

Kerata şimdi kafasını buna yorsun bakalım. "Essie'nin Morelands'ı yoklamasını istemezsin sanırım, öyle değil mi? Bu yaşlı kemikler soğuğu eskisi kadar kolay atlatamıyorlar."

Bu itirafın gerçek olması söylenmesini kolaylaştırmıyordu ancak Vim yemi yutmuş gibi görünmüyordu.

"Morelands'e bir daha ayak basmayacağımı düşünürsek, ne kadar erken olsa o kadar iyi olur."

Ah, delikanlı kötü durumdaydı. Rothgreb onu ayağıyla dürttü, gerekli olan etkiyi yaratmak için fazla cansız bir hareketti ancak ona et kafalı yeğenine ters bir şekilde bakma fırsatını vermişti. "Tanrı aşkına, o gençlik hatasını ne zaman unutacaksın? Holderness kızı sadece yanlış atılmış bir adımdı, hepsi bu. Hepimiz bu tür hatalar yaparız, en azından çoğumuz ve Tanrı sayesinde bunları atlatırız."

"Ben o kızı unuttum zaten," dedi Vim, kıskanılacak bir kolaylıkla ayağa fırlarken. O kızı daha paket Bristol'dan çıkmadan unutmuştum ama bana, o kızın onurunu ve *benimkini* lekeleyen o iftiranın cezasını ödetme fırsatının verilmemesini hiçbir zaman atlatamayacağım. Kaybolan eşyaların listesinin

leyla_yy (ZeZe)

akşam yemeğinin ardından masamda olmasını istiyorum."

Engellenmiş bir aşkı tasvir eden bir şekilde, kızgınlık ve hayal kırıklığı içinde paldır küldür yürüyerek dışarı çıktı. Rothgreb sandalyesine oturdu ve Vim'in çıkmasıyla uyanmış gözlerle kendisine bakarak yanına gelen tazısına elini uzattı.

"Delikanlı tam bir baş belası. Karım tıpkı bana benzediğini söyleyecektir."

Köpek, Rothgreb'in eline kafasını sürttü.

"Haydi, gidip Essie'yi bulalım, olur mu? Bir şeyler yapmalıyız dostum. Ne olduğundan emin değilim ama bir şeyler yapmak zorundayız."

17

"Akşam yemeğine katılsan iyi edersin, Soph." Maggie'nin yeşil gözlerinde hem sevgi hem de biraz da inatçılık vardı. "Düşes sabırlı davranıyor ama ben bunun erkek kardeşlerimizin onu tüm sevimlilikleriyle eğlendirdikleri için olduğunu düşünüyorum."

"Aç değilim." Sophie, Bayan Harrad için Kit'in hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeylerin listesini yaptığı yazı masasından kalktı ama bu Maggie'ye masanın yanına gelme ve hafiyelik yapma fırsatını vermiş oldu.

"Sophie Windham, ne zamandan beri bebek bezi değiştirmek konusunda uzman oldun?"

"Vim bana nasıl yapılacağını gösterdi; hızlı ve sakin."

"Şu Vim hakkında…" Sophie yaptığı hatanın çok geç farkına vardı çünkü Maggie elindeki listeyi bırakmış doğruca ona bakıyordu. "Yaklaşık bir düzine yıl önce –daha saçlarını toplamaya yeni başladığın zamanlarda– bana onu gereğinden fazla yakışıklı genç bir akraba, Wilhelm Charpentier olarak ta-

leyla_yy (ZeZe)

nıştırmışlardı. Oldukça iyi dans ediyordu ama Düşes'in yılbaşı partisinde kopan patırtının ardından tek bir kelime bile etmeden ortadan kayboldu.

"Ben onu Vim olarak tanıdım ama kendisi artık Rothgreb' in vârisi Lord Sindal." Sophie bunları mahcup, dikkatli derecede mahcup bir ses tonuyla söylemişti.

Maggie kollarını kavuşturdu, gözleri cesur bir ışıkla parlıyordu. "Peki, baron bebek bakımıyla ilgili bu kadar şeyi nereden biliyormuş?"

Büyük kardeşler aile tarihini öğrenmek gerektiğini bilirlerdi ancak ayrıca lanet derecede korumacı da olabiliyorlardı.

"Silahlarını indir Maggie. Vim'in kendisinden küçük kız kardeşleri var ve onun sadece bebeklere düşkün olduğunu düşünüyorum. Bir çocuğu olduğundan hiç bahsetmedi. Şu patırtı neyle ilgiliydi?"

Maggie dudaklarını büzdü ve Sophie'ye kararsızlıktan ikiye bölünüyormuş gibi baktı. "Bilmiyorum. İnsanların arasına karışmak hiçbir zaman en iyi özelliklerimden biri olmadı, ama konu her ne idiyse, kimse sonradan bu konu hakkında tek bir kelime bile etmedi. Bana senin şu bebeğinden bahset."

Sophie görünürde makyaj masasının üzerindeki eşyaların yerini değiştirmek için kız kardeşine arkasını döndü. Vim bu saç fırçasını saçlarını taramak için kullanmıştı.

"Her şeye burnunu sokuyorsun Maggie."

Maggie tam yanında duruyordu ve yüzündeki ifadeyi anlamak zordu. Maggie ikinci doğan çocuktu, St. Just gibi üvey kardeşiydi ve kendi annesinden ateş kızılı saçlarını, diğer

Windham kızlarından daha uzun boyunu ve arada sırada çabucak sinirlenmesini almıştı.

"Bu bebeğin bezini değiştirdin Sophie Windham; hem de pek çok kez. Düşes, kendisini çocuklarına adamış bir annedir ama en sevdiğim yabandomuzunun üstüne iddiaya girerim ki içinizden hiçbirinin kirli bezlerini değiştirmemiştir."

Bir kadının kendini toplamak için biraz mahremiyete ihtiyacı olduğunda, kardeşler şeytanın ta kendisi olabiliyorlardı.

"İhtiyaçlar giderilmek zorundadır," dedi kısık sesle, saç fırçasına bakarak.

"Konu sadece şu lanetli bebek değil, öyle değil mi?" Maggie saç fırçasını nazikçe Sophie'nin elinden aldı. "Gittin ve kirli çamaşırların yıkandığı bir yerde Sindal'a âşık oldun."

"Tam olarak öyle değildi." Aslında tam olarak öyleydi, aynı şey hizmetlilerin odasındaki halı için de geçerliydi.

"Bizim çocukların konuşmalarına kulak misafiri oldum. St. Just homurdanarak, Sophie'nin çılgın entrikaları ve o aptal Sindal gibi bir şeylerden bahsediyordu. Orada ne oldu?"

Dük'ün en büyük ve gayrimeşru kızı olan Maggie de zorlu bir yoldan geçmişti. Otuz yaşına geldiğinde şehir merkezinde kendi evine taşınmıştı. Bu kardeşler arasında çelişkili bir yakınlık doğmasına fırsat vermişti ve Maggie'nin hoş, küçük evi, kendisinden küçük kardeşlerinin kaçıp, sığınacakları bir yer haline gelmişti.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Sophie saç fırçasını bir kez daha eline aldı, sonra bırakıp makyaj masasının üzerinde katlı bir şekilde duran mendile uzandı. Vim'in mendili; bu

leyla_yy (ZeZe)

mendil Sophie'nin eşyaları arasına nasıl girmişti ki? Mendili burnuna götürdü, hafif bir bergamot kokusu aldı ve ağlamaya başladı.

"Tüm erkeklerin canı cehenneme, hem de o kadar soğuk bir köşesine ki müstehcen yerleri kuruyup düşsün," diye homurdandı Maggie. Kolunu Sophie'nin beline attı ve onu şöminenin yanındaki şezlonga götürdü. "Bizim çocuklar Baron Sindal'ın icabına baksınlar mı? Hepsi hatta Westhaven bile güzel bir dövüşü sever ama Westahven muhtemelen tek bir adamın karşısına grup halinde, hatta tek tek bile çıkmalarının, Moreland vârisine yakışmayan bir hareket olduğunu düşünecektir. Büyük ihtimalle kimin onun karşısına çıkacağını belirlemek için saman çöpü çekecekler ve Dev ile Gayle muhtemelen hile yaparlar ki Valentine..."

"Kes şunu Maggie. Erkek milletini kışkırtmamalısın," dedi Sophie başını ablasının omzuna yaslayarak. "Sindal bana teklifte bulundu ama bu..."

Maggie, Sophie'nin saçlarını geriye itti ve şezlongun üzerinde onu kucakladı. "Ama bu bir evlenme teklifi değil miydi?"

Sophie başını hayır der gibi iki yana salladı. "İlk başta değildi. Benim bir kâhya, evin hanımının yardımcısı ya da benzer bir şey olduğuna inanmasına izin verdim ve istedim ki..."

"*Onu* istedin."

Sophie biraz geri çekildi. "Sadece onu değil. Ben bir erkeğin beni sevmesini istedim Mags. Benimle birlikte olmak

isteyen bir erkek istedim ve Vim öylesine..."

"Ah, gökyüzünde dolunay ve havada tutku varken hepsi de *öylesine* görünürler. En azından bu hatadan zevk aldığını umut ediyorum?"

Sophie bu sorunun üzerine başını kaldırdı. Bu, sosyal ortamlardan elini ayağını çekmiş, kafası finansal işlerle meşgul ve saçmalıklardan hiç hoşlanmayan Maggie'den hiç beklemediği bir şeydi. "Aldım Mags. *Fazlasıyla* zevk aldım."

Maggie'nin hoş yüz hatlarında hayretler içinde kalmış bir ifade belirdi. "Peki, o zaman sorun ne? Ondan istediklerini layıkıyla yerine getirip beraat etmiş ve şimdi de eğer istiyorsan onu yanında tutabilirsin. Kıvamına gelmesi için söyleyeceğin tek bir kelime yeterli."

"Arzuladığım erkek kesinlikle o ama dilediğim erkek o değildi."

Maggie kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "Birini arzulamak kötü bir şey değildir Sophie Windham, özellikle de eşler arasında. Bazı evlilikler sadece eşler arasında tutku olmamasından dolayı tükenip biter."

Bu, Sophie'nin ablasıyla daha önce yaptığı konuşmalara hiç benzemiyordu. Bu kadar hassas bir konuda bu kadar açıkça konuşmak hem rahatsız edici hem de rahatlatıcıydı. "O kadar çok kez evlendin ki, bu konu hakkında bilirkişi gibi konuşabiliyorsun, öyle değil mi?"

"Başka kadınların kocalarından, gayrimeşru olarak doğduğum ve kızıl saçlı olduğum için, herhangi bir erkeğin bana ilgi göstermesine minnettar olacağımı düşünen erkeklerden

leyla_yy (ZeZe)

pek çok teklif aldım."

"Ah, Mags." Sophie ablasına sarıldı. "Şu son birkaç senedir o kadar içime kapanmıştım ki.. üzgünüm."

"Bart ve Victor öldüğünden, çocuklar evlenmeye başladığından ve Dük kalp krizi geçirdiğinden beri hepimiz biraz ters yöne gidiyoruz." Maggie içini çekti ve çenesini Sophie'nin şakağına dayadı. "Bence Sindal söz konusu olduğunda biraz dar görüşlü oluyorsun."

"Ancak Leydi Sophia Windham'la gönül eğlendirmekte olduğunu fark ettiği zaman bana evlenme teklif etti. Kocamın bana görev bilinci ve yükümlülüklerle dolu bir tepside sunulmasını istemiyorum Mags."

"Onu bu şekilde kabul etmek zorunda kalabilirsin." Maggie şezlongdan kalktı ve odayı adımlamaya başladı. "Hamile kalmış olabilirsin Soph. İşte o zaman ne olacağı hiç belli olmaz. Kız ya da erkek yeğenimin, St. Just ve benim tüm hayatımız boyunca taşımak zorunda kaldığımız damgayı taşımasına izin vermeyeceğim. Gerekirse Sindal'a bir silah doğrultup onu kilisede mihraba doğru yürütürüm ve St. Just da silahı benim için doldurur. Onun…"

"Şşşt." Sophie, Vim'in mendilini burnuna götürdü, onun kokusunu duymak tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Olay, o noktaya gelmeyecektir. Gelse bile Vim, Kent'te, kalması gerektiğinden daha fazla oyalanmayacaktır. O, yıllarca evden uzakta olan kocalardan biri olurdu –Kent'ten nefret ediyor– ve Kit onu sevmem için burada olduğu sürece buraya bağlıyım. Ayrıca bundan yirmi yıl sonra Vim'le evliliğin nasıl bir şey olacağını görebiliyorum: Paris'te bir caddede birbirimizin yanından geçeceğiz ve o benimle olabilecek en medeni ve saygılı şekilde şakalaşacak. Buna dayanamam. Ayrıca, Sidling'de yolunda gitmeyen bir şeyler var ve şu an Vim'in olabilecek en saçma neden yüzünden kendisine yalan söylemiş, külfetli Dük kızlarıyla evlenmeyi düşüneceği bir zaman değil."

Maggie, adım atarken birdenbire durdu. "Yalnızlık nadiren mantıklı kararlar vermemize izin verir. Sindal'ın ailesinin topraklarına olan alerjisi onca sene önceki olay yüzünden miymiş?"

"Sanırım. St. Just'a sorabilirim. Bana söyleyecektir."

"Ya da belki de söylemez. Erkeklerin birbirlerine karşı besledikleri çok garip bir sadakat duyguları var."

İki kardeş, sadece yetişkin kadınların, yetişkin erkekler ya da tüm günlerini botlar ve pantolonlar içinde kasılıp yürüyerek geçiren erkek suretleri söz konusu olduğunda birbirlerine baktıkları şekilde bakıştılar.

"Papaz yardımcısının ailesini ziyaret etmelisin," dedi Maggie. "Bu dikkatini diğer sorunlarından uzaklaştırır ve ufaklığın uygun şartlar altında büyütüldüğünden emin olmanı sağlar."

"Ya öyle değilse?" Bu korkunç, *korkunç* bir düşünceydi.

"Biz erkek kardeşlerimize düşkün müyüz?"

"Hem de utanmazca."

"Kit'in sütkardeşleri de onu çok sevecek ve ona düşkün olacaklar."

"Bu konuyu düşüneceğim." Bu düşünce umutlanmasına

leyla_yy (ZeZe)

neden oldu ve eğer oraya gitmesinin bebekten bir kez daha ayrılması anlamına geleceği düşüncesi onu durdurmasaydı, Sophie çoktan ahıra giden yolu yarılamış olurdu.

"Bu konuyu aşağı, akşam yemeğine gelirken düşün. Şu an ihtiyacın olan en son şey, senin bir erkekle sorun yaşadığının Dük'ün kulağına gitmesi olur. Eğer bu olursa, Sindal'ın hemen ve bir daha geri gelmemek üzere buraları terk etmesi gerekir."

Sophie, Vim'in mendilini cebine tıkıştırdı ve akşam yemeğine inen ablasına eşlik etti.

"Tanrı aşkına amca, orada ne yapıyorsun?"

Vim sesini yükseltmemişti çünkü yaşlı adam, en az merdiven kadar cılız iki adam tarafından tutulan cılız, tahta bir merdivenin tepesindeydi ve muhtemelen antika sayılabilecek kadar yaşlı olan kâhya da aşağıda onu beklemekteydi.

"Lanet Noel çelengini asıyorum," bağırdı Rothgreb. "Yengen asılmasını istiyor ve başka biri bu evi çekip çevirmek için kendini hazır hissedene kadar onun isteklerini ben yerine getireceğim."

Vim'in omuzlarına ağır ve perişan edici bir suçluluk duygusu, Rothgreb sallanarak merdivenden aşağı inerken, soğuk, ıslak bir battaniye gibi çöktü.

"Onu senin için ben de asabilirdim. Sadece istemen yeterliydi." Vim kafasını yukarı kaldırıp, Sidling'in giriş holünden sallanan ökseotu olması gereken çalı parçasına baktı.

"İstemem mi? Peh. Yıllardır buraya gelmeni isteyip duruyorum. Peki, elime ne geçti? Hey siz." Rothgreb hizmetlilerine baktı. "Yarın, bu şey aşağı düşene kadar burayı süpüreceksiniz." Bir elini ökseotuna doğru salladı. "O şey orada asılı olduğu sürece burada sadece çirkin hizmetçi kadınlar ve evli bayanlar oyalanır. Misafirler gelmek üzereyken evimin bakımsız görünmesine izin vermeyeceğim."

"Misafir mi?" Soğuk bir his Vim'in iç organlarında kayarak ilerledi. "Yengem ve senin son günlerde bu kadar çok misafir ağırladığınızı bilmiyordum."

"On seneden fazla süredir vârisim olan bir erkek olarak, bu evle ilgili olarak hesap defterlerinden başka pek fazla şeyden haberin yok evlat." Rothgreb, merdivenin kaldırılabilmesi için geri çekildi. Bu neredeyse komik sayılacak kasti bir hızla ayrılan üç hizmetlinin ortaklaşa çabalamalarını gerektirdi.

"Paltomu getirmelerini istediğim zaman duvar kadar sağır oluyorlar ama elli adım öteden dedikodu malzemesini tek kelime bile kaçırmadan duyuyorlar."

"Hangi misafirlerden bahsediyorsun amca? Mektuplarında misafir ağırlayacağınızdan bahsetmemiştin." Vim, kollarını kavuşturdu, duruşunu genişletti ve yaparken bile bu tavırların savunmaya geçtiğini gösterdiğini biliyordu."

"O zaman misafir demeyelim." Rothgreb bir elini tırabzan babasına koydu. "Aile. Kuzenlerin, üç kuzenin ve onların çocukları. Bir de, kızların giriş holünde birkaç erkekle tanışabilmeleri için yerel ailelerden bazılarını da davet ettik. Özel kokteylimi hazırlayacağım; leydimiz de ekselanslarının tüm

leyla_yy (ZeZe)

alaylarının bir haftada tüketemeyeceği kadar çok kurabiye ve hamur tatlısı sunuyor olacak. Sen de katılacaksın."

Katılacaktı. Amcası ona emir vermiyor, sadece bir gerçeği dile getiriyordu. Ailesel yükümlülükler, Vim'in ceza almadan kaçınabileceği şeyler değillerdi.

"Ne zaman?"

"Genellikle, herkes hava kararmadan evine dönebilsin diye öğle yemeğinden sonra başlarız. Yaşlı Moreland Dükü'nün de arz-ı endam etmesini bekliyorum. Son birkaç senedir komşularıyla daha çok görüşüyor ya da buradaki hizmetliler biraz daha güzelleşmişlerdir."

Bu son cümle, sanki Vim'in Sophie'yi sadece bir an bile görebilmek için öldüğünü lanet olası derecede biliyormuş gibi neşeyle söylenmişti. "Ben biraz dolaşacağım amca. Beni çaya beklemeyin."

"Bunun hayalini bile kurmazdım zaten." Rothgreb, pek hızlı olmasa da azimli bir şekilde merdivenlerden çıkmaya başladı. Şüphesiz Yengesi Essie'yle birlikte hain bir komplo kurmaya ya da yaşlı tazısını durum hakkında bilgilendirmeye gidiyordu.

Vim merdivenlerden salınarak inerken, amcası ve yengesi burada oldukça mutlu olmalarına rağmen, Sidling'in *kendisinin* olmak istediği yer olmadığını düşündü. Ev iyi durumdaydı, malikânenin hesap defterleri iyi durumdaydı ve Vim topraklarını kendisinin yöneteceği zaman geldiğinde de her şeyle dikkatle ilgilenileceğinden de emindi.

Henüz yeni bir kâhya belirlemesine gerek yoktu.

"Yenge?"

Eski bir at battaniyesine sarınmış, elinde bir havuçla bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyordu.

"Yüce Tanrım!" Fırlayarak ağaç kütüğünün üzerinden kalkarken battaniye omuzlarından düştü. "Wilhelm seni beklemiyordum."

"Buraya sırtında sadece bir şalla mı geldin? Sana kışın ortasında olduğumuzu hatırlatmama gerek var mı Esmerelda Charpentier?"

Rüzgâra, atlara ve özellikle de iri yük ve gürbüz vagon atlarına karşı korunaklı olsa da, ahır dondurucu derecede soğuktu.

"Hangi mevsimde olduğumuzu biliyorum genç adam."

"O zaman belki eve kadar sana eşlik etmeme izin verirsin, öyle değil mi?" Vim ona baktı ama yüzündeki ifadeyi anlamak imkânsızdı. İmalı bir bıkkınlık ya da dışarıda gezinirken yakalandığı için duyduğu utanç olabilirdi.

"Eve giden yolu kendim de bulabilirim, çok teşekkür ederim." Aceleyle ilerledi ancak Vim elini onun koluna koyduğunda durdu.

"İdare et beni, yenge." Paltosunu yengesinin omuzlarına attı ve koluna girmesi için kolunu kıvırdı. Ya gelip kendisini götürmesi için kocasını ya da sadece ona evin yolunu göstermesi için herhangi birini bekliyordu.

"Kulaklarımıza işkence etmek için çaldığın bu özellikle

leyla_yy (ZeZe)

rahatsız edici arya nedir?"

Valentine, Westhaven'ın sorduğu soruya sırıtarak cevap vermek için ıslık çalmayı bıraktı ve bunun yerine şarkı söylemeye başladı. *"Hepimiz koyunlar gibi, yoldan çıkmışıuz."*

"Yine Handel." Sophie kardeşinin mini konserini böldü. "Noel dönemine uygun. Siz ikiniz bana eşlik etmek zorunda olmadığınızı biliyorsunuz."

"Saçmalık." Westhaven, şarkıyı mırıldanarak söylemeye başlayan Valentine'e kötü bir bakış fırlattı. "Bu bölgede olduğuma göre bölge papazını ziyaret etmeliyim ve Valentine'in de Noel ayininden önce piyanoyu akort etmesi gerek."

"Piyano akort etmek konusunda iyiyimdir," dedi Valentine. "Eğer karım beni hendeğin dibine gönderirse, son çare olarak başvuracağım bir yetenek."

"Göndermeyecek," dedi Sophie kısrağını okşarken. "Seni kardeşlerini ziyaret etmeye gönderecek ve intikamını ailemizin tamamından alacak."

"Hey, çocuklar," diye başladı Westhaven ve bu sadece Valentine'in genizden gelen resitaline devam etmesine neden oldu.

"Hepimiz koyunlar gibi, yoldan çıkmışıuuuz."

Westhaven gözlerini devirdi. "Minik oğlumun bu anıran baş belasıyla, Moreland Düklüğü arasında duran tek şey olduğunu düşünüyorum da."

"Sophie'nin gülümsemesini sağladım," dedi Val anırmasına aniden son vererek. "Noelim başarılı geçmiş oldu çünkü Sophie'nin gülümsemesini sağladım." Sonra Sophie'ye de tatlı

ve anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Git ve Şeytan Tohumu'nu ziyaret et Sophie. Bir bebek bezi değiştirdiğinde ve Bebek Hazretleri içindekileri elbisenin üzerine püskürttüğünde çok daha iyi hissedeceksin."

"Çok uzun kalma," dedi Westhaven, Sophie'nin atından inmesine yardım ederken. Sophie, daha erkek kardeşi ellerini belinden çekmeden aniden hareketsiz kaldı.

"Bu, Kit." Bir an daha sesi dinledi. "Bu onun acıktığı zamanki ağlaması. Bırakın beni, *şimdi!*"

"Sophie." Westhaven ellerini onun omzuna koydu. "O senin bebeğin değil ve onlar da onu açlıktan öldürmeyecekler. Bak? Görüyor musun? Biri çoktan midesinin olması gereken yerdeki dipsiz kuyuyu lapayla doldurmuş olmalı. Sakin ol. Sen Percival ve Esther Windham'ın duyarlı kızlarısın ve bir nezaket ziyareti yapıyorsun."

Westhaven'ın sadece sesiyle bile insanları sakinleştirmek gibi bir becerisi vardı ancak Sophie yine de bir süreliğine alnını onun omzuna dayamak zorunda kaldı.

"Paketin?" Valentine yanlarında durmuş, kâğıda sarılı bir paket uzatıyordu. "Günün büyük bölümünde kilise girişindeki o yaşlı piyanoyla boğuşuyor olacağım ama tahminimce Westhaven kendisini bir tabak kurabiye ve iki fincan çayla kısıtlayacaktır."

Bir uyarı. Sophie'nin oyalanmaması gerekiyordu yoksa erkek kardeşleri onu papazın evinden zorla çıkaracaklardı.

"Haydi, gel." Valentine atları ahıra doğru götürürken Westhaven elini onun koluna koydu.

leyla_yy (ZeZe)

"Yarım saat, daha uzun sürmesin."

Sophie başıyla onayladı. Niyetleri iyiydi ve Sophie söz konusu Kit olduğunda değerlendirme kabiliyetinin normal olacağına güvenmiyordu.

Şu an söz konusu herhangi bir şey olduğunda buna güvenemiyordu.

Westhaven ön kapıyı çaldı ve kapı altı yaşlarında bir kız çocuğu tarafından açıldı. İki yandan gevşekçe örülmüş sarı saçları olan kız, birkaç eksik dişini ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. "Anne! Bir adam ve bir bayan geldi."

Sophie, içeri girmeleri için kapıyı ardına kadar açan çocuğa gülümsedi. "Benim adım Leydi Sophia ve bu da Lord Westhaven."

"Benim adım Lizabeth! Babam Noel'de bize yeni bir bebek geldiğini söyledi. Onun adı Christian ama o aslında gerçekten benim kardeşim değil. Anne, bayanın ismi Sophie!" Çocuk Westhaven'a baktı. "Sizin isminizi unuttum."

Christian mı? Onun ismi Kit, hatta Christopher'dı. Westhaven, Sophie'den gözlerini kaçırıyordu.

"Bana Lord Westhaven diyebilirsin."

"Anne! Adamın ismi…"

"Elizabeth Ann Harrad. Sana evin içinde bağırmak hakkında ne söylemiştim?" Bayan Harrad elleri belinde girişte göründü. "Affedersiniz Leydim, Lordum. Elizabeth, selam ver."

Çocuk bedeninin üst kısmıyla öne eğilip garip bir reverans yaptı.

"Çok hoş," dedi Sophie hareketin daha anlaşılır bir ha-

liyle karşılık vererek. "Bayan Harrad, emrivaki yapmak istemem ama erkek kardeşlerim bu tarafa geliyorlardı ve ben de uğrayıp bir şeyler… Lord Sindal?"

Vim, Kit omzunun üzerine konmuş bir şekilde yavaşça Bayan Harrad'ın arkasında belirdi.

"Sindal." Westhaven'ın selamı soğuktu. "Noeliniz kutlu olsun Bayan Harrad. Eğer bana müsaade ederseniz bölge papazını ziyaret ettikten sonra Leydi Sophia'yı almaya geleceğim?"

Sophie onu durduramadan önce Westhaven kapıdan çıktı.

"Leydi Sophia." Vim neşeli bir şekilde gülümseyerek onu başıyla selamladı. "Biz de tam mutfakta erken öğle yemeği yiyorduk, öyle değil mi Bayan Harrad?"

"Lordum öyle diyorsa öyledir. Sizi selamlaması için gidip Bay Harrad'ı getireceğim Leydi Sophia." Evin içinde iki kız çocuk arasında yeni bir kavganın patlak vermesiyle birlikte aceleyle uzaklaştı.

Kavga sesleri yavaş yavaş azalır, evin içindeki kokular –pişen ekmeğin, erkek kedi idrarının, kömür dumanının ve yıkanmamış, pis bebek bezlerinin kokuları– silinirken Sophie pelerinin içinde kalakalmıştı.

Tek farkına varabildiği şey, kolları dirseklerine kadar sıvanmış, gözleri tam olarak Kit'inkiyle aynı mavi tonda bakan Vim'di.

"Kıyafeti kirlenmiş." Sophie, Bayan Harrad'ın söylediklerini duyabilecek kadar yakında olmamasını umut ederek etrafına bakındı.

leyla_yy (ZeZe)

"Eğer insan lapasını her yana püskürtürse, bunun gibi şeyler olur," dedi Vim. "Belki onu besleme konusunda senin şansın daha yaver gider, ne dersin?"

"Mary ve Louise yine kavga ediyorlar," diye bildirdi Elizabeth, bakışları Sophie'yle Vim arasında gelip giderken. "Babam bu nedenle çalışma odasının kapısını *her zaman* kapalı tutmak zorunda kalıyor. Çünkü her zaman kavga ediyorlar, annem onlara bağırıyor ama asla kavga etmeyi kesmiyorlar."

Vim çocuğa gülümsedi. "Onlara Leydi Sophia'nın sana reveransınla ilgili iltifatta bulunduğunu söyle. Böylece sen de onlarla kavga edebilirsin." Vim çocuğa göz kırptı ve çocuk hızla odadan kaçtı.

Böylece Sophie gözleriyle onları yiyip bitirirken bir an için Vim ve Kit'le baş başa kaldı.

"Nasılsın?"

"Seni gördüğüme sevindim."

İkisi aynı anda konuşmuşlardı ve tam ikisi de birbirlerine doğru bir adım atarken Bay Harrad, arkasında da karısı aceleyle koridordan onlara doğru geldi.

"Leydi Sophia, özürlerimi kabul edin. Daha fazla misafirimiz olacağından haberim yoktu. Lütfen içeri gelin. Hayatım sen Leydi Sophia'nın paltosunu alır mısın?"

Hoş bir ses tonuyla konuşuyor olsa da sesinde biraz sitem vardı. Bayan Harrad'ın bir anlık duraksaması durumu tuhaflaştırabilirdi ancak Kit ellerini Sophie'ye doğru sallayıp agulamak için tam o anı seçmişti.

"Buyrun." Sophie pelerinini çıkardı. "Onu kucağıma alabilir miyim?"

"Kucakta gezmeyi seviyor gibi," dedi Bayan Harrad, Sophie'nin pelerinini bir çiviye asarken, "Benim kızlarım bu kadar talepkâr değillerdi."

Sophie kadının seçtiği kelimeleri, karıkoca arasındaki gerilimi ve hatta ondan alırken elinin Vim'in eline dokunmasını bile önemsemedi.

"Bebek Hazretleri," dedi kısık sesle ona sıkıca sarılırken. "Çıkardığın patırtıyla nöbetçileri uyandıracaktın." Bakışlarını Vim'e çevirdi. "Yemeğini bitirdi mi?"

"Daha yeni başlamıştı," dedi Vim. "Belki de çayımızı mutfakta içeriz, değil mi? Eminim Leydi Sophia minik dostuyla biraz daha zaman geçirmek isteyecektir."

Bay Harrad omuz silkti; karısı ise teslim olmuş görünüyordu. İkisinin de seyrek, sarı saçları ve yorgun, bezgin bir görünüşleri vardı.

"Size sorun çıkarıyor mu?" diye sordu Sophie Bayan Harrad'a. "Yani Kit'ten bahsediyorum."

Bayan Harrad, Sophie'nin kollarındaki bebeğe baktı. "Sadece erkek olduğu için. Kocam erkek bir çocuk istedi ama onlar kız çocuklara benzemiyorlar ve hele bu özellikle yaygaracı."

Sophie hiç de yaygaracı değil, diye sert bir şekilde cevap vermek istedi. Kit kucağında mutlu bir şekilde kıvrılmış, minik parmaklarıyla Sophie'nin çenesine ve ağzına vuruyordu. "Çok emekledi mi?"

leyla_yy (ZeZe)

Bayan Harrad aşağı doğru baktı ve daha cevap vermeye fırsat bulamadan büyük, sıcak ve taze pişmiş ekmek kokularıyla dolu mutfağa ulaştılar. "Size çayın yanında taze ekmek ikram edebilirim."

"Lütfen zahmet etmeyin." Sophie dizlerinin üzerine alabilmek için oturdu. "Lord Westhaven ekmeğinizin hakkını veremeden beni almaya gelecektir." Sophie masanın üzerindeki yetişkinlere özel boyuttaki çay kaşığını aldı ve kaşlarını çatarak kaşığa baktı. Kit'i bununla mı besliyorlardı?

"Bu da iş görür," dedi yanında oturan Vim sessizce. "Ona bir dakika ver; bununla nasıl yiyeceğini hemen kavrayacaktır."

Onun sesini duyan Kit sırıtmaya ve Sophie'nin kucağında zıplamaya başladı.

Bundan sonraki dakikalar, Kit'in iştahla sade ve soğuk lapasını yemesi, Vim'in ev sahibi ve ev sahibesiyle havadan sudan konuşması ve Sophie'nin Kit'le beraber geçirdiği bu mutlu anların hatırasını zihnine depolamaya çalışmasıyla flu bir şekilde geçip gitti.

Çok zordu. Bebeğin kıyafetleri kirliydi; bunun sadece beş dakika içinde gerçekleşmiş olabileceği doğruydu ancak aynı zamanda tırnaklarının içi de pisti ve boynundaki o tombul katların arası da kirlenmişti. Bir kolu boyunca uzanan kırmızı bir çizik vardı ve evin üç kız çocuğu bağrışarak ve koşuşturarak mutfağa girdiklerinde Kit ağlamaya başladı.

Bayan Harrad azarlamaya başladığında daha yüksek sesle ağlamaya başladı ve Sophie de içinde bir ağlama isteğinin kabardığını hissetti.

"... biz de tam gidiyorduk." Vim konuşurken Sophie'nin sandalyesini tuttu ancak Sophie'nin istediği en son şey Kit'i bu cehennemin içinde bırakıp gitmekti.

Vim'e bakarak onunla iletişim kurmaya çalıştı ancak o kızlardan biri diğerinin saçını çekip odadan kaçarken Vim bakışları kararlı bir şekilde Sophie'nin tepesinde dikilmeye devam etti. Bayan Harrad büyük bir öfkeyle kızların ardından çıkarken Bay Harrad, sabırlı görünmeye çalışarak, koridora açılan kapının önünde duruyordu.

"Her zaman bu kadar hareketli olmaz," dedi evin girişine geldiklerinde.

"Çocuklar genç Christian'ın bizimle birlikte olmasından dolayı çok heyecanlandılar ve tabii benim de kafam biraz meşgul. Bölge papazı Yılbaşı Günü seremoniyi benim yönetmemi istedi, ki bu büyük bir onurdur."

"Kızlar küçük bir erkek kardeşleri olduğuna alıştıktan sonra işlerin yoluna gireceğinden eminim," dedi Vim, Sophie'nin pelerinini tutarken.

Ancak Sophie pelerinini giyerse, Kit'ten vazgeçmek zorunda kalacaktı.

"İsmini değiştirmenizin bir nedeni var mı?" diye sordu Vim pelerinini omuzlarının üzerine yerleştirirken."

"Ben bir papaz yardımcısıyım Leydi Sophia. Christian, bu bebeğin geldiği yer göz önüne alındığında biraz iyimser olsa da uygun bir isim gibi geldi." Şüpheli bakışlarla bakarak başıyla bebeği işaret etti. "Hanım onun kızlardan daha talepkâr olduğunu söylüyor ama ona karşı sabırlı olacağız."

leyla_yy (ZeZe)

Sophie'ye yorgun ve yardımsever bir şekilde gülümsedi ancak bu gülümseme Sophie'nin çığlık atmak istemesine neden oldu. Vim bebeği onun kucağından aldı ve Sophie de kalbi göğsünden sökülürmüş gibi hissederek bebeği verdi.

"Bebek için yaptıklarınıza minnettarız," dedi Vim. "Eşinize saygılarımı iletin. Leydi Sophia?"

Vim bebeği, biraz şaşırmış görünen papaz yardımcısına verdi. Vim ve Sophie aceleyle kapıdan çıkana kadar Kit yeniden ağlamaya başlamıştı.

"Buna dayanamam." Vim onu kapıdan iki adım uzaklaştıramadan ağzından çıkmıştı. "Burada Kit'e iyi bakılmıyor. Bu kadar ağız dalaşı ve gürültünün arasında onu fark eden bile yok. Banyosunu yapmamış, temiz değil, ona yemek yedirirken yeterince sabırlı davranmıyorlar ve o kızlar da onu kıskanıyor. O asla..."

Orada, papaz yardımcısının küçük sundurmasında Vim kolunu onun beline attı. Tam olarak bir kucaklama değildi, ancak Sophie'nin ona yaslanmasına izin verecek şekilde ona kısmen sarılmıştı.

"Hayatım. Kit şu anda ağlamıyor, öyle değil mi? Üç kız çocuğu olan bir adam bir bebekle nasıl ilgilenileceği hakkında birkaç şey bilir. Seninle birlikte ahıra kadar yürüyeyim, sonra da Westhaven bölge papazının gönlünü hoş edene kadar seninle bekleyeceğim."

Sophie soğuk, güneşli havanın içinde piyanonun tek tuşuna düşük perdede, yavaşça ve ardı ardına basıldığını duyabiliyordu. Kilisede Valentine, eski piyanonun akortunu yapmaktaydı ama devamlı tekrarlanan tek nota Sophie'nin bir zilin kalbinde çaldığını hissetmesine neden oluyordu.

"Onu bırakmak istemiyorum. Buraya gelmemeliydim."

"Hissettiğini anlayabiliyorum." Vim konuşurken bir yandan da onu merdivenlerden aşağı doğru yönlendiriyordu. "Tüm akrabalarım buraya gelmek üzereler ve ben... buraya farklı nedenlerle çağırtılıp tuzağa düşmüş gibi hissediyorum. Sidling'e dönmek yerine atıma atlayıp Bristol'a gitme fikri aklımı çeliyor."

"Onca yıl önce yaptığın da bu muydu? Atına atlayıp Bristol'a mı gittin?"

Ahıra giden buz tutmuş yeşilliklerin üzerinden ilerlerken, Vim'in adımları duraksamadı. "O zaman geçmişimi erkek kardeşlerine sordun, öyle mi?"

"Sormadım. Sana soruyorum."

Aniden, yapılması gereken şey bu gibi gelmişti. Eğer Vim'in ailesinin topraklarına yerleşmesini imkânsız kılan, onunla birlikte bir gelecekleri olmasının aptalca bir dilekten öteye geçmemesine neden olan şey buysa, bunu Vim'in kendisinden duymalıydı.

Bir süre sessizce yürüdüler ve bu sürede Sophie ağlayan bir bebekten daha kötü bir şey varsa bunun bu topraklara bir daha asla gelmeyecek olmasının nedenini nasıl anlatacağını bulmaya çalışan sessiz bir erkek olduğunu düşündü.

"Biraz oturalım, olur mu?"

Onu tek bir meşe ağacından oyularak yapılmış bir banka doğru götürdü. Bank, kaba bir şekilde kocaman ve güzeldi.

leyla_yy (ZeZe)

Muhtemelen İyi Kraliçe Bess'in hüküm sürdüğü zamandan beri buradaydı.

"Bunu duymak istediğinden emin misin?" Vim, Sophie'nin istediği yere oturmasını bekledikten sonra onun sol tarafına oturdu. "Kimsenin gururunu okşayan bir hikâye değil."

"Skandallar genellikle kimsenin gururunu okşamaz ama sen bunun tam bir skandal olmadığını söylemiştin."

Sophie, eski ve pis bir hikâye duymak istediğinden emin değildi ancak onun sesini duymak, yüz hatlarını incelemek istediğinden kesinlikle emindi.

"Bir skandal değil. Üniversiteyi bitirmek üzereydim, hayatımı nasıl devam ettireceğimi belirlemeye çalışıyordum." Vim durdu ve Sophie onun kendisinin sol eline baktığını fark etti. Ellerinden eldivenleri vardı ancak pek ısıttıkları söylenemezdi.

Elini mi tutmak istemişti? Fiziksel bir bağlantı kurmak mı? Sophie, pelerinine daha sıkı sarınıyormuş gibi yaparak birbirlerine dokunacakları kadar hareket etti.

"Buraya Noel için mi gelmiştin?"

"Evet, Noel için ama o sonbahar burada oldukça fazla zaman geçirmiştim çünkü o zaman büyükbabam o kadar yaşlanmıştı ki, her an aramızdan ayrılabilirdi. O zamanlar oldukça dinçti ve onun dördüncü eşiyle, ikinci ve üçüncü eşinin başaramadığı şeyi başarabileceğinin dedikoduları dolanıyordu."

Sophie sessizliğini korudu. Bebek sahibi olan yaşlı adamlar, Vim'le bile olsa üzerinde muhabbet edebilecek kadar donanımlı olduğu bir konu değildi.

"Aklım başımdan gitmişti, Sophie," dedi Vim yumuşak bir şekilde. Sophie onun alaycı konuşup konuşmadığını anlayamıyordu. Onun son derece ciddi olmasından korkuyordu. "On üç sene önce ekim ayının ilk günü düzenlenen av partisinde, bölgedeki en güzel, esprili, en nazik, en çekici kadına, gözlerinde her türlü zevke dair ışıklar taşıyan masum bir kıza âşık oldum ve o da evlenme teklifimi kabul etti. Havalarda uçuyordum, onu etkileyebilmek için dağları aşmaya hazır, pagan ordularını fethetmeye istekliydim.

"Ona çok kötü âşık olmuşsun." Sophie, onun kendisinin canını acıttığı kadar Vim'in de canını acıtır gibi görünen kelimeleri oluşturan dudaklarını izledi. Çok büyük ihtimalle hâlâ çok kötü âşıktı ve yıllardır evine gelmemesinin nedeni de *buydu*.

"Sonbahar davetleri sona ermişti ve biz de yeni yılın başlarında evlenecektik bu nedenle kararımızı duyuracak fırsatımız olmamıştı. Benden babasıyla konuşmak için Noel zamanına kadar beklememi istedi ancak o zamanlar dünyada benden daha iyimser genç bir erkek yoktu. Leydim ara sıra güzelliklerinin tadına bakmama izin vermişti ama ona sonuna kadar gitmek için evlilik yeminlerimizi edecek kadar çok saygı duyuyordum. Bu konuda çok hassastı ve ben de ona saygı duyuyordum."

Vim'in hayatında, duygularının bu derece samimi ve müşfik olduğu bir döneminde var olduğu için ne kadar şanslı genç bir bayandı. Sophie bir eliyle eteklerini düzeltirken, bu hikâyeyi anlatmasını hiç istememiş olmayı diledi.

leyla_yy (ZeZe)

"Kur yapmak için en güzel kıyafetlerim içinde, oldukça hoş görünerek, o bölgedeki en itibarlı Noel toplantılarından birine gidip, Leydimin babası beni adeta önemli ve mesut bir açıklama yapmak için yanına çağırdığında nasıl bir utanç yaşadığımı hayal et Sophie. Yaklaşmakta olan düğünü duyuracağından ve beni tuhaf bir görüşme yapmak zorunda kalmaktan kurtaracağından o kadar emindim ki, göğsüm gururla kabarmıştı."

Vim durdu ve Sophie, onun bakışları yeşilliklerde gezinirken onu izledi. Bu yeri bir daha asla görmek istemiyormuş gibi görünüyordu.

"Babası onun Baronet Horton'un vârisiyle evleneceğini duyurdu. Tony Horton benden on yaş büyüktü, unvan sahibi olmak üzereydi ve en kaba şekliyle söylemem gerekirse, bir kadını yatağa nasıl atması gerektiğini bilmesiyle ünlenmiş biriydi. Babasının onu böylesine değersiz ve aşağılık bir adamın kollarına attığına inanamamıştım."

"Sen ne yaptın?"

"Adamı tam orada, erkeklerin punç kâsesinin önünde düelloya davet etmeye çalıştım. Müstakbel damat, bayanların bir şeyler duyabileceği yerden uzakta, meslektaşlarının arasında olana kadar çenemi tuttum. Onu daha önce yapılmış bir anlaşmaya tecavüz etmekle, tavırları ve ona vaat ettiği beklentilerle soylu kökenden gelen bir hanımefendinin aklını çelmekle ve onun mutluluğunu mahvetmekle suçladım."

"Açık konuşmuşsun." Korkunç bir şekilde açık konuşmuştu. Tony Horton'un kendi gücü çok fazla olmasa bile, ailesi bu bölgede oldukça iyi tanınan bir aileydi.

"Onu herkesin önünde sert bir şekilde tokatlayabilirdim ama davetin sahibi beni kolumdan tuttu ve bunu yapmamı engelledi."

"Bu önemli bir şey mi?"

"Bir tokat atıldığı zaman, eğer iki tarafın da onuru korunacaksa, hiçbir şey düellonun gerçekleşmesini engelleyemez."

"Erkekler."

Dudakları, anlık bir gülümsemeyi işaret edecek şekilde kıvrıldı. "Evet, erkekler. Ev sahibi, Tony'nin benim evlenmeye niyetli olduğum kızı elimden aldığı için şehrin yarısının yas tutacağını, genç erkeklerin benimki gibi aşırı tepki göstermeye meyilli oldukları ve birkaç kadeh daha içki içersem, ev sahibinin en iyi süt veren ineklerinden birine de âşık olacağımla ilgili şakalar yaptı. Ev sahibi oldukça saygıdeğer ve saygı gören biriydi ve diğerleri de onu izlemekten memnun oldular. Ben iriyarı üç komşum tarafından apar topar oradan çıkarılmadan, herkes Dük'ün süt ineğinin şerefine kadeh kaldırıyordu."

Ah, aman Tanrım. "Dük mü?" Kent'te birkaç başka Dük daha vardı.

"Senin baban, Sophie Windham. Ekselansları, Moreland Dükü. Bana alaycı ve küçümseyici hakaretler yağdıran, akranlarımın önünde beni maskara eden, iyi niyetli bir nişanı, kötü niyetle yapılan bir nişan için yok eden kişi babandı. O zamandan sonra onunla şehir merkezinde birkaç kez karşılaştım ve sanki benim hayatım için son derece belirleyici olan bir an, onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi beni neşeyle se-

leyla_yy (ZeZe)

lamlaması daha da büyük bir hakaret oldu."

Sophie fiziksel olarak rahatsız hissediyordu. Babasının, özellikle de daha gençken böylesine duygusuz, bencil davranışlarda bulunabilecek bir kapasitesi vardı ancak bu, alçaklık sınırlarını aşan bir şeydi.

"Hiç evlenmedin mi?"

Vim bacaklarını uzattı ve ayak bileklerinde birleştirdi. "Ben bir İngilizim, Sophie. Her zaman İngiliz unvanım ve İngiliz ailemle uyumlu olacak bir gelinim olacağını hayal ettim ama son zamanlara kadar yetişkin olduğum zamanların çok azını İngiltere'de geçirdim. Ayrıca bu bölgede olmam gerekirken, Cumbria'da olmaktan memnundum ama artık o seçeneğim de imkânsız hale geldi."

Sophie parlak gün ışığına baktı, onun için canı acıyordu ve etrafını umutsuzluk sarmaya başlamıştı. Bunun nedeni sadece Vim'in bir daha asla bu bölgeye yerleşmeyecek olması değil, aynı zamanda bunun ve onun yaşadığı zorlukların sebebinin babası olmasıydı.

"Sophie, gitmek için hazır mısın?"

Sophie, Westhaven'ın ne kadar zamandır orada durduğunu bilmiyordu. Vim ayağa kalktı ve bir elini Sophie'ye uzattı. "Sana ahıra kadar eşlik edeyim."

Sophie elini onun elinin içine koyduğu zaman, Vim onun elini sanki bir kabul salonunda gezmeye çıkan yabancılarmış gibi koluna sardı.

"Daha fazla kar yağacak gibi görünüyor," diye yorumda bulundu Westhaven.

Ne Sophie, ne de Vim buna cevap verdiler.

18

Vim, Sophie'yi atına bindirdi, elbisesini botlarının üzerine gelecek şekilde yerleştirdi ve geri çekildi.

"Sindal, iyi günler." Westhaven şapkasının kenarına dokundu, atını ileri sürdü ve birkaç adım attırıp atın yürüyüşünü kontrol ettikten sonra geri dönüp Vim'in karşısına geçti. "Düşes'in Noel partisinde seni de görebilecek miyiz?"

Vim başını salladı ve Westhaven'ın yüzündeki ifade bunun sadece nezaketen sorulmuş bir soru olduğunu yansıtmasına rağmen, kendisiyle alay etmek için mi sorduğunu merak etti. Daveti neden kabul etmediğinin ayrıntılarına inmek yerine, veda etmek üzere, Kent'te geçirilen Noel zamanını kalp kırıklığıyla bağdaştırmasına neden olan ikinci kadına döndü.

"Leydi Sophia, size iyi günler dilerim. Bir sonraki yolculuğuma çıkana kadar sizi bir daha göremezsem, Noel döneminizin kalanının mutlu geçmesini dilerim."

leyla_yy (ZeZe)

Sophie başıyla selam verdi, çenesini kaldırdı, bakışlarını gerileyen erkek kardeşinin sırtına dikti ve topuğuyla kısrağını dürttü.

Vim, onların atlarının eşkin bir şekilde yolda ilerlemelerini izleyerek, toynaklarının göğsündeki ağrının yankılanması gibi donmuş yol üzerinde çıkardıkları sesleri dinleyerek kendisine işkence etti. Sophie'nin sessizliği, hayatından çıkıp gittiğini kelimelerden daha açık bir şekilde söylemişti.

Sophie kadar ailesine sadık birinin, Dük'le ilgili bu kadar kötüleyici sözler sarf eden birinin evlenme teklifini kabul etmesinin imkânı yoktu ve zaten Vim de onu bu konuda ikna etmek için hiçbir şey yapmayacaktı.

"Demek hâlâ kız kardeşimi etkileme konusunu yine yüzüne gözüne bulaştırıyorsun, öyle mi?"

Valentine Windham platosunun önü açık, dudakları ince bir çizgi halinde ahırın dışında duran Vim'e yaklaştı.

"Leydi isteklerini belirtti. Ben sadece buna saygı gösteriyorum."

Windham onu inceledi ve Vim bir kez daha onun erkek kardeşler arasında herkesin hafife aldığı kardeş olduğu izlenimine kapıldı. Windhamların bu oğlu bazı yönlerden –son derece bağımsız oluşu, kendisiyle son derece rahat dalga geçebilmesi, açıksözlülüğü, modundaki virtüoz değişimleri– Vim'e Dük'ü en çok hatırlatandı.

"Tam bir baş belası gibi davranıyorsun." Windham, adeta beraber içki içmeye çıkmış arkadaşlarmış gibi Vim'in koluna girdi. "Beni idare et, Sindal. Eğer o kilisedeki yaşlı canavarla

bir dakika daha geçirirsem, hayatımda ilk defa klavyeli bir enstrümanı baltayla akort etmeyi düşünmeye başlayacağım."

Vim büyük oranda Sidling'e geri dönmek ve gelmek üzere olan bayan akrabalarının gereğinden fazla olması ihtimali son derece itici olduğundan, onun kendisini tahtadan banka götürmesine izin verdi. Ayrıca, Val Windham piyanolarına tapan ve bu onun ellerine zarar verebilecek aptalca bir hareket –mesela Vim'in yerde içlerinden biri iki seksen uzanana kadar boğuşma eğilimine karşılık vermek gibi– yapmayacağı anlamına geliyordu.

"Bir kez daha düşününce," –Windham yönlerini değiştirdi– "birkaç kadeh bir şey içsek daha iyi."

Yerel barlardan birine gidip, ellerine dumanı tüten birer kupa rom kokteyli alana kadar Windham hiçbir şey söylemedi.

"Sen içkini yudumla, ben de o arada kardeşlerin arasındaki güven ve gizliliği ihlal edeceğim."

Vim, "Sophie'nin sana olan güvenini ihlal etmeni istemiyorum," dedi; bunun düşüncesiyle bile tüyleri diken diken etmişti.

Windham'ın dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Ah, tamam o zaman. Sana yatağına kurbağa koyduğun zaman bir vahşi gibi çığlık attığını söylemem. Ben aslında bana, sana uzaktan bile âşık olmayan başka bir kız kardeşim tarafından söylenmiş bir şeyi iletecektim."

"Windham yetişkin insanlar gibi konuşabilir misin? Yeni evlendiğin karın için konuşabiliyor olmanı diliyorum ve ayrıca içki için müteşekkirim. Yine de bu akşamüstü Sidling'e pek

leyla_yy (ZeZe)

çok akrabamın gelmesini bekliyorum ve arkadaşlığın ne kadar çekici olsa da başka bir yerde yerine getirmem gereken yükümlülüklerim var."

Windham, şerefe der gibi kupasını biraz kaldırdı. "Layıkıyla dikkate aldım. Şimdi kapa çeneni ve beni dinle."

Vim, Windham'ın arkadaşlığından gerçekten hoşlandığına dair bir şey belli etmemek için içkisini yudumladı. Gözleri ve çenesinin şekli kız kardeşine çok benziyordu.

"Westhaven aile işlerini yoluna koymakla ve St. Just da Fransızları etkisiz hale getirmekle meşgulken, uzun yıllarca beş kız kardeşimin her lanet ihtiyacıyla ilgilenmek bana düştü. Benden onların çekici eşlikçisi olmam bekleniyordu ve kız kardeşlerim benim bu yeteneğimi detaylı bir şekilde bileyledi."

"Bunu duyduğum için çok sevindim. Ne yazık ki, benim böyle bir eşlikçiye ihtiyacım yok."

"Senin sağlam bir dayağa *ihtiyacın* var ama St. Just böyle bir yaklaşımın incelikten yoksun olacağını söyledi. Demek istediğim şey, bazı yönlerden kız kardeşlerimi diğer erkek kardeşlerimin tanıdığından daha iyi tanıyorum." Windham, dudaklarında yarım bir gülümseme uçuşurken kupasını inceledi. "Onlar benimle konuşurlar."

"O zaman en azından mükemmel kıyafetlerinle terzini mest etmekten başka bir amaca da hizmet ediyorsun demektir."

"Karımı herhangi bir giysiye ihtiyaç duymadan da mest edebiliyorum."

"Tanrı aşkına, Windham…"

"Kız kardeşlerim benimle konuşurlar," diye devam etti Windham, "ve bir erkek olarak her zaman şu soru ikiye bölünmeme neden olur: Bana neden böyle şeyler anlatıyorlar? Bir adamı dövmem ya da bir dükkân sahibine ders vermem mi gerekiyor, yoksa sadece dinleyip anladığıma dair sesler mi çıkarmam gerekiyor?"

"Ses çıkarmak konusundaki yeteneğin herkes tarafından biliniyor."

Mizahtan eser bile olmayan yeşil gözlerini kısarak Vim'e baktı. "Müziğime hakaret etme Sindal."

"Hakaret etmiyordum. Lafı dolandırmak konusundaki yeteneğine hakaret ediyordum."

"Ah. Epeyce. Her neyse, şu anki durumumuzda, bir şey yapmayı önermem ya da anlayışlı sesler çıkarmam gerekmiyor. Bir şeyler *yapmam* gerekiyor. İçkini savsaklama."

"Şu anda en çok senin başından aşağı boşaltmam durumunda işime yarar."

Windham'ın yüzüne yarım gülümsemesi geri gelmişti bu nedenle gelen sözlü darbenin farkına varamadı. "Sophie, biz gelmeden ona daha az saygın bir teklifte bulunduğunu ve ancak konumu belli olduktan sonra bunu evlenme teklifine çevirdiğini düşünüyor."

Vim'in zihni mantıklı bir düşünce bulmaya çalışırken Windham çok sıradan bir şekilde içkisinden bir yudum aldı. "*Ne* düşünüyor?"

"Senin ondan metresin olmasını istediğini ve tabiri caizse

leyla_yy (ZeZe)

ikinizin de unvan sahibi olduğunuz ortaya çıktığında lafı çevirdiğini düşünüyor. Bu konuda Sophie'nin yanıldığını biliyorum."

Vim başını bir yana eğdi. "Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü kız kardeşime böyle bir şey teklif etmiş olsaydın, o baltayı senin kafanda kullanıyor olurdum."

"Eğer Sophie bu şekilde düşünüyorsa, yanılıyor." Windham, Vim'in adamın son derece açıkgöz olduğu konusundaki düşüncesini güçlendirircesine sessizliğini korudu. "Lütfen onun bu hatasını görmesini sağla."

Windham kafasını yavaşça soldan sağa, sağdan sola doğru salladı. "Bu benim hatam değil ve Sophie'nin hatası da değil. O çok zekidir ve eminim sen de teklifte bulunurken çok dikkatli olduğuna eminim. Durum cesur olmanı gerektiriyor eski dostum. Diz çökmek, çiçekler, bir tremolando*, bunun gibi şeyler." Normalde aptalca görünmesi gereken ancak o anda doğal olarak göze hoş görünen bir şekilde elleriyle kemanın üzerinde yayını gezdirir gibi lirik ve dramatik bir hareket yaptı.

"Tremolando mu?"

"Kalbinin titeyişini göstermek için. İnsan dinleyerek böyle şeyleri öğreniyor." Windham kupasını masaya koydu ve Vim'e bir *bakış* fırlattı. "Benim sol anahtarıyla bir savaşa girmek için gitmem gerekiyor. Bana şans dile çünkü başarısız olursam başarısızlığım, bugünden kıyamet gününe kadar herkes tarafından bilinecek."

"Windham, Tanrı aşkına, bir erkeği yanlış hesap yapmakla suçlayıp sonra piyanonun tellerini kıvırmaya gidemezsin." Aynı şey sonsuza kadar herkesin göreceği hataları düzeltmek için de geçerliydi.

"Ben senin kalbinin tellerini kıvırdığımı düşünüyordum. Sanırım eski etkimi kaybediyorum."

Vim, Windham'ın masanın üzerine bir bozukluk atmasını izledi. "Biliyorsun, kız kardeşinin yanlış anlamış olması hiçbir şey değiştirmiyor. Sonra ona açık bir şekilde evlenme teklif ettim. Teklifimi net bir şekilde anladı ve beni reddetti."

Windham, etrafa göz gezdirdi ve sonra Vim'in bakışlarına karşılık verdi. "Ona göre, ona evlenme teklif etmeden önce, onun için hakaret değerinde olan bir şey teklif etmişsin. En azından bunun için ondan özür dilemen gerekir ve Düşes'in Noel partisi bunun için mükemmel bir yer gibi görünüyor."

Sonra gerçekten çıkıp gitti ve rezil, lanet olası, küstah pislik giderken ıslığıyla Mozart'ın 'Greensleeves'ini çalıyordu.

Westhaven'ın kurnazlığı işe yaramamış, Valentine'in kabadayı çekiciliği de aynı başarısızlığa uğramıştı bu nedenle Devlin St. Just, Albay Lord Rosecroft, atına binerek kız kardeşi için savaşacağı çarpışmaya doğru ilerledi.

"Kısrağı, malikânede onu aldığıma dair evrakları imzaladığım zaman alacağım," dedi eliyle atın uzun yüzünü okşarken. Ahşap bir kovadaki suyla atı fırçalayan yaşlı, buruşuk seyis onu duyduğuna dair hiçbir şey yapmamıştı, bu nedenle St. Just söylediklerini, daha yavaş ve daha yüksek sesle tekrarladı.

* *Yaylı enstrümanların tellerinin titremesiyle oluşan ses. (ç.n.)*

leyla_yy (ZeZe)

"Ah, tamam. O zaman gidebilirsin. Sen ve lord arkadaşların birbirinizi tebrik ederken ben hanımefendiyi hazırlayıp üzerini sıkıca örterim." Seyisin bakışları, Rothgreb'in çiftlik hayvanlarının sonuncusu ve pek çok kişiye göre en iyisi olan kısrağa gitti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" St. Just, adamın atla vedalaşmasını izlememesi gerektiğini biliyordu. Seyis dört yüz metre ilerideki düzenli malikâneye baktı.

"Evdeki lorda sor."

"Burada hizmetlilerin arasında neden hiç genç biri yok? Neden çalışanların hepsi emekli olup, köşelerine çekilecek yaşta olmalarına rağmen hâlâ çalışıyorlar?"

Yaşlı adam St. Just'a bakmak için arkasını döndü. "Biz gayet iyi idare ediyoruz."

"Çalışanların hepsinin yaşlanması akıllıca değil," diye cevap verdi St. Just. "Huzuru ve düzeni korumak için yaşlılara ihtiyacın vardır ama yaşlı nöbetçilerini belli bir çizginin ötesine göndermezsin. Gençlerin öğrenip kendilerine düşeni yerine getirmeleri gerekir."

"Bunu güçlü kuvvetli baronunuza söyle."

Yaşlı seyis ayaklarını sürüyerek ve İrlanda dilinde –ki bu St. Just'ın anadiliydi– genç erkeklerin evlerindeki ailelerine göz kulak olmak yerine dünyanın her yerinde günlerini gün etmekten çok hoşlandıkları hakkında bir şeyler homurdanarak uzaklaştı.

"Madam." St. Just kısrakla konuştu. "Yakında sizi almaya geleceğim. Morelands'deki seyisler size ait bölmeyi tüm bir

ahırın doymasını sağlayacak kadar çok yulaf samanıyla dolduracaklar. Yine de buradan ayrılırken hüzünlü görünmeye çalış, olur mu?"

Kısrak onu iri, sabırlı gözleriyle incelerken, aklından geçenler her kadının olduğu gibi anlaşılmazdı.

St. Just, Sidling otlaklarında ve ahır evinin dışındaki birkaç at arabasında kaç at olduğuna dikkat ederek malikâneye doğru yürüdü. Düşes, Charpentier aile fertlerinin Noel için bir araya geldiğini söylemişti ve görünüşe göre bunun nedeni para ve evrak değiştokuşu yapmak ve vikontun odasında kadeh kaldırmak için böyle sosyal bir aktiviteye gerek duyulmasıydı.

St. Just, şu anda ışıklarını Yorkshire'daki karısının ve kızlarının üzerine de gönderen güneşin olduğu gökyüzüne baktı. Bu rahatlatıcı bir düşünceydi.

"Rosecroft! İçeri gel ve içki sofrasına katıl!" Kırmızı burnu, yeşil kadife ceketiyle tam bir zıtlık içinde olan Rothgreb, ön kapıda durmuş sırıtıyordu. "Ev, eski lordun üçüncü düğün töreninden bu yana hiç bu kadar kalabalık ve sesle dolu olmamıştı."

"Lordum." St. Just içeri girip kapının önünde durdu ve eğilerek yaşlı adamı selamladı. "Emrivaki yapmak istemem ama kısrağı almaya gelmiştim ve düşündüm ki…"

"İşte geliyorlar!"

St. Just, eteklerden ve gülümsemelerden oluşmuş bir bulut gibi kıkırdayarak ve kahkahalar atarak koridorda ilerleyen yaklaşık yarım düzine genç kıza baktı.

"Bir konuğumuz daha var kızlar! Bu Lord Rosecroft. Onu

leyla_yy (ZeZe)

reveranslarınızla selamlayın ve sıraya girin." Kızlar, St. Just'ın İspanya'daki eratlarını gururlandıracak bir çeviklikle sıraya girdiler. "Tamam, Rosecroft, bir an önce bunu halletsen iyi olur. Onları bekletirsen utanmaz olabiliyorlar."

St. Just, kuşkuyla düşmanca sırıtan ev sahibine baktı.

"Noel çelengi," dedi elinde bir bardakla holden çıkan Vim Charpentier. "Her birini teker teker öpmeniz gerek yoksa surat asarlar. Rosecroft, tüm akşamüstü punç kâsesine yapılan ziyaretler sırasında da öpücük toplayacaklar bu nedenle tüm yeteneğini sergilesen iyi olur. Yıl boyunca birbirleriyle aldıkları notları karşılaştıracaklar. Sanırım şimdilik tek rakibin benim." Kuzenlerine kötü kötü bakarak içkisinden bir yudum aldı.

"Böyle bir düellonun tadını çıkarabilmek için dua ederek," dedi St. Just bayanlara gülümseyerek, "Fransız piyadelerinin arasına daldım." Kızların hafifçe kızarmalarına neden olarak sıradaki herkesi öptü, sıranın sonundaki kız o kadar ufaktı ki, onu öpebilmek için çömelmesi gerekti.

"Senin ismin ne hayatım?"

"Cynthia Weeze Simmons."

"En güzel olan sıranın en sonundaymış." Onun narin yanağını öptü ve ayağa kalktı. "Başka var mı? Ben süvari sınıfındaydım, bilirsiniz çekiciliğimiz ve dayanıklılığımızla tanınırız." Bu, kızlara sataşmak için söylediği bir şeydi ancak kızların hepsi sıralarını bozmadan büyükbabalarına baktılar.

"Size bir kere yeter," diye bağırdı yaşlı adam. "Hadi gidin." Daha fazla kıkırdayarak uzaklaştılar.

Sindal bozulmuş gibi görünüyordu. "Bunu yapılması kolay bir şey gibi gösterdin."

"Benim de kızlarım var ve aynı zamanda yarı İrlandalıyım. Zaten kolay ve ayrıca eğlenceliydi. Rothgreb, özel bir yerde biraz iş konuşabilir miyiz?"

"Ne? İş mi? O detaylarla Sindal ilgilenebilir. Ben vikontesimizi bulup ona Moreland'in savaş kahramanını öpme fırsatını kaçırdığını söyleyeceğim."

Sindal bardağı St. Just'a verdi. "Ev halkının geri kalanı gibi çakırkeyif olduğunda biraz faydası dokunuyor. Günbatımını hiç bu kadar hevesle beklememiştim. O zamana kadar amcam kendisini Kötü Yönetim Lordu ilan edecektir."

"Sen Noel zamanı neşesini hissetmiyor musun yani?"

"Amcamın deyişiyle, peh." Sindal'ın yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Diğerleriyle birlikte. Haydi, çalışma odasına gidelim. Satış faturası orada ve bir sürahi içki de var ve lanet ökseotlarından hiç yok."

"Ben ökseotunu severim."

"Ben de kaliteli konyak severim."

Belgelerle işlerini hızlıca hallettiler ancak Sindal belgeleri damgalayacakları mühür mürekkebi için zımparayı aramak zorunda kaldı. "Buralarda bir yerlerde olmalı ama kim bilir nerede. Yaşlı adam sadece..." Aniden sustu ve masanın arkasındaki, alçak bir dolabın içine bakmaya başladı.

"Bir sorun mu var?"

Sindal elinde iki parçalı bir servis tabağıyla doğruldu. "Dolaba saklanmış bir zeytin tabağının amcamın çalışma odasında ne işi var?"

leyla_yy (ZeZe)

Sindal aynı alçak dolaptan bir tören kılıcı, fildişi ve siyah akikten işlenmiş bir satranç takımı, içi fildişi kaplı bir iskambil kutusu, antika bir çift düello tabancası, ufak bir arbalet ve birkaç ilginç eşya daha çıkarırken St. Just konyağını yudumladı.

"Evde misafirler varken biri değerli eşyaları mı saklıyor?"

Sindal ona bir şey düşünüyor, kafa patlatıyormuş gibi bir bakış fırlattı. "Aklı gelip giden ve aklı kolayca karışan bir kadın, ahıra gitmeden önce havuç ve şeker almak için mutfağa uğramayı akıl edebilir mi?"

Bu sorunun hiçbir anlamı ve konuyla görünür hiçbir alakası yoktu. "Sindal, Noel çelengine gitmeden önce moral toplamak için punç kâsesinin yanında biraz fazla mı kaldın?"

"O tür bir işkence için asla yeterince moral toplayamazsın. Bir erkeğin kaçıp sonsuza kadar sıcak iklimlere yerleşmesi için yeterli bir şey." Dolaptan çıkardığı eşyaları Rothgreb'in masasının üzerine koydu, masanın etrafını dolaşıp St. Just'ın yanına oturdu. "Bir çift yaşlı düzenbazın oyununa geldim. Soru şu ki neden?"

"İçkini bitir." St. Just bardağı ev sahibine doğru itti. "Uzaklara yerleşmeyeceksin ama anladığım kadarıyla burada olanlardan bir çeşit komplo kurulduğunu tahmin ediyorsun."

"Yengem mektuplarında Rothgreb'in aile yadigârlarından bir kısmını kaybettiğini yazmış; amcamsa mektuplarında bana yengemin etrafta amaçsızca dolaştığını söylemiş."

"Sen de eve bunları araştırmaya geldin, öyle mi?"

"Tam olarak öyle. Sanırım zaten amaç da buydu ama insan birlikte mi komplo kurmuşlar yoksa kendi başlarına mı

entrika çeviriyorlar merak ediyor."

"Sen eve geri dönene kadar, eski kafalı vikont emekli olmayacak ya da yerine yeni birinin geçmesi için çekilmeyecek. Amcanın alayı bu savaşta takım olarak mücadele etmeye karar vermişler."

"İnsan böyle yanlış bir karara vardıklarından şüpheleniyor."

Samimi bir sessizlik içinde otururlarken St. Just onun merakını cezbedecek ancak ağırına gitmeyecek soruyu nasıl soracağını düşünüyordu. "Merak ettiğim bir şey var."

Sindal ona bakmak için döndü. "Eğer beni Düşes'in Noel partisine davet edeceksen boşuna nefesini harcama. Orası zaman geçirmek isteyeceğim en son yer."

"Biliyorum, ama insan nedenini merak ediyor. Eğer Dük, onca yıl önce senin Horton'la düello yapmanı engelleyerek seni incittiyse, o zaman neden yaşlı adama çıkışmak için bu fırsatı değerlendirmiyorsun? Neden aslanı kendi ininde basmıyorsun?"

"*Yaşlı adam,* Lordlar arasındaki en güçlü, bu bölgedeki en yüksek unvana sahip kişi ve onun babası, o kadının, aş..."

St. Just, sanki bir erkeğin bir diğer erkeğe asla itiraf etmeyeceği şeyi duymamış gibi sözlerine devam etti. "Dük'ün misafirperverliğinden kaçınıp, kaçıp gizlendiğin her yıl, aslında sana zarar verme amacı gütmeden yapılmış şeyin önemini artırıyorsun. Ben de oradaydım Sindal ve olan bitenin hepsini gördüm. Yarın akşam oraya gel Sindal, bir kadeh içki iç, gülümse ve Sophie salınarak merdivenlerden aşağı inene kadar

leyla_yy (ZeZe)

en şık kostümünün içinde, Noel çelenginin altında bekle. Başın dik bir şekilde büyük çıkışını yapmak için bir şansa ihtiyacın var."

Sindal eliyle yüzünü ovuşturdu ve gözlerini içkisine dikti. "Bana zarar verme amacı gütmeyen derken ne demek istiyorsun? O hanımefendi ve ben aramızda anlaşmıştık ve bölgedekilerin yarısı bunu biliyordu. Dük bu konuyla beni alay konusu yapmadan binlerce değişik şekilde ilgilenebilirdi. O zamanlar hanımefendi beni reddettiği için üzülmüştüm ama Moreland'ın gururumu savunmama izin vermemesi bundan çok daha fazla içerlememe neden oldu."

Adam basitçe, bir grup baba tarafından ortaklaşa bir şekilde daha iyi unvanı olan biri için kenara itildiğine inanıyordu ve gerçekten böyle olsaydı bu gerçekten de acı bir darbe olurdu.

"O zaman karakterinin gücünü ispatla ve bu kısa sosyal ziyareti yap. Bu olayı kendin için de sonlandırmayı hak ediyorsun. Ayrıca Horton da gut hastalığına yakalandı. Kendi karısının yanında ayakta bile duramıyor."

Sindal ayağa kalktı ve yüzü pencereye dönük bir şekilde durdu. "Ufak bir yanlış anlaşılmadan dolayı kız kardeşinden özür dilemem gerekiyor ama bir mektubun bunun için neden yeterli olmadığını anlayamıyorum."

Adam, düşman kampında silahlı çatışmadan kaçınan bir korkak değildi. St. Just ev sahibini yargılamıyordu ancak kız kardeşini hayal kırıklığına uğratacak da değildi.

"Güzel Cytnthia Louise de dahil olmak üzere yedi kuze-

nini de öptüm. Bana içlerinden biri çoktan senin müphem çekiciliğine boyun eğmiş beş kız kardeşimi öpmeye katlanamayacağını mı söylüyorsun?"

"Tanrı aşkına St. Just, bu okul bahçesi rekabeti değil. Sophie'nin beni görünce benden kaçıp kaçmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. O düşünüyor ki…"

"Sophie, sevgilisinin en azından güzel bir evlenme teklifi yapabileceğini düşünüyor," dedi St. Just ev sahibinin yanında durmak için ayağa kalkarak. "Ama eğer açıkça konuşmazsan olacak şey şu. Bugün, Moreland'daki bayanlar hazırlıklarla meşgul olacak ve henüz kimseyi karşılamayacaklar. Noel Partisi yarın olacak; ki bu senin Dük'le olan meseleni halletmek için mükemmel ve Sophie'yle aranız düzeltmek içinse eline geçebilecek tek fırsat olacak.

Noel Günü kilise ayinine giderek, birkaç hediye açarak ve Noel'i izleyen gün için kontrollere başlanarak geçecek. Tek bir günde yolcu edemeyeceğimiz kadar çok kalan var ama bir sonraki gün Yorkshire'a gitmek üzere yol çıkacağım ve Sophie'yi de benimle birlikte götürmek niyetindeyim."

Sindal kaşlarını çatarak baktı. "Yılın bu zamanında onu kuzeye yolculuk yapmak zorunda mı bırakacaksın?"

"Kimse Sophia Windham'a zorla bir şey yaptıramaz. Onu davet ettim çünkü evimdeki bayanlar onun uzunca bir süre bizimle kalmasına çok sevinecekler ve kuzeyde bir dükün kız kardeşim kadar güzel, yüklü çeyizi olan kızıyla yan yana durabilmek için sol yumurtalıklarını feda etmeye hazır pek çok yalnız ve bekâr erkek var. Ayrıca, sen Sophie'nin şüphelerini

leyla_yy (ZeZe)

gidermezsen, onun Noel dönemiyle ilgili anıları da çok yakında seninkiler kadar içler acısı olacak. Sana iyi günler diliyor ve partiye gelmen için seni son kez davet ediyorum."

St. Just satış evrakını aldı ve Sindal'ı arkasındaki masada tozlu bir yığın halinde duran aile yadigârları, pencereden dışarı bakar şekilde bırakarak odadan çıktı.

"Bu stil, sana çok yakıştı hayatım." Düşes, Noel partisi kıyafeti içindeki kızını inceleyerek Sophie'nin odasında ilerledi. Onun çok sessiz, yetişkin kızı. "Saçlarını daha sık bu şekilde toplamaya başlamalısın."

"Merhaba, Düşes." Sophie aynadan, elbisesinin kırmızı kadifesini muhteşem bir şekilde tamamlayan, yarısı yukarıda, yarısı ise omuzlarından aşağı dökülen saç şekline kaşlarını çatarak baktı. "Bu bir deneme."

Esther'ın oğulları onu pohpohlamak, bir şeye ikna etmek ya da rahatlatmak istediklerine kendisine "anne" derlerdi, ancak kızlarının hiç böyle bir alışkanlığı yoktu. *Bu nasıl bu hale gelmişti?*

"Çok hoş bir deneme olmuş ama denemeler son zamanlarda yeni uğraşın haline geldi mi bunu merak ediyorum, Sophia."

Çok hafifti ama Sophie, annesine bakmak için dönmeden önce omuzlarını doğrulttu. "Biraz daha açık konuşabilir misiniz Düşes?"

"Chatelllerden bir mektup aldım Sophia. Olayları şehirde

hizmetliler ve yanında herhangi bir refakatçi olmadan yalnız kalabilmek için kendi çıkarına göre kullanmışsın ve sonra da kendini o bebeğe bakarken bulmuşsun. Erkek kardeşlerin bununla… sağduyulu davranmaktan bu şekilde uzaklaşmanla ilgili herhangi bir skandal olmadığına dair bana güvence verdiler ama ben merak ediyorum."

Sophie'nin yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu, yüzünde ne suçluluk ne pişmanlık ne utanma hatta savunma vardı. "Yalnız kalmak istedim."

"Anlıyorum." Ancak tam olarak yalnız kalmamıştı. *Bu çocuk ne zaman kendi annesiyle bile gizemlerle dolu biri olmuştu?*

"Neden?"

Sophie aynada kendisine bakıyordu ve Esther kızının gerçeği görebilmesini umut etti; oldukça hoş, özgüvenli –ve zeki, şefkatli, iyi bir çeyize sahip ve erkek kardeşlerinin verdiği güvencelere rağmen, kendisine münasip bir yabancıyla ve münasip olmayan bir bebekle gizli saklı bir kaçamaktan fazlasını hak eden– bir kadın.

"Çünkü çok yalnızım, nedeni bu." Sophie'nin duruşu bu açıklamayı yapmasıyla birlikte rahatladı ancak Esther'ın dehşet dolu şaşkınlığı daha da artmıştı.

"Tanrı aşkına, etrafında seni seven bir ailen varken nasıl yalnız olabilirsin? Baban ve ben, kız kardeşlerin, erkek kardeşlerin, hatta Tony Amcan ve kuzenlerin; bizler senin aileniz Sophia."

Sophie başıyla onaylarken, dudaklarının kenarındaki hüzünlü gülümseme annesinin gözüne çok daha güzel görünme-

leyla_yy (ZeZe)

sine neden olmuştu. "Siz doğduğumdan beri benim ailemsiniz ve ben de sizleri çok seviyorum ama hâlâ yalnızım Düşes. Defalarca kendi ailemi kurmayı, kendi çocuklarımın bir kocamın olmasını diledim, sadece evlilik yoluyla gelen biri değil…"

"Pek çok teklif aldın." Esther çok nazik bir şekilde konuşmuştu çünkü Sophie'nin sözcüklerinde, sakinliğinde, kelimeleri şimdiki zamanda kullanmasında –'yalnızım'– bir şeylerin içyüzünü anlama gizliydi.

"O teklifler doğru erkek tarafından yapılmamışlardı."

"Baron Sindal doğru erkek mi?" Şansını denemek için sorduğu bir soruydu ancak on çocuk yetiştirmiş bir kadının derin bir annelik içgüdüsü deposu olurdu.

Sophie'nin ağzı bir karış açıldı ve sonra da içini çekti. "Onun doğru erkek olduğunu düşünmüştüm ancak teklif doğru teklif değildi, ya da belki öyleydi ancak bana öyle gelmedi ve bir de bebek vardı… bu doğru evlilik olmazdı."

Esther tüm cesaretini topladı, kızına –duyarlı kızına– yaklaştı ve kolunu Sophie'nin beline doladı. "Bana şu bebekten bahset. Onunla ilgili pek çok dedikodu duydum ama sen tek bir kelime bile etmedin."

Esther, Sophie'yi boynuna Oma'nın incilerini takabilmek için makyaj masasına götürmek istiyordu ancak Sophie gözlerini kapattı ve kaskatı kesildi.

"O iyi bir bebek. O muhteşem bir bebek ve ben onu gönderdim. Ah, Anne, ben bebeğimi gönderdim…"

Sonra, uzun senelerin ardından, duyarlı Leydi Sophia Windham, adeta kendisi de ufak, avutulamaz bir bebekmiş gibi

annesinin omzuna yaslanıp ağladı.

"Neden benden sadece Sidling'e gelmemi istememiş olmanızı anlamıyorum." Vim önce amcasına, sonra yengesine, sonra tekrar amcasına baktı. Öfkesinin dinmesi için bir gün boyunca beklemişti ancak o anda hiç olmadığı kadar sinirliydi. Ancak onlar kendisine değil, birbirlerine bakıyor ve Vim'i aralarında tek kelime etmeden geçen iletişimi anlamak zorunda bırakıyorlardı.

"Yengenle yalnız konuşmak istiyorum." Rothgreb'in sesi yorgun, sessiz ve hiç de kendisine uygun olmayan bir tonda çıkıyordu.

"Böylece siz ikiniz hikâyelerinizi düzenleyip, bir şeyler tasarlayıp ağız birliği edebileceksiniz, öyle mi?"

İşte o zaman yengesi ona baktı. Vim'in onun açık mavi gözlerindeki anlamı ancak bir süre sonra çözebildi: hayal kırıklığı.

Onun hakkında hissettiği hayal kırıklığı. Bakışlarını yeniden amcasına çevirdi.

"Hayır genç adam, yengenle bir şeyler planlayıp, ağız birliği yapmak istemiyorum. Onun bilgisi olmadan bir şeyler planladığım için ondan özür dilemek istiyorum." Vikont, hafifçe Essie Yenge'ye gülümsedi. "Aslında onun kendi başına da başarıyla bazı hilelere başvurduğundan şüpheleniyorum, öyle değil mi hayatım?"

Esmerelda Yenge sandalyesinden kalktı ve sıcak odanın

leyla_yy (ZeZe)

içinde uzun adımlarla yürümeye başladı. "Tam olarak başarıyla yaptığım söylenemez ama en azından yeğenini Tanrı bilir hangi uzak bir yere gitmekten alıkoymak için *bir şeyler* yapmaya çalışıyordum. Wilhelm, gerçekten senin eve gelmeni sağlamaya *çalıştık*."

Vim'in verdiği karşılık hem otomatik hem de biraz zalimdi. "Sidling benim…"

"Evin değil," diye sözünü kesti yengesi. "Ah, buranın senin evin olmadığını biliyoruz, sadece burada doğdun, burası sana miras kalacak ve üç gürültücü üvey kardeşinden başka bütün ailen de burada. Annenin ve babanın mezarları burada; büyükbabanın ve dört eşinin de. Amcanın ve çok büyük ihtimalle *senin* mezarın da burada olacak ama aptal, sadece senin 'dik kafalı mantığına' göre burası senin evin değil. Sana sormak istediğim bir soru var Wilhelm Lucifer Charpentier."

"Hayatım," dedi Rothgreb usulca oturduğu berjer koltuktan.

"*Şimdi* değil Aethelbert. Kafası karışık, inatçı, aptal, vefasız yeğenine eğer evi, onu seven ve her gece onun için dua eden insanların olduğu bu ev değilse, neresi olduğunu sormak istiyorum. Bir sonraki sefer nereye gideceksin Wilhelm? Amcanla arazide ata binmek için son şansını da kaybettiğini yazacağım mektubu nereye göndermem gerektiğini bilmek istiyorum. Ölüm ilanını verdiğim zaman kahrolası hangi sıcak limanda olacağını bilmek istiyorum. Bana bunu söyle ve sonra da merhametli Tanrı'nın yasımı, o lanet mektubu sana göndereceğim kadar uzun süre devam ettirmesini umut et."

Etekleri hışırdayarak hızla odadan çıktı ve kapı onun ardından sesli bir şekilde kapandı.

Artık, amcasından gözlerini kaçırma sırası Vim'deydi.

Rothgreb sandalyesinin ucuna kayıp, pamukla doldurulmuş kollarından destek alıp ayağa kalkarken ikisi de sessiz kaldılar. "Üzülme. Yarın sabah kahvaltıda senden özür dileyip, ağzına çilekli krep tıkıştıracaktır." Rothgreb eğilip ateşi karıştırırken, Vim orada öylece dikildi, yengesinin bu sert konuşması kulaklarında çınlıyordu.

"Benden eve gelmemi istediniz, öyle değil mi?"

Şöminenin önünde diz çökmüş, kemikli dizinin üzerine şömine demirini koymuş olan amcası duraksadı. "Bir ya da iki kere. Bana bir şey olması durumunda Essie'nin yalnız kalmasını istemiyorum. Muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyor. Kuzenlerin bize bir avuntu olacaklardır ancak onlar toprakları yönetilmesi gerektiği gibi yönetemezler."

Rothgreb doğruldu, sendeledi ve tam olarak ayağa kalkabilmek için şöminenin rafını yakaladı. "Yengen çok ama çok değerli bir kadın ama söz konusu ben olduğumda korumacı davranıyor."

"Sadece birkaç gerçeği belirttiği için onun adına özür dileme."

"Özür dilemek mi? Ben sadece açıklıyordum." Rothgreb gözlerini dikip ona baktı. "Siniri tepesine çıktığı zamanlarda, insanı iki gözünün ortasından vurup afallatmak gibi bir yeteneği var. Böylece onunla evlilik oldukça hareketli oluyor."

Vim dönüp pencereden akşamüstü güneşinin aydınlattığı

leyla_yy (ZeZe)

manzaraya baktı. "Sanırım yengemin bahsettiği şu at gezintisini şimdi yapmak istemezsin, değil mi?"

"Ah, gençlik. Bu havada etrafta gezinip poponu dondurmak istiyorsan, önden buyur. At gezintisini bana ilkbaharda hatırlat, belki o zaman bu teklifini kabul edebilirim. Gidip yengeni bulacağım ve onu bir daha gördüğünde onunla konuşacağın konusunda rahatlatacağım." Rothgreb kaşlarını çattı. "Konuşacaksın, öyle değil mi?"

Rothgreb aksi, fevri, hırçın ve hatta bazen lanet derecede inatçı olabilirdi, ama Vim hayatı boyunca onun kararsız olduğunu hiç görmemişti.

"Elbette konuşacağım ve dikkatli olmazsa onu ökseotunun altında bulacağım."

Rothgreb yavaşça başıyla onayladı. "Fena bir yaklaşım sayılmaz. Orada öpücüklerini alırlarken bayanların keyifleri yerinde oluyor. Gezintinin tadını çıkar."

Odadan çıkarken, ilk kez olarak Vim'e çok yaşlı bir adam gibi göründü. Çok yaşlı ve çok değerli bir adam.

19

"Gelmeyecek." Valentine bunu kısık sesle söylemiş, yüzündeki gülümsemeyi korumuş ve hatta salonun karşı tarafında duran ve kısa süre önce evlendiğinden haberi olmadığı belli olan hoş bir bayana başıyla selam vermeyi bile başarmıştı.

"Burada olacak." Westhaven da sanki Valentine komik bir şey söylemiş gibi gülümsedi.

"Hâlâ gidip onu getirebilirim." St. Just gülümsemiyordu. Düşünceli görünüyordu ki, böyle olduğu zamanlarda bu birisinin başının belada olduğu anlamına gelirdi.

"Düşes'i göndermeliydik," dedi Val. "Alçak herifin acele etmesini sağlamanın bir yolunu bulurdu."

St. Just gözlerini dikip ona baktı. "Düşes bu bölgeden geçen her küçük toprak sahibinin ve ev hanımının eşlerine neşe saçmakla meşgul."

"Sophie, annemizden bile daha güler yüzlü ve cana yakın görünüyor." Westhaven'ın ses tonu, bu söylediğinden hiç hoş-

leyla_yy (ZeZe)

lanmamış gibiydi.

Maggie süzülerek yanlarına geldi, yeşil kadife elbisesinin içinde göz alıcı görünüyordu. "Siz üçünüz Sindal'ı kontrol altına aldığınızı söylemiştiniz. Sophie o kadar çok gülümsüyor ki, çenesi ağrımış olmalı ve Sindal hâlâ görünürlerde yok."

"Ah, Tanrı aşkına." Westhaven'ın sesi oldukça mutsuz olduğunu gösteriyordu. "Evie az önce içki kadehini Deene'ninkiyle değiştirdi ve aptal adam farkına bile varmadı."

Maggie'nin kaşları çatıldı.

"Bu neden önemli ki?"

"Çünkü," dedi St. Just, Westhaven yanlarından uzaklaşırken, "Deene'nin içkisine insanı yere yıkacak güçte gelmiş geçmiş en hoş beyaz rom katıldı."

Maggie içkisini yudumladı. "Benimkine de."

Val uzanıp onun kadehini elinden aldı. "O zaman içkini paylaşsan iyi edersin sevgili kardeşim yoksa gidip Sindal'ı kendim getireceğim."

Bir yaz akşamı, sessiz hatta huzurlu olabilirdi ancak asla bir kış akşamının kati dinginliğiyle rekabet edemezdi. Daldan dala uçuşan kuşlar yoktu; eşlerine şarkılar söyleyen böcekler yoktu; yeşil yapraklı dalları hışırdatan hafif bir rüzgâr yoktu.

Vim, atını Sidling yoluna doğru tırısa kaldırdığında etraf hareketsizdi ve dolunay ufukta en tepeye çıkmak üzereydi. Sessizlik en az havanın soğukluğu kadar derindi ama Vim'in sersem kuzenleriyle, sinirli yengesiyle, tuhaf bir şekilde sessiz

olan amcası ve her köşeden çıkan yaşlı hizmetlilerle aynı ortamda, evin içinde kalması mümkün değildi.

Atı, toprak altlarında yitip giderken açılmaya başladıkça, Vim zihninde Leydi Sophia Windham'a yazacağı mektubu tasarlamaya başladı.

Yollarının ayrılmasından dolayı üzgündü hem de anlatamayacağı kadar üzgündü.

Ancak bu bir özür değildi ve Vim ona bir özür borçluydu. Düşünmeden olası sonuçlara varmış, kendisine hayatında ilk kezmiş gibi hissettiren bir şekilde onunla çılgınca ve arzuyla sevişmiş, sonra da sonucu berbat etmişti. Lanet dizinin üstüne çökmeli ve onun kalbinin titremesini ya da Windham'ın bahsettiği şey her ne ise onu hissetmesini sağlamalıydı.

Yolun sonuna geldiğinde atını köye doğru çevirdi ve zihninde mektuba tekrar başladı: Sevgili Sophie…

Sevgili Sophiem…

En sevgili Sophie…

Sophie, sevgilim…

Atı kulaklarını dikti ve Vim atını durdurdu. Şu an ihtiyacı olan en son şey akşam yemeği avına çıkmış bir tilki yüzünden, soğuk, sert yere kalçasının üzerine düşmekti.

"Ne oldu?" Eliyle, kısırlaştırılmış atının boynunu okşadı ve hayvanın yürümesine izin verdi. "Dolunaya doğru uluyan bir köpek sesi mi duydun?"

Ancak köye doğru yaklaştıklarında Vim de sesi duymaya başladı. Bir bebek ağlıyordu.

Atını durdurup sadece sesi dinledi. Bu, Sophie'yle yol-

leyla_yy (ZeZe)

larının kesişmesine neden olan sesti, tamamen mutsuz ve tedirgin bir ses ancak şüphe götürmez bir şekilde insana ait bir ses.

Bu, Kit'ti ve aç olduğu için ağlamıyordu. Yorgun da değildi; bu onun yalnız kaldığında, kucağa alınmak, kucaklanmak ve rahatlatılmak istediği zamanki ağlamasıydı. Bu bir insanın en basit ve en içten şekilde sevilmeyi talep etmesiydi.

Bebek, Sophie'yi istiyordu ve buna izni olup olmamasını sorgulamıyor, uzun zaman önce yapılmış hakaretler, kinayeler ve kemanlar için ağlamasını kesmiyor, unvanlar ya da kendisiyle mutlu olmak için ihtiyacı olan şey arasında duran herhangi bir şey hakkında endişelenmiyordu.

Neyse ki, ağlama kesildi.

Vim fikrini değiştirmeden önce atını Morelands istikametine çevirdi ve atını hareketli eşkin yürüyüşe geçmesi için yönlendirdi.

"Düşes, beni hepinizin burada canavarlar gibi toplanmış etrafa ters ters bakarak ne yaptığınızı öğrenmem için görevlendirdi." Moreland Dükü Percival, baskı altındaki yetişkin erkeklerin asık suratlı uysallığı içinde içkilerine yapışmış olan üç oğlunu inceledi. Çocuklarının hepsi sosyal ortamlarda oldukça rahat olduklarından dolayı bu oldukça garipti.

"O kadar belli ediyor muyuz?" diye sordu Valentine.

"Aile söz konusu olduğunda Düşes için her şey oldukça açıktır. Sanırım hepimiz Sophie'nin âşığının aklını başına toplayıp beyaz atının üstünde dörtnala kapıdan girmesini bekliyoruz, değil mi?"

St. Just pencerenin yanında durmuş perdelerdeki bir aralıktan dışarıya bakıyordu. "Aslına bakacak olursak, doru bir attan bahsediyoruz ve sersem adam sonunda gelebildi. Birinin Sophie'yi uyarması gerek."

"Henüz değil," dedi Dük. "İlk önce Sindal'la konuşmam gerek, Düşes'in emri. Siz üçünüz kız kardeşinize göz kulak olun ve Tanrı aşkına Deene'yi saçlarından sürükleyerek Noel çelenginin altına getirmeden önce Evie'ye dans edecek birini bulun. Adamın içkisini ondan daha çok içiyor."

Oğullarını kız kardeşleriyle ilgilenmek üzere bırakıp, en son gelen konuğunu karşılamak için uzaklaştı.

"Sindal, aramıza katılabildiğine sevindim." Sindal'ın paltosunu alıp bir uşağa verirken, onun yüz ifadesinin temkinli ve yanaklarının da adeta Sidling'den buraya kadar dörtnala gelmiş gibi kızarmış olduğunu fark etti. "Sophie'nin burada olup olmadığını anlamak için etrafa bakınmayı bırak. Seni temin ederim buralarda bir yerde."

Sindal eldivenlerini şapkasını uşağa uzattı ve adam hızla uzaklaşana kadar bekledi. "Siz de benim Leydi Sophia'yla görüşmeme karşı çıkmayacaksınız, öyle mi?"

"Ne kadar cesur bir adam olmuşsun." Belli ki aşkından kuvvet alarak cesaret toplamıştı ki, bu da durumu çok daha basit ve hassas bir hale getiriyordu. "Karşı çıksam bu umurunda bile olmazdı, öyle değil mi?"

Sindal'ın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Benim umurumda olmazdı Ekselansları, ama Sophie'nin olurdu."

leyla_yy (ZeZe)

"O zaman küçük lütufları için Tanrı'ya şükredelim. Bu soğuk rüzgârda durup birbirimize imalı sözler mi sarf edeceğiz yoksa sana bir kadeh kokteyl getirmeme izin verecek misin?"

Sindal'ın gözleri hâlâ geniş holün her köşesini gizlice tarıyordu. "Ekselansları, ben kokteyl almayayım, teşekkür ederim."

Ah, Tanrı aşkına. Dük misafirine hiç de sevimli olmayan şekilde baktı. Aşk genç adamları pervasız yapıyordu –yaşlı adamları da öyle– ancak o anda bunun bir önemi yoktu.

"Belki küçük bir bardak alabilirim," dedi Sindal.

Tam Dük, erkeklerin punç kâsesinin orada biraz yalnız kalabileceklerini düşünürken, bir rüzgâr esintisi gibi sevgili küçük Sophia'dan başka kim gelebilirdi ki?

"Lord Sindal?" Sophie, bakışları Sindal'ın yüzüne sabitlenmiş bir şekilde durdu.

"Gidip ona bir bardak kokteyl alacağız Sophie." Dük, Sindal'ın koluna girdi. "Sanırım Düşes, Westhaven'ın bademezmesi tepsilerinin büyük kısmını silip süpürmesiyle ilgili bir şey söylemişti. Gidip bir bakmaya ne dersin?"

Sindal'ı fiziksel olarak sürüklemesi gerekmişti. "Daha sonra Noel çelenginin altında pusu kurup bekleyebilirsin Sindal. Senden sadece beş dakikanı istiyorum." *Bir de torunlar.* Kesinlikle torun sahibi olmak istiyordu ancak Sophie ve âşığının birbirlerine bakışlarından bu mutlu sonun kaçınılmaz olduğu belliydi.

Meşru olarak doğan torunları Düşes'e açıklamak çok daha kolay olurdu.

"Sağlığına." Sindal'a bir bardak alkollü punç uzattı. "İç-

kinizi bitirin, Beyefendi. İçimde içkinin verdiği desteğe ihtiyacın olacak gibi bir his var."

Sindal içkisinden bir yudum alırken bakışları kapıya ve kapının ardındaki hole gidiyordu. "Sizin de sağlığınıza, Ekselansları. Eğer düklük hoşgörünüzü sergilemeyi bitirdiyseniz, kızınıza söylemem gereken bir şey…"

Dük, bardağı Sindal'ın elinden çekip aldı. "Önce beni dinleyeceksin genç adam." Dük, karısının kapının önünden geçtiğini gördü ve onun bir süre özel olarak konuşmalarını garanti altına alacağını anladı. "Geçmiş yıllarda dikkat çekici bir şekilde Noel toplantılarımıza katılmıyordun."

"Dikkat çekici bir şekilde İngiltere'de değildim ama bunun gelecek için bir gereklilik olduğunu sanmıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sophie'ye kendini göstermeye çalışmayı bırak ve merdivenlerin altında duran kadına bak."

Sindal, ev sahibine öfke ve belirsiz bir merak duygusuyla karışık bir bakış fırlatmak için etraflarındaki insanları taramayı bıraktı. "Tıknaz, yaşlıca kadına mı?"

"Bastonuna dayanmış duran kel adamın yanında duran kadına." Kadın, Sindal'ın dalgın ve karasevdalı gözlerinin bile teyit ettiği şekilde sadece tıknaz değil, bulunduğu kilodan on kilo daha zayıfken şimdi tombulluktan daha az hoş bir konuma terfi etmiş olduğunu gösterecek şekilde döndü.

"Onu tanıdın mı?"

"O da yanındaki adam da biraz tanıdık görünüyor."

"İşte orada senin engellenmiş hayalin duruyor Sindal.

leyla_yy (ZeZe)

Neden Noel çelenginin altında durup eski zamanlarına hatrına onu tuzağa düşürmüyorsun? Gut hastalığı o kadar kötü durumda ve o kadar nadir ayık oluyor ki Horton artık kendi başına zar zor ayakta durabiliyor. Sanırım şu anda onu düelloya davet edersen ancak bilek güreşi yapabilirsiniz."

Hakkını vermek gerek ki, Sindal şaşırıp onlara bakakalmamıştı.

"Bir de şu var ki..." –Dük içkisinden bir yudum almak için durdu– "benim de çeyiz hazırlayıp, cemiyete sunmak zorunda olduğum altı yavrulamamış ineğe benzeyen kızım olsa, ben de kendimi içkiye verebilirdim."

Sindal bakışlarını yeniden Dük'e çevirdi. "Ekselansları onun şu andaki konumu, yıllar önce bir erkeğin hem o kadının hem de kendisinin onurunu savunmasına engel olmanızı mazur göstermez.

"Hayır göstermez." Dük bardağını masaya bıraktı. "Peki ya en büyük kızları? Düğünlerinden yaklaşık altı buçuk hafta sonra doğdu." Dük oldukça kısık sesle konuşmuştu; kadının onca sene önce yaptığı hatayı herkese yaymanın bir anlamı yoktu. "Büyükbaban pek çok konyak içildikten sonra bu durum hakkında yakınmıştı, Sindal. Kız seni… *parmağında* oynatıyordu ve tüm bu zaman boyunca gözü daha yüksek unvana sahip birilerindeydi. Bir ya da iki kez oğlum Bartholomew'i de tuzağına düşürmüştü ama o açıkgöz bir tipti ve kendisinden faydalanmasına izin vermedi. Beni teselli eden şey, Horton'un senden çok daha etkili bir şekilde kullanılmış olması."

Dük ve Sindal onları izlerken, Horton sendeledi ve içkisinin bir kısmını karısının kolunun üzerine döktü. Altta partinin hayat dolu sesleri ve evin bir yerlerinde piyanoyla çalınan bir Noel şarkısının notaları varken ikisinin arasındaki sessizlik uzadıkça uzadı.

"Aptal yerine konuldum, ama sizin tarafınızdan değil Ekselansları." Sindal da kısık sesle konuşuyordu. Dük, içkisini ona geri verdi.

"Diğer genç erkeklerin koyulabileceğinden fazla değil. Düşes beni idaresine almadan önce benim de buna benzer durumlara düşmek üzere olduğum oldu."

Ancak görünüşe göre Sindal onu dinlemiyordu bile. Horton'un eşinin, yüzü yorgunluk, kaygı ve Dük'e hayatında olan kişilere olan öfke gibi görünen duygularla kırışmış olmasına rağmen, eğleniyormuş gibi yaptığı süre boyunca onu izlemeye devam etti.

"Görünmesi gerekenden on yaş daha büyük görünüyor."

"İçinde bulunduğu durumun kolay olduğunu sanmıyorum. Cemiyete alındı –Düşes bunun olmasını sağladı– ama düşüncesizce yaptığı davranış herkes tarafından biliniyor. Herkes bazı hesaplamaları kolaylıkla yapabilir. Büyükbaban bana çocuğun senden olamayacağının garantisini vermişti."

"Böyle bir şeyi nasıl bilebilirdi ki? Birkaç ay boyunca kendimi bu kadına adamıştım." Ancak yine de Sindal gözlerini bu şanssız kadından ve perişan haldeki kocasından alamıyordu.

"O seni tanıyordu." Dük varlıklı, unvan sahibi bir aristokrat olarak, hatta Sindal'ın büyükbabasının komşusu ve ar-

leyla_yy (ZeZe)

kadaşı olarak konuşmuyordu. Onunla bir baba olarak, özellikle de Sophie'nin babası olarak konuşuyordu.

"Size bir özür borçluyum Ekselansları." Sindal elini uzattı, el sıkıştılar ve böylece Dük'ün aklındaki yarım kalmış bir sorun da çözüme kavuşmuş oldu.

"Bir özür borçlu değilsin, en azından bana. Ama St. Just senin Sophie'ye bir özür borçlu olduğunu söylemişti. Hızlıca o konuyla da ilgilenmek istersin sanırım, ne dersin?"

Sindal içkisini bıraktı, başıyla bir kez selam verdi ve hedefi konusunda çok azimli bir erkeğin adımlarıyla uzaklaşırken, Dük de küçük salonun kapısına doğru ilerledi. Ana holdeki kalabalığın arasından karısının bakışlarına karşılık verdi, onun gözlerindeki ufak endişeyi fark etti ve sadece ona özel olan küçük, özel bir gülümsemeyle bu endişeyi yok etti.

"Tam önümden geçip gitti." Sophie, etekleri hışırdayarak klavsenin yanından döndü ve Val'ın yanına doğru yürüdü. "Bana bakmadı bile Valentine. Bir kez bakmaya bile değmeyecek biri miyim ben?"

Sophie yönünü değiştirdi ve büyük harpın yanına doğru yürüdü. "Maggie içkisine zehir koymayı teklif etti. Şu lanet punç kâsesinde bende olmayan ne var? Ne var?"

"Pelerinin. Biraz temiz hava almak seni sakinleştirecektir Soph."

"Ben *sakinleşmek* istemiyorum!"

Valentine, karısının kendisiyle gurur duyacağını düşünerek onun bakışlarına karşılık verdi. Sadece çok cesur –ve belki de biraz aptal– bir adam, kalbi kırılmakta olan bir kadını teselli etmeye çalışırdı. "Ben senin yuva kurmayı düşüneceğine inanmayı tercih ediyorum, tercihen Sindal ve çocuklarla birlikte."

Sophie başını kaldırdı ve Valentine birkaç gün içinde buradan ayrılacak olduğuna şükretti. Bu duygusal ortamda birkaç gün daha geçirirse, on yıl boyunca Noel'de ailesinin yanına gelmemeye yemin edebilirdi.

"Ben son derece sağlıklı bir bebeği bir kenara attım. Mükemmel bir bebeği," dedi Sophie. "Onu *yabancıların* arasına bıraktım."

"O lanetli bebeğin Sindal'ın seni görmezden gelmesiyle hiçbir ilgisi yok." Val, pelerini onun omuzlarına koydu, hatta ona hafifçe sarılma riskine bile girdi. "Gel biraz yürüyelim Soph. Ben senin yanaklarında güller açtıracağım."

Val geri çekildiğinde Sophie ona tutunmaya devam etti. Val onun öfkesinin üzüntüye döndüğü, omurgasının yaklaşan acıyla çöktüğü anı hissetti. "Bebeği bir kenara attım Valentine ama o adamı da aynı şekilde bir kenara atıp atmadığımı merak etmeye başlıyorum. Ona ne yapmaya çalıştığımı hiç açıklamadım; ne yapmaya çalıştığımı kendim de bilmiyordum."

"Ben de bunu *bilmek* istediğimden emin değilim. Haydi gel Soph. Yavaş yavaş kiliseye gidip, eski piyanonun beni aldatıp aldatmadığına bakalım. Lanet olası havalar, eski askerleri kötü etkiliyor."

"Sen ve senin kahrolası piyanoların." Ancak yine de Val'ın kendisini Fransız kapıdan çıkarıp taraçaya götürmesine

leyla_yy (ZeZe)

izin verdi. St. Just hâlâ pencere kenarında nöbet tutuyordu. Val'ın Sophie'yi taraçada çekiştirdiğini gördüğünde harekete geçti. Eliyle onları içeri çağırdığında Val başıyla hayır dedi ve tüm bunlar olurken Sophie giderek artan üzüntüsü nedeniyle hiçbir şeyin farkına varmadı.

"O iyi bir bebek," diyordu. "Harradlar da iyi insanlar ama Kit özel bir bebek, o farklı ve onlar sadece kız çocuk yetiştirmişler."

"O bebekle sadece iki hafta geçirdin ve onu üç çocuk büyütmüş deneyimli bir anneden daha mı iyi tanıyorsun?"

Sophie, ay ışığı altında ona bakmak için döndü. "Sen tam bir ahmaksın Valentine Windham. Ellen seni bebeğinizle ödüllendirene kadar bekle. Vim, Kit'le ilgili tam olarak ne yapılması gerektiğini biliyordu. *Tam olarak.* Bunun zamanla ya da deneyimle hiçbir ilgisi yok."

Val risk aldığını biliyordu ancak onu teselli etmek yerine kışkırtmayı tercih etti. "Vim seninle ne yapması gerektiğini de biliyordu sevgili kardeşim. Sorun şu ki, şimdi siz ikiniz bu konuyla ilgili ne yapacaksınız? Bana onun yeniden Amerika'ya gittiği söylendi; bu neşeli ve yaşlı yuvamız İngiltere'den oldukça uzak."

"Senden nefret ediyorum."

"Canım benim, bunu biliyorum."

Sophie onun yanında sert sert yürümeye devam ederken aniden durdu, onun kolunu indirdi ve tüyler ürpertici bir şekilde içini çekti. Lanet olsun. Val kollarını ona doladı ve içinden çekici bir refakatçi olma kariyerine bir son vereceğine dair

yemin etti. "Canını en çok ne acıtıyor Soph? Söyle bana."

"Hemen gidip bunları önce Düşes'e sonra da iğrenç erkek kardeşlerimize anlatacaksın."

"Senin tek iğrenç erkek kardeşin benim."

Sophie başıyla onayladı. "Sen kötü bir topluluktakilerin en kötüsüsün." Soruyu cevaplamayı erteliyordu ancak bir bayanın kalbi kırılırken bunu yapma hakkı vardı. "Onu seviyorum."

"Sindal henüz bu onura layık…" Sophie geri çekilip gözlerini devirdiğinde aniden sustu.

"Ben Kit'i sevdiğimden bahsediyordum ama Vim'i de seviyorum."

Val, erkek kardeşlere özgü sabrının taşmak üzere olduğunu hissederek kollarını indirdi. "Sindal'ın sana nasıl tepki vereceğini şaşırması çok normal Sophie Windham çünkü benim de kafam fazlasıyla karışmış durumda. Adama onu sevdiğini söyledin mi?"

"Elbette hayır."

Val yürümeye devam etti. "Peki, o zaman bunu nasıl bilebilir?"

"Çünkü onun Kit'i alması için ısrar ettim." Sophie hızlı bir şekilde Val'i takip etti. "Vim'in birini sevmeye, sevilmeye ihtiyacı var ve Kit'le mükemmel bir uyumları var. Kit'i Sidling'de büyütmeyi düşüneceğini söyledi. Vikontes Kit'in üzerine titriyordu ve sanırım yaşlı Rothgreb de ondan hoşlandı."

Val yürümeye devam etti. "Sen aklını kaçırmışsın. Sindal kimsenin bilmediği yerlere seyahat ediyor. Senin lanet bebe-

leyla_yy (ZeZe)

ğini de peşinden sürükleyemez."

"Bir sürü çocuk gemideyken doğuyor. Karılarını ve çocuklarını yanlarında götürebilen tüccar kaptanların çoğu da bunu yapıyor. Hem ayrıca Kit, Sidling'de kalırsa, Vim'in de evini daha sık ziyaret etmek için mükemmel bir bahanesi olur. Rothgreb ve eşi bundan çok hoşlanırdı.

"Sophie, seni seviyorum ama bunu önermenin hiçbir anlamı yok çünkü bu, tüm kalbinle sevdiğin iki kişiyi ya dünyanın etrafında günlerini gün edecekleri ya da burnunun dibinde görebileceğin ama dokunamayacağın bir durumda bulundurmaktan başka bir işe yaramaz."

Sophie bir şey söylemeden başını iki yana salladı ve onunla birlikte yürümeye devam etti.

"Tamam o zaman, git haşarı çocuğunu ziyaret et ve Harradlara artık başka bir yöne kaçacağını, kendi ihtiyaçlarını tamamen görmezden gelip, o çocuğun hayatıyla kuka gibi oynayacağını açıkla. Hâlâ mantıklı davranabiliyorken gidip bir piyanoyla mantıklı bir konuşma yapmaya çalışacağım."

Val ileri doğru yürüdü –bu sefer geri adım *atmayacaktı*– ve Noel partisinin sesleri buz gibi havada sürüklenirken, ellerini iki yanında yumruk haline getirmiş olan Sophie'yi köyün yeşil alanının ortasında yalnız bıraktı.

Bir erkek, kendine yanıldığını itiraf etmeden, bir diğerinin bulunduğu konuma özenemezdi.

Belli ki Sophie bunu biliyordu. Vim bir düzine yıldan

fazla zamanını dünyanın etrafında gününü gün ederek, dünyadaki hazineleri depolayarak ve tüm bunları Dük'ün kendisine aşağılık bir şekilde davrandığına dair yanlış bir inanç içinde geçirmişti, oysaki aslında…

"Affedersiniz." Gençliğinde yaptığı hatanın ta kendisi geriye doğru bir adım attı ve yorgun gözleriyle onu inceledi. Louise Holderness Horton tereddütle gülümsedi. "Sizi tanıyorum beyefendi, en azından tanıdığımı düşünüyorum."

Vim öne eğildi ve onun yanağını öptü. "Ben Sindal, Louise. Wilhelm Charpentier. Mutlu Noeller." Vim eğilerek selam verdi ve onu oracıkta, Noel çelenginin altında, bir eli yanağında ve eski gülümsemesinin ruhu dudaklarında bırakarak oradan ayrıldı.

Şimdi gerçekten önemli olan konuyla ilgilenmesinin zamanı gelmişti. Dingin ve olgun güzelliği Vim'e fazlasıyla Sophie'yi anımsatan ev sahibesine hızlıca veda etti.

Kendisi, özellikle ikisinin arasındaki ilişkiyi düzeltmek için buraya gelmişken mesafeli bir şekilde ortalıkta görünmeyen Sophie. Vim etrafı gözleriyle bir kez daha araştırdı, onu hiçbir yerde göremedi ve böylece şapka ve paltosunun getirilmesi için bir işaret yaptı.

"Nereye gidiyorsun?" Westhaven öfke dolu bakışlarını saklamak konusunda pek başarılı değildi. "Yanılmıyorsam henüz Sophie'ye selam vermedin."

"Evet, vermedim ve bu şekilde olmasını istiyorsa, o zaman bu şekilde olacak. Affedersin."

"Sen gerçekten gidiyorsun." Westhaven'ın yüzündeki

leyla_yy (ZeZe)

öfke şaşkınlığa dönüşürken eli hâlâ onun kolunun üzerindeydi.

"Eğer bilmek istiyorsan şu anda papaz yardımcısının evine gidiyorum ve Sophie hâlâ beni dinlemek istemezse, Yorkshire'a ya da siz onu nerede saklayacağınızı düşünüyorsanız oraya gideceğim."

"Papaz yardımcısının evinde ne var?"

"Ne değil, kim. Sophie'nin hayatının aşkı ve eğer benim yanımda olmamı istemiyorsa, en azından Sophie'nin yanında olması gereken kişi. Mutlu Noeller Westhaven."

Kapıdan çıktı ve atını almaya zahmet bile etmedi. Papaz yardımcısının evi köye yürüme mesafesi uzaklıktaydı ve Vim'in aklını toplaması için zamana ihtiyacı vardı.

"Sindal nereye gidiyordu?" diye homurdandı St. Just.

"Emin değilim ama papaz yardımcısının evine gitmekten bahsetti." Westhaven kaşlarını çattı. "Sanki Deene'nin beyaz romunu o içmiş gibi konuşuyordu ama Dük'le birlikte sadece bir kadeh içki içti."

"Artık Dük de mi bu işe dahil oldu?"

Kardeşler birbirlerine baktılar ve aynı anda konuştular. "Haydi gidelim."

Sophie'ye yazmayı planladığı mektup konusunda tamamen başarısız olan Vim, konuşmasını hazırlamaya çalışıyordu. Harradlara bebeği geri istediğini, onlara çok teşekkür ettiğini

çünkü Sophie Windham'ın bu bebeği sevdiğini ve onun sevdiği şeylere ve kişilere sahip olması gerektiğini anlatmanın yollarını arıyordu.

Poposunun üstüne düşmeden bu işin üstesinden gelirse, bayana özürlerini sunarak, büyümekte olan erkek bir bebeğin bir erkeğin etkisine ihtiyacı olacağını belirtebilirdi.

Bu güçsüz bir plandı ancak, bu karakışın ortasında Batı'ya yapılacak bir ve tüm seyahatlerden kurtulma şansını verme avantajını taşıyordu. *Eminim bunun akıllıca olduğunu anlayacaktır*, diye düşündü.

"Vim?"

Vim olduğu yerde kalakaldı. Yeşilliklerin ortasında, beş metreden bile yakın bir uzaklıkta, ay ışığı ve kadifelerin içinde göz alıcı bir şekilde duran *Sophie*'ydi.

leyla_yy (ZeZe)

20

"Sophie, neden Noel eğlencesinde değilsin?"

Sophie ona o kadar uzun bir süre boyunca baktı ki, Vim onun kendisini duymadığını düşünmeye başladı. Sonra nefesini verdi ve durduğu yerde küçülüyor gibi göründü.

"Kit'i alıp sana getirecektim."

Ne? "Neden böyle bir şey yapacaktın?"

Yüzündeki gülümseme bitkindi, daha önce yüzünde gördüklerine benzemiyordu ve bu Vim'in kalbini parçaladı.

"Çünkü doğru olan bu," dedi elleriyle kollarını ovuşturarak. "Hem senin hem de Kit için doğru olan bu. Onu ben büyütemem; şu *Leydi* Sophia olma meselesi, vesaire. Hayır işlerine dahil olabilirim ama gerçekten büyütmek için bir bebeği yanımda tutamam. Bunu anlayabiliyorum."

"Bununla ilgili konuşabilir miyiz?"

Sophie çenesini kaldırdı. "Partideyken benimle konuşmak istemedin."

leyla_yy (ZeZe)

Moreland arazisinden Handel'in bir parçasının, Sophie'nin birkaç gün önce Kit'e söylediği pastoral ninninin notaları geliyordu ancak bu sefer kilisenin piyanosunda çok hoş bir şekilde yumuşatılmıştı. Müzik sakinleştirici ama aynı zamanda hüzünlüydü.

"Babanın bana açıklaması gereken bir şey vardı Sophie. Eğer senden kaçıyormuşum gibi göründüyse özür dilerim." Ancak aslında, orada dondurucu havada titreyerek dikilirken kendisinden kaçan oydu. "Oturabileceğimiz bir yer bulabilir miyiz? Çünkü seninle konuşmak istiyorum; hem de çok istiyorum."

"Bebeği alacaksın," dedi Sophie gözleriyle yeşillikleri tarayarak. "Erkek kardeşim tam bir aptal."

Vim onun hangi kardeşinden bahsettiğinden emin değildi. "Eğer öyle diyorsan öyledir. Beni mahvetmekle tehdit etmedikleri zamanlarda hepsinin hoş insanlar olduklarını düşünüyorum."

Sophie kaşlarını çattı. "Hâlâ seni tehdit mi ediyorlar?"

"Son zamanlarda etmediler." Vim onu kolundan tuttu ve Harradların ufak bankının olduğu yöne doğru yürümeye başladı. "Bebeğin sorumluluğunu üstüme almak gibi bir niyetim yok Sophie. En azından şu anki koşullar altında olmaz."

"Çünkü Çin'e gideceksin, öyle mi?"

"Baltimore'a gitmem gerekiyordu." Tanrı aşkına kendisi de Yorkshire'a gidiyordu.

"Her nereye gidiyorsan. Çocuklar genellikle iyi yolculuk

ederler, özellikle de Kit kadar küçüklerken. Ama Harradların yanında kalamaz. Onlar düzgün insanlar ama yabancıların onu bizim gibi seveceklerini düşünerek aptallık etmişim."

"Yani Kit'i seviyorsun, öyle mi?"

Sophie, Harradların merdivenlerinin başında durdu. "Seviyorum. Senin de onu sevdiğini düşünüyorum ayrıca sen ona bakabilirsin de. Bu konuda inat etmek hakkında hazırlıklıyım."

"Ürkütücü bir tehdit hayatım ama ben de inat etmek hakkında hazırlıklıyım. Babanın benimle konuşmak istediği bu kadar acil olan şeyin ne olduğunu bilmek istiyor musun?"

Bu sefer, Sophie onu baştan aşağı incelerken, onun da kendisini gerçekten *gördüğünü* hissetti. "Babam garip başlangıçlar yapmaya meyilli biri. Bildiğim kadarıyla Düşes'ten başka hiç kimseye güvenmez."

Vim, Sophie'ye inanıyordu. Onca yıl önce Vim'in küçük düşürülmesine kimlerin ve nelerin dahil olduğundan, en azından kendisi kadar habersizdi. O zaman, Dük –ve dolayısıyla düklüğün tamamı– Vim'i sırtından bıçaklamıyor, tam tersine onun arkasını kolluyorlardı.

"Bu, her şeyin açıklığa kavuştuğu bir gece. Oturabilir miyiz?"

Harradların mütevazı ahşap verandasından başka oturabilecekleri hiçbir yer yoktu. "Sarıl bana Sophie. Hava gurur yüzünden diretmek için fazlasıyla soğuk ve halletmemiz gereken zor bir durum var."

Sophie oturdu ve Vim rahatlayarak bir nefes verdi.

leyla_yy (ZeZe)

"İçinde olduğumuz zor durum ne?" Vim'e biraz daha yaklaşmış olabilirdi ya da sadece sert tahta zemin üzerinde daha rahat oturmaya çalışıyordu.

"Eğer Kit'in bu hayata olabilecek en iyi şekilde başlamasını istiyorsak, o zaman onu sevecek ve onunla ilgilenecek bir annesi ve babası olması gerek."

Sophie, adeta erkek kardeşinin çaldığı notaların soğuk havayı değiştirip değiştiremeyeceğini anlamaya çalışıyor gibi uzakta bir şeylere yoğunlaşmıştı. "Ben ona hem annelik hem de babalık yapamam; sen de öyle."

"Ben daha geleneksel bir çözüm öneriyorum. Sen annesi ol, ben de babası olayım."

Söylediği anlaşma son derece gelenekseldi; bir bebek, bir anne, bir baba. Bu canlı türlerinin tarihindeki en sıradan birliktelikti. Ancak Vim'in yavaş ve güçlü atışları hiç sıradan değildi. Buna rağmen düzgün bir şekilde konuşmak için mücadele ediyordu.

"Sana bir özür borçluyum Sophie Windham."

Sophie gözlerini kapattı. "Bilmece gibi konuşuyorsunuz Bay Charpentier."

Lordum değil, Baron değil, Sindal değil. "Vim. Ben senin için Vim'im ve sözlerime özür dileyerek başlayacağım. Biz şehir merkezindeyken…"

Sophie başını iki yana salladı. "O, o zamandı; ancak şimdi buradayız. O zaman benim için sadece aptalca bir dilekten ibaretti ve doğru olanın tam tersi olduğunu bilmemize rağmen, o

zamanı kendimiz için çaldık. Eğer aramızda geçenler için benden özür dileyeceksen, özrünü kabul etmeyeceğim."

Vim onun ayağa kalkıp gideceğini düşündü ve buna dayanamazdı. Bir kez daha olmazdı, bir daha *asla* buna dayanamazdı. Ne kendisi için ne de o bebek için. Sophie'nin elini buldu ve iki elinin arasına aldı.

"Şehirden çıkmadan önce sana yaptığım teklifi aşağılık bir şey olarak düşündün."

Sophie başını dizlerinin üstüne gömdü. "Bu konuda konuşmak zorunda mıyız?",

"Ben konuşmak zorundayım." Ona gerçeği söylemek ve bunun yeterli olması Vim'in tek umuduydu. "Haksız değildin Sophie."

Sophie başını kaldırdı. "Değil miydim?"

"Sana kabul edeceğin her neyse onu teklif ediyordum. Tercihim evlilikten yanaydı ama bundan daha azına da razıydım. Hayatında bir yerim olmasını sağlayabilecek herhangi bir şeyi ve her şeyi teklif ediyordum."

"Hayır." Sophie elini onun elinden kurtardı ve öne eğildi. "Hiçbir kadının kocasını açık denizlere açılmasını izlemeden önce onu teşvik eden tek şey olmasını istemeyeceği şekilde centilmence, onurlu bir şekilde ya da her neyse evlenme teklif etmeye çalışıyordun. Benim dilediğim şey bu değildi. Bu dilediğim şeye yakın bile değildi."

Vim, bu onun gitmesini engellemek kadar yapabileceği tek şey olduğu için sert zeminde onun önünde diz çöktü.

leyla_yy (ZeZe)

"Bana ne dilediğini söyle Sophie. Lütfen söyle bana."

"Ben istedim ki…" Sophie durdu ve elinin tersiyle yanağına vurdu. "Hangi uygunsuz bebeğe bağlanmış olursam olayım, bana değer verecek ve arkamda duracak bir erkek dilemiştim. Beni *sevecek*, çocuklarımızı sevecek ve hayatı boyunca yanımda kalacak bir erkek dilemiştim. Ben diledim, sonra sen geldin ve sonra ben…"

"Ne diledin Sophie?"

"Senin benim Noelim olmanı, benim Noellerimin hepsi olmanı diledim."

Vim onca zaman önce o çobanların duydukları seslerin, o çok uzaklardaki dağların eteklerinde duydukları seslerin cennetten onları ziyaret eden kutsal misafirler değil de, umut, şaşkınlık ve mutluluk içinde gürültüyle atan kendi kalplerinin sesinden başka bir şey olup olmayacağını düşündü.

"Mutlu Noeller Sophie Windham." Elleriyle onun yüzünü çevreledi ve onu yavaşça, saygıyla öptü. "Benim tüm Noellerim ol, sonsuza kadar hem benim hem de Kit'in."

Vim başparmaklarıyla onun ıslak yanaklarının okşarken parmaklarını onun bileklerine dolayıp ellerini çekmeye çalıştı.

"Yapamam," dedi. "İkimizin de bu çocuğa değer vermemiz ya da benim sana değer vermem bunun için yeterli değil."

Vim, onu susturmak ve cesaretini toplamak için onu öptü. "O zaman bırak seni sevmem, hem seni hem de bebeği sevmem, sizi her zaman sevecek olmam yeterli olsun. Lütfen, sana

yalvarıyorum bu yeterli olsun."

Sophie geri çekilip ona bakmaya başladı; Vim ağzından çıkan kelimeleri kontrol edemiyordu. "Baltimore'a gitmek istemiyorum. Seneler önce burada olmam gerekirken amcam ve yengemi buradaki işleri tek başlarına yönetmek için yalnız bırakmak istemiyorum. Bir düzine yıl önce başıma gelen talihsiz bir olay yüzünden komşularımdan kaçmak istemiyorum ama benim de dileklerim var Sophie Windham."

"Sen ne diliyorsun?",

"Kalbinde bir yerim olmasını. Kalbinde kalıcı bir yerim olmasını diliyorum. Çocuklarımın anneleri olmanı diliyorum. Senin aptal erkek kardeşlerinin çocuklarımın üzerlerine titreyen dayıları olmalarını ve kız kardeşlerinin de onları utanmazca şımartan teyzeleri olmalarını diliyorum. Seninle, çocuklarımızı büyüteceğimiz ve anne babanın gelip durumumuzu inceleyip, bizi çocuklarımıza karşı fazla hoşgörülü olduğumuz için eleştirecekleri bir yuvamız olmasını diliyorum. Ben sadece bir hediye istiyorum Sophie Windham; o da seninle bir geleceğimin olması. Benim Noel dileğim bu. Bana bunu bahşeder misin?"

Vim bu soruyu sorduğunda, Valentine'in resitali sonlandı ve havaya bir sessizlik hâkim oldu.

"Sophie, lütfen?"

Vim dondurucu karanlığın içinde diz çökmüştü ve ona doğru uzandı. Kollarını –Tanrı'ya ve tüm meleklerine şükürler olsun ki Sophie de ona doğru uzanırken– ona doğru uzattı.

leyla_yy (ZeZe)

"Evet. *Evet*, Bay Charpentier, ben senin Noel hediyen olacağım ve sen de benimki olacaksın ve Kit bize ait olacak ve biz de ona ve erkek…"

Vim, ona sarılıp onu kendisine doğru çekerken inledi ve o anda kilisenin içindeki Valentine'in seçtiği parça, eski ustanın oratoryosunun coşkulu ve gürleyen nakaratıydı:

"Bizim için bir bebek doğdu, bize bir erkek evlat verildi... bize, bir erkek evlat verildi."

Sophie, o sefil, soğuk merdivenlerde Vim'in kollarında ne kadar kaldığını bilmiyordu. İlkbahar gelip geçmiş olsa bile, başı mutluluk, rahatlama ve umutla dönmeye devam ediyor olurdu.

Her şeyin ötesinde umutla.

"Kız kardeşimizi *rahatsız* mı ediyorsun?"

Sophie, Vim'in omzunun üzerinden bakmak için başını kaldırdı. Valentine, Westhaven ve St. Just, yaklaşık üç metre ötelerinde dikiliyorlardı ve Sophie onların geldiğini bile duymamıştı. St. Just bu soruyu öfkesinin her an patlayabileceğini belirten o sakin ses tonuyla sormuştu.

Vim, Sophie'nin kalkmasına yardım etti ancak koluyla ona sarılmaya devam etti.

"Beni rahatsız etmiyordu. Eğer siz üçünüz, isteksiz bir kadını rahatsız eden bir erkekle, kendi müstakbel eşini öpen bir erkek arasındaki farkı anlayamıyorsanız, karılarınıza acıyorum."

St. Just'in ifadesi değişmedi ancak Valentine sırıtmaya ve Westhaven gülümseyerek onlara bakmaya başladı. "Peki ya bebek ne olacak?" diye sordu St. Just. "Sindal, bu iyi niyetlerin bebeği de kapsıyor mu?"

Vim, Sophie'ye hafifçe daha sıkı sarıldı. "Elbette kapsıyor." Ses tonunda hem gaddarlık hem de mutluluk vardı ve Sophie gülümsemesine engel olamadı.

"Şanslısınız," dedi St. Just yavaşça onlara yaklaşarak. "O zaman bunu almak istersiniz sanırım." Paltosunun cebinden bir kâğıt çıkardı ve Vim'e uzattı ancak Vim kâğıdı açmadı.

"Bu nedir?"

St. Just'in dişleri karanlıkta parlıyordu. "Bu kısrağın ve doğmamış çocuklarının satış belgesi."

Vim, Sophie'ye baktı ama onun da erkek kardeşinin neyin peşinde olduğu hakkında bir fikri yoktu ve gerçeği söylemek gerekirse bunu umursamayacak kadar mutluydu.

"Bu Kit için," dedi St. Just. "Bu durumdayken kısrağı kuzeye götüremem ve önümüzdeki sonbahar onun için güneye geri gelmek zorunda kalmak istemem, öyle değil mi?"

"Sanırım istemezsin."

Valentine boğazını temizledi. "İhtiyacım olan en son şey bir başka keman. Tamir edildiği zaman yetenekli insanlar konserlerinde kullanmak için ona iyi para ödeyeceklerdir ya da soy adının Handel olduğu düşünülürse şu lanet bebek müziğe ilgi duyarak büyüyebilir."

Vim, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Bir keman mı?"

leyla_yy (ZeZe)

"Çok tatlısın, Val." Sophie, kolunu Vim'in beline doladı. "Hediyeni Kit'in adına kabul ediyoruz."

"Sanırım Kit'e güvence olsun diye küçük bir şekerleme dükkânı da açmayacaksın, değil mi?" Westhaven, bu teklifi yapmak için fazlasıyla neşeli görünüyordu. "Ben her zaman onun en sevdiği dayısı olacağım ve eğer böyle bir şey yaparsan, kuzenleri ona ayrı bir saygı duyacaklardır. Ayrıca, cemiyete girdiği zaman onun iyi bir konumda…"

"Bu çok zalimce," diye itiraz etti Valentine, gaddarca kaşlarını çatarak.

"Bu *düklüğe* ait bir şey. "Ancak yaşlı Dük'ün söyleyebileceği bir şey ve sana hiç de yakışmadı."

"Katılıyoruz," dedi Sophie, dünyadaki en muhteşem erkek kardeşler olan üç kişiye gülümseyerek. "Öyle değil mi?"

"Elbette katılıyoruz," dedi Vim. "Ancak oğlumuz ebeveynlerinden daha zengin olmadan önce sanırım Dük'le kısa bir konuşma yapsam iyi olacak."

"Kusura bakmayın, Lordlarım, Leydim." Bay Harrad evinin kapısının önünde duruyordu ve ince bedeninden belirli bir farkındalık yayılmaktaydı. "Dışarıdan sesler geldiğini duyduk ve zaten karımla birlikte yakın bir zamanda Leydi Sophia ve Lord Sindal'la konuşmak istiyorduk."

"Sizi yalnız bırakalım," dedi Westhaven, Sophie'nin yanına gelip onu alnından öperken. "Bu havada uzun süre dışarıda kalma. Sindal, ailemize hoş geldin."

"Hoş geldin," dedi Valentine, "ama Sophie'nin azıcık bile üzülmesine neden olursan seni pataklamaktan büyük zevk duyarım."

"Sonrasında da ben seni mermilere maruz bırakırım," dedi St. Just bir elini Vim'e uzatıp sonra da Sophie'yi kucakladı. "Ata nasıl bineceğini öğrenme zamanı geldiğinde çocuğu bana gönderin."

Bu bir talep değildi ancak yeterince tartışmaya yol açan bir konuydu çünkü üç kardeş Moreland'e doğru giderlerken çocuğa ata binmeyi, dans etmeyi, flört etmeyi, atış yapmayı kimin öğreteceği konusunda giderek hararetlenen bir şekilde tartışmaya başlamışlardı.

Sophie kalbinde belirli bir ağrı hissiyle üçünün gecenin içinde kaybolmalarını izledi ancak Vim'i evine ve ailesine götürmeden önce sonuca ulaştırması gereken ufak bir sorunun daha olduğunu fark etti. "Bay Harrad, şu an konuşmak için uygun bir zaman mı?"

Mahçup ve yorgun bir şekilde önce Sophie'ye sonra da Vim'e baktı. "Herhangi bir zaman kadar uygun."

"Çocuk, tüm ayin boyunca tek bir ses bile çıkarmadı."

Vim, Moreland Dükü Percival, gözlerinden ışıklar saçarak kucağındaki bebeğe bakıyordu. "Tek bir ses bile sevgilim! Aynı şeyi kendi oğullarım için söyleyemem."

leyla_yy (ZeZe)

"Kendin için de," diye homurdandı Düşes, düklüğe ait atlı arabada, kocasının yanında dururken.

Vim ve Sophie, Dük ve Düşes farkına bile varmadan –çünkü gözleri, muhteşem küçük battaniyelerin içinde yatan Kit'e kilitlenmiş durumdaydı– birbirlerine baktılar.

"Sana şu kadarını söyleyebilirim Sindal." Dük bakışlarını bebekten kaldırmamıştı. "Büyükbabanla birlikte sen ve kızlarımdan birinin arasını yapmak konusunda konuşmuştuk. Bunu onaylardı. Bu ufaklığı da onaylardı."

Düşes, bebeği kucağına alma sırasının kendisine gelmesini çok isteyen bir kadın gibi görünüyordu ancak bunun yerine Sophie'ye dönüp bir soru sordu. "Bayan Harrad'ı ondan ayrılmaya nasıl ikna ettiniz?"

"Bunu yapmak zorunda kalmadık." Sophie, Vim'in elini tuttu, bu nedenle Vim açıklamanın kalanını yapmaya devam etti.

"Bayan Harrad, yine bir bebek bekliyor," dedi Vim. "Bay Harrad, Kit'i evlat edinmeyi kabul ettiği zaman bunu kocasına söylememiş ve Kit onlarla birlikte kalmaya başladıktan sonra pek çok zorlu tartışmaları olmuş."

"Yani işler kendiliğinden çözülmüş oldu," dedi burnunu Kit'in yanağına sürerek. "Gözlerini benden almış Esther."

"Percival Windham, Tanrı aşkına."

Ancak Dük çok neşeli bir ruh halindeydi ve Vim, Sophie'nin arabadan inmesine yardım etmeden önce Dük çoktan Kit'in büyüdüğünde Halk Meclisi'nde yer alabileceği denetimli seçim

bölgelerinin listesini yapmaya başlamıştı.

"Bir içki içmek için çalışma odasında bana katılır mısın Sindal?" Dük *hâlâ* bebeği vermemişti ve Kit onun kucağında, sanki Dük'le aynı liseye gitmişler gibi gülümseyerek aguluyordu.

"Amcam Sidling'de ona eşlik etmemi bekliyor Ekselansları. Belki bir başka zaman."

"O zaman akşam yemeğinde görüşürüz," dedi Düşes. "Dük'ün bu akşamüstü bir ara en azından onu beslemek için bebeği bana vereceğini söyleme cesaretinde bulunuyorum."

"Elbette onu besleyebilirsin," dedi Dük. "Ama ilk önce çalışma odamda bir şeyler içerken bana eşlik edecek. Haydi, gel Esther, çocuğun bu havada, özellikle de her an kar yağmaya başlayabilirmiş gibi dururken dışarıda daha fazla kalmaya ihtiyacı yok." Sophie ve Vim'i yolda yalnız bırakarak, asilce eve doğru yürümeye başladılar.

"Bu akşam yemeğe yetişebilecek şekilde yola çıkabilecek misin?"

"Amcam yanlarından ayrılmama izin verirse, evet. Artık ağırlıklı olarak Sidling'de kalacağımızı bildiğinden, devamlı uzun tartışmalar gerektiren projeler ve fikirler üretiyor."

Bu tartışmalar Vim'i şaşırtan ve mutlu eden bir şekilde oldukça eğlenceli oluyordu.

"Surrey'deki evini görmek için can atıyorum." Sophie onun elini tuttu ve onunla birlikte ahıra doğru yürümeye baş-

leyla_yy (ZeZe)

ladı. "Hava pek umut verici görünmüyor."

Ahırın koridorunda yalnız kaldıkları zaman Vim, atları, müstakbel eşini aşırı bir yoğunlukla öpen adamın görüş alanında olmayacağı şekilde hareket ettirdi. Geriye çekilmeyi başardığında, Sophie'nin dudaklarındaki gizemli gülümseme, atların donmuş yalağının üzerinde aşırı çekici bir şekilde yankılandı.

"Akşam yemeği için döneceğim ve yarın sabah da seninle birlikte at binmek için burada olacağım. Eğer hava çok kötü olursa evde ekmek pişirebilir ya da erkek kardeşinin piyano çalışmalarını dinleyebiliriz."

Yanağını Vim'in göğsüne yaslarken Sophie'nin yüzündeki gülümseme silindi. "Yakında buradan ayrılacaklar, hem de üçü birden. Karılarına On İkinci Gece'ye kadar evde olacaklarına dair söz vermişler."

"Düğün için gelecekler." Vim geleceklerini umuyordu. Sophie henüz bir tarih belirlememişti ve bir sonraki gün oldukça uygun olmasına rağmen, Vim de bunun için ona baskı yapmamıştı. Hatta o akşamüstü daha bile uygun olabilirdi.

Sophie eliyle onun göğsünü okşadı. "Gitsen iyi olur. Eğer ikisinin konyaktan numuneler almaya başlamasını istemiyorsak, Kit'i babamın elinden kurtarmam lazım. Eğer Kit'in Dük üzerinde kötü bir etkisi olursa, annem beni asla affetmez."

Kit'in Dük üzerinde muhteşem bir etkisi olmuştu ancak Vim onun dolaylı cümlesinin altında ne demek istediğini anla-

mıştı. Sidling'e ne kadar erken giderse, Morelands'e da o kadar erken geri dönebilirdi. Müstakbel eşini *bir kez daha* öptü, atına bindi ve soğuk havanın içine doğru yola çıktı.

Sidling'e vardığında sadece amcası değil, yengesi de onu çalışma odasında bekliyordu. Görünüşe göre, Vim'in nişanını kutlamak için portre galerisinde bir parti düzenlemek gibi bir planları vardı. Vim saate ve kararmakta olan havaya bakıp dururken, amcası bu dolunay ve hatta bir sonraki dolunay hakkında gevezelik ederken, hoş, ufak kar taneleri havada dans etmeye başlamıştı.

"Sevgilin bu havaya rağmen yanına geldi." Evie Windham kısık sesle konuşuyordu ve bu bir lütuftu çünkü evde üç erkek kardeşleri varken ve Sophie ailede ilk nişanlanan kız olduğundan dolayı bu, alay konusu olmaya oldukça elverişliydi.

"Uzun süre kalacağını sanmam." Ancak kar yağışının artması nedeniyle Sophie, onun en azından sabaha kadar kalmasını *diliyordu.*

Dük kızlarının yanına yaklaştığında, Evie dalga geçmeye başlayan ilk insan olmak üzereydi.

"Eğer sevgili Sophie'mi, Rothgreb'in vârisinin çekiciliğine kaptıracaksam, o zaman en azından akşam yemeğinde ona eşlik etmek konusunda ısrarcı olmalıyım, öyle değil mi?"

Evie babasının kolunu tıpışladı. "Olmalısınız ve onu, ken-

leyla_yy (ZeZe)

dilerinin de bu konuda sadece bir yıllık deneyimleri olmasına rağmen bir erkek çocuğun nasıl yetiştirilmesi gerektiği konusunda öğütler dağıtmaya başlayan erkek kardeşlerimizden de korumalısınız."

Dük gülümsedi. "İzin almadan öğüt dağıtma özelliklerini annelerinden almışlar."

"Elbette Baba." Evie süzülerek uzaklaştı ve böylece Sophie'nin eline sevgili babasına sessizce, kimsenin duymadığına –ne erkek kardeşleri, ne kız kardeşleri ve hatta Düşes'in bile– emin olması gereken birkaç soru sorma fırsatı geçmiş oldu.

Soruları Dük'ü huzursuz ettiyse bile, bunu akşam yemeği sırasında belli etmedi. Sophie, Vim'in yanında oturup, gizlice müstakbel eşinin kucağını keşfetmek dürtüsüne karşı koymaya çalışırken, Dük neşeyle geçen bir aile yemeğini yönetti.

"Sevgilim." Dük, masanın diğer ucunda oturan karısına seslenmişti. "Bu hava koşullarında genç Sindal'ın dışarı çıkmasına izin vermemeliyiz. Sophie'ye kur yaptığı dönemlerde fazlasıyla çok buna benzer durumla karşılaşmışlar ve bu yaşlı adamın gönlü başka türlü rahat etmeyecek."

"Baron?" Düşes, Sophie'nin yanında oturan Vim'e gülümsedi. Misafirimiz olma teklifimizi kabul etmeniz için sizi ikna edebilir miyiz? Sizden bir kez daha hem de daha kötü bir fırtına yaklaşırken yola çıkmanızı isteyip kaderle oynamak istemem."

Sophie elini masanın altında Vim'in kaslı bacağının üs-

tünde durduğu yerden yukarı doğru kaydırdı. Onun hızlıca büyüyen sertliğini nazikçe ama iyice sıktı.

"Bu tür dostane bir teklifi kabul etmekten mutluluk duyarım Ekselansları." Sesindeki gerginlik çok azdı ki, Sophie'nin bunu fark etme nedeni onu dikkatlice dinliyor olmasıydı. "Yengem ve amcam havanın tehlikeli bir hale gelmesi durumunda burada oyalanmam için ısrar ettiler."

Vim elini Sophie'nin elinin üzerine koyup, son sözünü söylerken, onun parmaklarını –ve dolayısıyla kendini– bir kez daha sıktı.

Sonra, Düşes aniden bayanların çay içerken kendisine eşlik etmeleri için ayağa kalkmalarını işaret etti ve bu arada erkek kardeşleri, Vim'in saatler boyunca onların yanlarında olacağını gösteren bir şekilde sırıtarak birbirlerine bakıyorlardı. Sophie, Evie ona göz kırptığında, Maggie gözlerini devirdiğinde ve Düşes çay yerine likör getirmelerini emrettiğinde bile sakinliğini korudu.

Sadece Sophie'nin koridorun diğer ucunda olduğunu bilmek bile –Vim'in odası aile kanadındaydı– hem bir işkence hem de bir zevkti. Ona gitmek istiyordu ancak koridorda hangi erkek ya da kız kardeşiyle, hatta *ebeveynlerinden* biriyle karşılaşacağını ancak Tanrı bilirdi.

Odasına geldiğinden beri yirminci kez içini çekti ve geniş yatağa uzandı.

leyla_yy (ZeZe)

Çok hafif bir gıcırtı duydu. Gıcırtı tekrarlandı; bu bir kapının açılıp kapanma sesiydi.

Burnuna, kendisi için çok değerli olmaya başlayan çiçeksi ve temiz bir koku dalgası geldi.

"Sophie Windham, beyefendilerin odalarına gizlice girmek konusunda acınası bir eğilim geliştirmeye başladınız."

"Gizlice yatağına da gireceğim," dedi Sophie, yatağın perdelerini aralarken. "Burası soğuk."

Sophie sabahlığının kuşağını çözüp, yatağın ayakucuna fırlatıp, kombinezonunu da başından çıkarırken, görgü kurallarına uygunluk hakkında müsamahasız bir ders vermeye çalışmak sadece zaman kaybı olurdu.

"Soğuk alıp ölmene izin veremeyiz." Vim yatak örtüsünü kaldırdı ve düğünün daha yakın zamanda –çok daha yakın zamanda– yapılması için yalvarmak konusunda kendisini tembihledi. Yüce Tanrı bir erkek ve gelini için tam vaktinde yetişen pek çok kar fırtınası bahşetmişti.

"Ben müstakbel eşimi uyuklarken yakalamayı tercih ediyorum." Yatağın içine girip, Vim'in yanına uzandı; sıcak, hoş ve kadınsıydı. Koluyla omuzlarından tutup kendine doğru çekerken Sophie içini çekti.

"Sanırım, evlilik hazırlıkları yapan bir kadın olarak buraya konuşmak için geldin, öyle değil mi?" Sesinin uzun zamandır acı çeken biri gibi çıkmamasına çalıştı ancak erkek kardeşleri kendisine yetişkin kadınların neye ihtiyaçları olduğu, nelere

hakları olduğu ve eşleriyle yaptıkları hakkında uzun bir nutuk çekmişlerdi.

Sophie'nin eli Vim'in çıplak karnının üzerinde geziniyordu. "Elbette konuşmak için geldim. Seninle konuşmayı seviyorum."

O zaman konuşmayı düğün tarihlerine getirebilirdi. Morelands misafirperverliğini suiistimal etmemeye çalışırken durumu kendi avantajına çevirebilirdi. Ve sonra bu konuşmanın onları nereye götüreceğini kim bilebilirdi ki?

Sophie'nin eli önce göğsüne uzandı sonra göğüskafesinden aşağı göbeğine indi. "Buraya konuşmak için geldim çünkü kar fırtınaları insanın sevgilisiyle vakit geçirmesi için pek güvenilir zamanlar olmuyor." Sophie'nin eli aşağı indi ve Vim'in giderek gerilen ereksiyonunun üzerine nazikçe kapandı. "Ama buraya *sadece* konuşmak için gelmedim."

"Kar durdu." Dük perdeyi kapattı ve yazı masasının başında oturan karısına bakmak için döndü.

Düşes elindeki kalemi bıraktı, sakin görünen çehresi duygusal durumuyla ilgili çok az şeyi yansıtıyordu, ancak Dük onun gözlerinin çevresindeki gölgeleri fark etmişti. "O zaman sanırım oğlanlar daha sonra değil daha yakın zamanda buradan ayrılacaklar."

"İlkbahar geldiğinde biz de bir yerlere gidebiliriz." Odanın

leyla_yy (ZeZe)

karşı tarafına yürüdü ve ateşi karıştırmak için eğildi. "Sindal'ın Surrey'deki topraklarına bakarız, Westhaven ve Vikont Amery'yi ziyaret ederiz –Rose'un büyükanne ve büyükbabası tarafından ihmal edildiğini hissetmesini istemem– sonra Val ve Ellen'ı görmek için Oxforshire'a doğru yola çıkar sonra da istersen Batı'ya doğru gideriz."

Düşes başıyla onayladı. Bir erkek bir çocuklarından diğerine gidip onları ziyaret etmek için haftalarca kırsal bölgelerde dolanmayı teklif ediyordu ve karısı sadece başıyla onaylamakla yetiniyordu. "Esther, seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Beni rahatsız etmiyor." Düşes ayağa kalktı ve çocuklarını yaptıkları ve çok seyrek de olsa kavga ettikten sonra barıştıkları yataklarının yanına gitti. "Gel yanına otır, kocacığım."

Kocacığım. Düşes ona çok nadiren böyle hitap eder, başkalarının önünde ise bu sözcüğü hiç kullanmazdı. "Söyle bana karıcığım. Hâlâ nefes alırken bir şeylerin seni rahatsız etmesine izin veremem."

"Sevgili duyarlı Sophie'miz, onun hakkında endişeleneceğimizi asla düşünmediğimiz kızımız…"

"O lanet çocukların her biri için endişeleniyoruz, kullandığım kelimelerin kusuruna bakma."

"…endişeleniyoruz ama bizim Sophie'miz, hakkında o kadar endişelenmediğimiz Sophie, o Sophie…" Döndü ve yüzünü kocasının omzuna gömdü ve bu Dük'ün rahatsız olarak ürpermesine neden oldu. Esther, Tanrı'nın yarattığı dünya üze-

rindeki en nazik kadındı ancak söz konusu ailesi olduğunda duygusal ya da korkak olmazdı.

"Bana Sophie'den bahset, Esther."

"Sabah kahvaltıdan sonra, –oğullarının söylediği gibi– hesabını yapacak. *Yine.*"

Dük, karısının omuzlarına kolunu attı ve büyük ölçüde gülümsemesini gizlemek için onun saçlarını öptü. "Her şey iyi olacak Esther. Endişelenmene gerek yok. Sophie, bir Windham. Elbette müstakbel eşiyle bazı özgürlüklerin tadını çıkaracak. Muhtemelen bu eğilimini de annesinden almış."

Düşes geri çekildi, güzel yüz hatları çatılan kaşları nedeniyle buruşmuştu. "Kızgın değil misin? Sindal'ı düelloya davet etmeyecek ya da en azından başlarının üzerinde çanlar çalınmasını sağlamayacak mısın?"

"Hayır, bizim evliliğimiz de benzer koşullar altında başlamışken bunu yapmayacağım. Hem bak bizim evliliğimiz ne kadar iyi sonuçlandı. Yatağa gel. Eğer hava gerçekten yumuşarsa, o zaman sürücü de şehirden hızla gelmek konusunda bir sorun yaşamayacak demektir."

Düşes örtülerin altına girdi ve neredeyse evliliklerinin her gecesinde yaptığı gibi kocasına sarıldı. "Sen hangi sürücüden bahsediyorsun?"

"Sophie'nin benden mümkün olan en hızlı şekilde edinmemi istediği izin belgesini temin edecek olan sürücü. Zavallı ulağı bu havada, yolda hızını artırması için yanına en iyi viski

leyla_yy (ZeZe)

şişemden başka bir şey vermeden gönderdim."

Düşes içini çekti ve kocasına biraz daha yanaştı. "Mutlu Noeller Percival. Seni seviyorum."

"Mutlu Noeller Düşes. Ben de seni seviyorum."

"O zaman daha sonra konuşuruz." Vim, ereksiyon halindeki penisi onun göbeğini okşayacak şekilde Sophie'nin üzerine çıkmak için yer değiştirdi. "Sen şu anda o kapıdan çıkıp gitmezsen, şimdi evliliğin ayrıcalıklarını *bir kez daha* önceden uygulayacağız Sophie Windham."

"Bu ayrıcalıklar konusundaki isteğin… Tanrı aşkına!" Vim onu öperken Sophie içini çekti, elleri Vim'in saçlarındaydı ve kalçalarını davetkâr bir şekilde ona doğru bastırmıştı." Sophie, Charpentierlerin aile yadigârı yüzüklerinden birini takıyordu ve Vim'in bir tarafı kısmen, resmi olarak evlendiklerinde, gelinine karşı duyduğu bu açlığın dinerek, sevgiye, herkesçe kabul edilen sınırlama ve nezakete, kiliseye yapılan ziyaretlere ve günlerce sürüyor gibi hissettirmeyen aile yemeklerine döneceğini umut ediyordu.

Bu, beyhude ve aptalca bir umuttu. Onu daha çok sevdikçe, daha da fazla sevmek istiyordu.

"Bay Charpentier, neden sabır deponuzu, ben atılgan olmanızı çaresizce isterken kullanıyorsunuz?" Sophie soruyu mırıldanarak kulağına doğru sormuş, kulakmemesini diliyle okşayıp, ağzının içine almış ve sadece Vim'i istediği gibi atılgan olması için kışkırtacak sert bir şekilde ısırmıştı.

"Sabırlıyım," diye homurdandı penisiyle Sophie'nin cinsel organını dürterken, "çünkü senin de zevk alman konusunda düşünceli davranıyorum Sophie."

"Bu tür düşünceli davranışların genellikle çığlık atmama, inlememe ve…" Sophie, Vim'in saçlarını kavradı ve bunu kalçalarını daha uygun bir pozisyona getirmek için kullandı. "Düşünceli bir adamla evli gibi davranmayı seviyorum."

Onunla sevişmeyi de seviyordu ki bu Vim'in birkaç tutkulu sevişmelerinde takdir etmeye başladığı bir şeydi. Sophie Windham, baştan aşağı bir leydi olduğu kadar, baştan aşağı müstakbel kocasına âşık bir kadındı.

Vim, yavaşça onun istekli sıcaklığına dalarken duyduğu zevk kulaklarının gümbürdemesine neden oluyordu.

"Bunu yapmayı bırak Sophie." Söylediği şeyi vurgulamak için yavaşladı ancak bu Sophie'nin bedeninin içindeki kasları daha iyi kullanmasına neden oldu. "Tanrı aşkına beni hadım edeceksin."

"Belki sadece on dakikalığına." Vim'in kararlılığını paramparça eden ve eski yatağın gıcırdamasına neden olan bir ritim yakaladı. Boğazından gelen ve gerçeği açığa çıkaran bir şekilde inlediğinde, Vim kendini bıraktı ve tutkunun ikisini de eline almasına izin verdi. Bu onun hayal ettiği bir şey değildi. İki sevgili olarak birbirlerini daha yakından tanıdıkça, her biri

leyla_yy (ZeZe)

diğerinin hassas olduğu şeyleri ve tercihlerini öğrendikçe, aldıkları zevk gittikçe artıyordu. Her seviştiklerinde, Vim kulaklarının gümbürdemesini, hayati organlarından patlayarak çıkan ve bedenini yarıp geçen kaynar zevki beklemeye başlamıştı.

Nefes nefese ve doyuma ulaşmış bir şekilde onun üzerine yığıldığında, Sophie'nin tırnakları sırtında izler bıraktığında odaya göz atmak için başını kaldırdı. "Bana böyle yaklaşıp durma Sophie. Bir sonraki çocuğumuzun zamanından önce doğmasını istemiyorsak, bir Yeni Yıl düğünü yapmak konusunda ısrar etmek zorunda kalacağım."

"Yeni Yıl çok hoş bir tatil; On İkinci Gece de öyle." Sophie'nin sesi o kadar tatmin olmuş geliyordu ki, Vim gülümsemesine engel olamadı.

"Yatakta kal. Seninle aynı yatakta yakalanacak olsam da bir tarih belirlemeni sağlayacağım, Leydim." Onun bedeninde ayrıldı, çarşafların altından çıkarken Sophie'nin gözlerinin üzerinde olacağını biliyordu.

Çıplak olarak yatağa geri geldiğinde müstakbel eşi saygılı bir şekilde onun isteğine uymuş –en azından bir kereliğine de olsa– gül pembesi olmuş yanakları solmak üzere sırtüstü yatıyordu.

"Yorgunsun," diye gözlemde bulundu Vim, yatağın kenarına otururken. "Bölge papazının ayini sırasında da içinin geçtiğini düşünüyorum."

"Gözlerim, açıkladığı bilgeliğe daha fazla saygı göstermek

için kapalıydı. Sakın beni gıdıklama yoksa intikamımı almak zorunda kalırım."

Vim daha fazla mum yakmış olmayı dileyerek onun özel bölgelerini ıslak bir bezle nazikçe temizledi. "İntikam aldığın zamanları seviyorum ve erkeklik enerjimi yeniden kazanana kadar on dakika beklemek zorunda olduğunu söylediğini mi duydum? Eminim bu beni kışkırtmak için söylediğin bir abartmaydı."

"Sana ilham vermek için." Sophie, Vim'in yatağın içine girebilmesi için örtüleri kaldırdı.

"Surrey'deki topraklarımızı seveceksin Sophie. Westhaven'dan fazla uzakta olmayacağız ama eğer şubat ayından önce ziyaretimize gelmezse, lanet olasın şekerleme dükkânını ona geri vereceğim."

Vim, onun erkek kardeşlerini özlemesine izin veremezdi. Onu ihmal etmiş olmaları onların suçuydu ancak artık, Sophie'yle birlikte asıl evlerini Sidling'de kuracak olmalarına rağmen, bölgede seyahat etmeyi bilen bir kocası vardı.

"Lütfen, sarıl bana." Sophie, söylediği şeyi vurgulamak istercesine onun kolunu beline doladı ve Vim bu dünyada Sophiesine sarılmakla kıyaslanabilecek herhangi bir zevk olup olmadığını merak etti.

"Şimdi beni bırakıp uyuya mı kalacaksın Bayan Windham?"

"Hayır, ancak bu on beş dakikalık süreyi seninle özel ola-

leyla_yy (ZeZe)

rak gerçirmek için kullanacağım."

"Beş dakika." Vim onun göğüslerini –onun fevkalade derecede duyarlı göğüslerini– avuçladı ve Sophie'nin bundan aldığı zevkle içini çektiğini duydu.

Onun aklına konuşmak istediği bir şey olduğunu fark etmemişti. Kalbini eline almayı kabul ettiğinde, Sophie Windham güvenini de kazanmıştı; ancak yine de Vim meraklanmıştı.

"Neden özel olarak konuşmamız gerek aşkım?" Vim, söylediği sevgi sözcüğü üzerine Sophie'nin yüzünde beliren öngörülebilir yumuşamayı izlemek için dirseğinin üzerinde doğruldu. Vim bu sözcüğü kendisi kadar ona da zevk vermesi için utanmaz bir sıklıkta söylüyordu.

"Sana sormam gereken sorular var."

Gerçekten ciddiydi. Vim başparmağıyla onun saçlarını alnından geri itti. "Elimden gelen en iyi şekilde yanıtlayacağım."

"Bebek bezi değiştirmeyi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Bebekleri beslemeyi biliyorsun."

"Genel olarak, evet."

"Onlara banyo yaptırmayı biliyorsun."

"Çok karmaşık bir şey değil."

Sophie sessizleşti ve ona ciddi bir şekilde bakmak için sırtüstü döndüğünde Vim'in merakı daha da arttı. "Babamdan özel bir izin belgesi almasını istedim."

Evlilik törenlerinin neden ilan edilmediğini merak etti

ancak Sophie'nin kararını sorgulamadı. "Sanırım bunu erkek kardeşlerinin törene katılabilmesi için yaptın."

"Onların mı? Evet sanırım."

Bir şeyleri, sessizce, Sophie tarzında üzerine almaya çalışıyordu bu nedenle Vim kolunu onun altından geçirip omuzlarına sardı ve şakağından öptü. "Söyle bana aşkım. Gençliğimde yaptığım hataları sana bir kadeh sütlü içki içmişken açıklayabiliyorsam, seni neyin rahatsız ettiği konusunu anlatmak konusunda bana güvenebilirsin."

Sophie başını onun omzuna gömdü. "Bebek sahibi olacak bir kadın hakkındaki belirtileri biliyor musun?"

Vim bunu basit ve gerçekleri öğrenmek için sorulmuş bir soru olarak görmeye çalıştı. "İlk olarak âdet dönemleri gecikir.

Sophie onun elini aldı ve dolgun göğsünün üzerine götürdü ve sonra onun dokunuşuyla göğsünü yukarı doğru kaldırdı. "Başka?"

Vim, üvey annesinin loğusalık dönemlerini, seyahatlerde öğrendiği şeyleri hatırlamaya çalıştı. "İlk başlarda tuhaf zamanlarda yorgun olurlar," dedi yavaşça. "Göğüsleri hassaslaşır ve lavaboya normalde gittiğinden daha fazla gitmek zorunda kalabilir."

Sophie yüzünü onun göğsüne gömdü ve bir bacağını onun kalçalarının üzerine attı. "Siz insanları oldukça iyi gözlemleyen birisiniz Bay Charpentier."

Vim alarma geçmiş gibi bir sarsılma hissetti –ancak bu sa-

leyla_yy (ZeZe)

dece alarma geçme değildi– ve Sophie'nin kilisede içinin geçmesini, fevkalede derecede duyarlı olan göğüslerini, akşam yemeğinde ilk buluştuklarında odadan ani bir şekilde çıkışını düşündü.

"Ve," diye ekledi yavaşça, "bazı kadınların ilk haftalarda bulantıları olur."

Sophie onun elini, eklemlerini öpmek için dudaklarına götürdü sonra da karnının, rahminin üzerine koydu. "Eğer gün ortasında olmasını ayarlayabilirsek, bir Noel düğünü oldukça güzel olur. Mide bulantılarının birkaç hafta içinde geçtiğini söylediler sevgilim."

Vim için bu sevgi sözcüğünün özel, huşu verici bir özelliği vardı.

Bunun sonrasında hissettikleriyse kelimelerle anlatılamazdı. Derin bir huzur, derin bir huşu ve derin bir minnettarlık, "sevişmek" –hatta çılgınca ve arzuyla sevişmek– gibi tanımlamak için yetersiz kalacak bir şekilde birleşmişlerdi.

"Eğer sen bundan memnunsan, benim olduğumun onda biri kadar bile memnunsan, o zaman bu herhangi bir kişinin, herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda yaşamış olabileceği en muhteşem Noel dönemi olduğu anlamına gelir. Sana bu sözü çocuklarının babası, nişanlı olduğun müstakbel kocan ve seni tüm kalbiyle seven bir erkek olarak veriyorum."

Sophie, eliyle onun çenesini kavradı ve gülümsemesiyle gözlerini kör etti. "En güzel Noel," dedi. "Herhangi birinin,

herhangi bir yerde ve zamanda yaşayabileceği en güzel Noel, ta ki bir sonraki sene *bizim* çocuklarımızla geçireceğimiz Noel'e kadar."

Vim'in yaklaşmakta olan talihini kutlamaya başlaması beş dakikasını –aslında bir dakikasını bile– almadı. Sophie haklıydı ailelerinin gelecekte kutlayacağı Noeller, herhangi birinin, herhangi, bir yerde herhangi bir zaman yaşadıklarının içinde en güzel olanlar olacaktı.

–SON–